

AMMARA – AZ ÉBREDÉS
inspirációs kalandregény
/2. bővített kiadás/
az első 9 fejezet (a 17-ből)

Minden jog fenntartva © 2011-2015 HOWARD L. BRADEN™

A könyv bármely részének sokszorosítása akár elektronikus, akár mechanikus úton – ideértve az információtároló és -visszakereső rendszereket is – a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos. Sajtóértékelés vagy ajánlás céljára az 1. fejezet idézhető, a többi fejezetből rövid idézetek ragadhatóak ki kifejezetten kerülve a fontos fordulatok (szpoilerek) vagy azokra közvetetten utaló részletek közlését.

ISBN: 978-963-12-5695-6

Borítóterv:

Ravasz Balázs (Grafika Patika)
a szerző

Logó/embléma terve:

a szerző

Kiadó: Redemption Kft.

Kiadás éve: 2015

Az 1. kiadást szponzorálta:
CoolClean.hu, Grafika Patika

A Smashwords-licenről

Ez az e-könyv példány kizárólag a személyes felhasználást szolgálja. Tilos a fájl továbbértékesítése, de SZABADON TOVÁBBADHATÓ. Ha a 9. fejezet után elolvasnád a teljes könyvet, kérjük, vásárolj meg a teljes verziót. Köszönjük, hogy ily módon díjazod és támogatod a szerzőt az alkotói munkájában.

Table of Contents

[Ajánlás](#)

[Fontos megjegyzések](#)

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

10. fejezet

11. fejezet

12. fejezet

13. fejezet

14. fejezet

15. fejezet

16. fejezet

17. fejezet

Kapcsolat, közösségi web

Köszönetnyilvánítás

Ez egy promóciós példány. Egy kreatív marketingötlet eredménye, hogy ingyenesen elolvashatóvá tettük a könyv első 9 fejezetét; ki tudja, talán ugyanígy vehetünk majd mintát a jövő könyveiből, hogy mire a könyv 50%-át elolvassuk, teljes bizonyossággal dönthessünk a teljes mű megvásárlásáról!

Amennyiben továbbolvasnád majd a könyvet, kérjük, támogasd a szerző alkotói munkáját azzal, hogy megvásárolod a teljes verziót. A teljes trilógia ettől függően készül el.

Ajánlás

Ajánlom e könyvet az emberiségnek, hogy mutasson utat és adjon hitet, valamint azoknak az ezreknek az elkövetkező korok során, akik majd rádöbbennek arra, hogy nekik, róluk íródott.

És Roninak.

Fontos megjegyzések

A könyvben szereplő sajátos nevek és kifejezések kizárólag az írói elme lingvisztikai alapú vagy intuitív termékei. Bármilyen hasonlóság vagy egyezés a világ bármely pontján és nyelvében már létező nevekkel vagy kifejezésekkel kizárólag a véletlen műve.

A szerző a helyesírási szabályzat 239. pontja alapján a dialógusokon belül egyes esetekben szándékosan eltér a szabályos vesszőhasználatától, amikor ezzel a karakter habitusának finom árnyalatait fejezi ki, esetenként a leíró részekben is, ha mikrodramaturgiailag indokolt. A Magyar Helyesírási Szabályzat 239. pontja szerint „az írásjelek változatos és kifejező használata fontos eszköze az értelmileg és érzelmileg egyaránt árnyalt közlésmódnak, ezért csak szépiróktól fogadható el – egyes esetekben, tudatos eljárásként – az írásjelek részleges vagy teljes mellőzése”.

Ezenkívül a történetben előforduló márkanemek nem reklámozás céljából szerepelnek a könyvben, hanem a történeti hűség és történeti kényszerűség okán.

Továbbá a történet születésekor Neil Armstrong még körünkben volt, cameójával a szerző kezdetben az első Holdra-lépő űrhajós alakja előtt tisztelgett. Halála után a karaktere azért maradt a történetben, hogy így egyúttal megemlékezzünk az emberről, aki mindenki másnál tisztábban látott bennünket. Az Ő emlékének és kedves családjának is ajánljuk e könyvet.

Ammara

Első könyv

Ami igazán élővé és erőssé teszi az embert, az egy ajándékba kapott élet, és a kihívás, hogy váljon rá méltóvá.

1. fejezet

1976. ÁPRILIS 28. TONGAAT
DÉL-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG

Halovány fény derengett a járat mélyén a fordulón túl. Enyhén ingadozva bár, de egyre jobban megvilágította a barlang falát.

– A fránya defekt! – hallatszott egy tompa hang. – Besötétedett, mire ideértünk...

– Mintha egy barlangban volna nappal! – nevetett egy másik. – Nem is baj, legalább a helyiek nem kérdezősködnek.

A három sisaklámpa fénye ekkor villant sorra elő a fordulóból, és éles pengékként hasított a barlang sötétjébe.

A vezető, egy ötven év körüli férfi egy térképet emelt a fénybe.

– Ez az a járat, Pete? – mutatott a papírra.

– Igen, professzor. „Isihogo umgede”, Pokoljárat, így nevezik a helyiek. Zsákutca.

– Jó! – bólintott a professzor. – Akkor lássuk!

Ahogy egyre beljebb hatoltak a barlangba, egy forduló után a Pete nevű fickó és a harmadik hirtelen megtántorodott és a fejéhez kapott.

– Auu, kezdődik! – jaidult fel Pete.

A professzor megfordult.

– A fejetek?

– Igen! – sziszegte. – A helyiek megmondták. Ez valami sugárzás lehet.

– De nekem nem fáj a fejem... Menjetek vissza, körülnézek egyedül.

– Oké!

Egyik kezükkel a fejüket fogva, a másikkal tapogatózva visszaindultak.

Hirtelen mindketten kihúzták magukat.

– Óóó!

– Mi történt? – nézett vissza a vezetőjük, miután már ő is megtett néhány métert.

– Elmúlt! – mondta a harmadik.

– Varázsütésre eltűnt a fájdalom! – tette hozzá Pete.

A professzor visszatért melléjük.

– Ez a nem semmi sugárzás... Na indulás, fiúk!

Néhány méter megtétele után a járat kiöblösödött.

– Igen, zsákutca – jegyezte meg Pete. – És most?

A professzor mereven bámult maga elé.

– Professzor...? Lance professzor!

Az idős férfi a járat végében a sziklafal egy pontjára szegezte a tekintetét. Szinte megbabonázta őt a sziklakiszögellés.

Hirtelen pillantott Pete-re. – Igen...?

– Jól érzi magát, David?

A professzor bólintva hűmmögött. Sisaklámpájával a szemközti sziklafalra nézett.

– Segíts! – szólt, és belevágta a csákányt.

Pete tétovázott.

– De professzor!

– Ne kérdezz semmit, csak csináld! – utasította a professzor anélkül, hogy abba hagyta volna. – Jason, húzdój hátrébb!

Sorra pattantak le a fejnyi méretű szikladarabok, majd a kőzet feltáruuló mélyén feltűnt egy domború fémfelszín.

– Még, ott a széléből! – szólt a professzor.

Amint eléggé kiszélesedett a lyuk, megálljt intett.

– Professzor, ez micsoda?

A harmadik fickó is odalépett mögéjük.

– És hogyan került a sziklába? – tette föl a kézenfekvő kérdést.

– Nem tudom – lihegett Lance.

Levette a kesztyűjét, és óvatosan kihúzta a gömböt a helyéről. Pete megtapogatta a tükörsima félgömbnyomatot, ami a sziklában a tárgy után maradt, aztán magát a gömböt kezdte el szemügyre venni.

A professzor forgatta a kezében.

– Hm, itt van egy kéz alakú mélyedés rajta – állapította meg.

– És egy másik itt szemben.

A mélyedéseknél fogta a két kezébe a gömböt.

A következő pillanatban egyre erősödő fény árasztotta el a professzor arcát. A tárgyon felragyogott egy alakzat, és teljesen rabul ejtette a férfi tekintetét.

– Istenem, mi a szar ez?! – kiáltotta Pete halálraváltan.

Rémületükben hátrálni kezdtek. Jason eldobta a kezében tartott ásót, és mindketten kimenekültek a járatból.

Eszeveszetten rohantak a terepjárójukhoz a holdfényben, táncoltak a sisaklámpák kévái. Lihegve támaszkodtak meg a terepjáró oldalánál, aztán Jason beült a volánhoz.

– Hol a kulcs, add a kulcsot, Pete!

– Nem! – kiáltott rá a társa. – A professzor még odabent van!

– A barlang irányába mutatott.

– De ez valami...! Ez egy...!

– Állj, hagyd abba! Úgy viselkedsz, mint egy gyerek!

– Add ide a kulcsot, Pete! – őrtjögött a férfi. Kiszállt a kocsiból. – Add ide a kulcsot! – üvöltötte.

Pete a zsebébe nyúlt.

– Nesze! Akkor menekülj! – és hozzávágta. – Én nem hagyom itt a professzort!

Jason felmarta a kulcsot a porból, és kaparó kerekkel elhajtott.

A harmincaskorú Pete idegesen járkált ide-oda, igyekezett leküzdeni a rémületét. Tudta, hogy vissza kell mennie a professzorért.

– Óóó, ez nem lehet igaz! – szentségelt, majd sietve visszaindult a barlang bejáratához, melyet a szemben magasodó sziklameredély alja rejtett a fák sötétjében.

A bejáratnál még habozott néhány másodpercig, aztán erőt vett magán, ám a barlangból ekkor a professzort látta kijönni, kezében a két csákánnyal és az ásóval.

– Professzor! Jól van? Mi történt? Már azt hittük...

– Jól vagyok Pete, minden rendben! – vágott a szavába. – Hol van Jason? – Elmasírozott a férfi mellett.

– Jason teljesen begözölt, elvitte a kocsit! De mi volt az a dolog?

A professzor megperdült és mélyen a segédje szemébe nézett.

– Semmi sem történt, megértted? Amit találtunk, nem létezik! Megsemmisítettem és kész! – rázta meg az ásót a kezében.

Pete zavartan bámult vissza rá.

– Rendben, professzor úr.

– Pete, ha bárkinek elmondod hogy mit találtunk, a régészeti pályafutásunknak vége! Ha Jason elkotyogja, nem állsz mellé, a saját érdekedben mondom! Világosan beszéltem?

– Igen! Igen! – bólogatott a másik.

A professzor még egy másodpercig nézett a szemébe. Aztán ő is bólintott.

– Helyes! Hozd az ásót! – nyomta a kezébe.

Gyalogszerrel indultak tovább a telihold alatt.

* * *

HARMINCHÁROM ÉVVEL KÉSŐBB...

A fehér selyemtakaró redői fölött meglebbent a függöny, amint a nyitott ablakon beosont a reggeli szellő, és elfeküdt a szőnyegen.

A harmincaskorú férfi még aludt, arcával a szoba árnyasabb része felé fordulva, ám ekkor egy kecses, finom vonású női kéz ért gyöngéden az arcához. Lágy simogatással próbálta felébreszteni őt, aminek persze nem volt semmi hatása.

– Robeeert... – szólt egy kedves hang, majd újra simogatott a kéz.

A férfi szája szeglete álmatag mosolyra húzódott.

– Jó reggeelt... – csobogott a hang.

Robert halkan nyögött egyet.

A hang halk kuncogással felelt rá, majd a finom kéz dobolni kezdett a férfi arcán. A fiatal nő arca hosszúkás volt, sötétszőke haja végigömlött arcának két oldalán. A mosolya mögött játékos türelmetlenség lapult meg.

– Robert, ébresztő...! – szólongatta még mindig kedvesen, és rákoppintott a férfi orrára, aki álmosan elvigyorodva odanyúlt, majd rányitotta szemeit a lányra.

– Jó reggelt, drágám... – szólt álmatagon.

Szabad jobb kezét a nő válla fölött a hajába fürta, és lágyan magához húzta őt egy reggeli csókért, majd hirtelen maga mellé ráfordult az ágyba, és miközben amaz halkan felsikkantott, óvatosan ráfordult, hogy még néhány csókkal örvendeztesse meg.

Lassan véget ért a csóközön, és a nő a mutatóját helyezve a férfi ajkára szót kért.

– Készítettem reggelit, de sietned kell, már csak fél órád van.

– Mindeközben a tenyerével simogatta a férfi arcát.

– De veled akartam reggelizni, kicsim! Miért nem ébresztettél fel? – cirógatta Robert.

A lány büszke arckifejezéssel nézett a szemeibe.

– Mert sokáig dolgoztál tegnap, és hagytalak még aludni – felelte végül. Elvigyorodott, mint aki tisztában van vele, hogy tökéletes választ adott.

– Aha... – bólintott Robert kissé szomorúan. – Sokáig, tudom...

– Viszont most indulnom kell, szívem – vágott közbe a nő.

A tenyerével arrébb tolta magáról a férfit, de közben újabb csókot adott neki.

– Jenny! – szólt utána Robert, miközben felült az ágyon. A mozdulattól félig lehúzódtól róla a takaró; kellően karbantartott felsőteste volt.

Jenny már a hálószoza ajtajánál járt. Miközben megfordult, aranyszínű hajzuhataga végiglebbent a válla fölött.

– Igen?

A férfi álmosan elvigyorodott, tekintete elidőzött a feleségén. Kisvártatva szólalt csak meg:

– Szeretlek.

– Szeretlek – csilingelte a lány az ujjával integetve, majd elillant.

Robert derűsen körbenézett, aztán a térdére csapott és felpattant.

Órákkal később már egy táblára firkált képleteket.

– Szeretném, ha a következő órára kiszámolnák tehát a szükséges gerjesztettségi szinteket – mondta, megtéve egy utolsó vonást.

Megfordult. Barna öltönyzakót, fehér inget, fekete nyakkendőt és farmernadrágot viselt.

– Kérdés van? – nézett fel a hallgatóságra.

Az emelkedő széksorokon vagy ötven hallgató jegyzetelt. Egyikük felemelte a kezét.

– Igen...? – intett Robert.

– Professzor! Igaz, hogy az ön elmélete szerint a kvarkok nem azok, amiknek ma a fizika gondolja? És ezért a gerjesztettség sem az, aminek gondoljuk?

Robert elmosolyodott.

– Íme egy lázadó tudóspalánta! – mutatta be egy mozdulattal a hallgatót. – Igaz, de ha az én elméletemet tanulja meg, és nem a

tananyagot, bármilyen izgalmas is ez, akkor gondjai lesznek a tanulmányaival.

Néhányan halkán felnevettek a társaságban.

– Igen, professzor, de mégis mondana valamit erről? – erősködött a kérdező.

Közben a hallgatóság egy része készülődni kezdett, de a maradék figyelmesen hallgatott, egy másik hallgató pedig helyeslően bólogatott Robertnek.

A professzor tétován végignézett rajtuk.

– Nos, rendben... – ingatta a fejét – végülis... Nagyon röviden, a neutronokban nincsenek kvarkok, a neutron egy szubszubatomai szintű időellentmondásrendszer. Wheeler-féle tachionok kavarnak benne egy fraktális rendszerben, és ennek a jellegzetes szerkezeti csomósodásait, elkülönülni látszó csomópontjait látjuk és nevezzük kvarkoknak. De meg ne lássam, hogy ezt jegyzi meg! – rázta az ujját. – Minden új elméletnek megvan a maga beiktatási, kanonizációs útja, amin végig kell mennie, és vagy végig ér, vagy elbukik. Ezért olyan lassú a tudomány fejlődése, na ezt viszont nagyon megjegyezhetik! – nevetett a mondat végén. – Viszont ezért is olyan hiteles. Akkor tehát holnap! – bólintott, majd az íróasztal felé indult.

Miközben a csoport kinyomult az előadóból, a korábbi kérdező lépett oda az asztalhoz.

– Professzor... Páran beülnék egy sörre, és gondoltuk velünk tarthatna. Ha van kedve hozzá.

– Ez nagyon kedves tőletek, ööö... Kevin! – felelte. A srác bólintott, hogy eltalálta a nevét. – Sajnos azonban a magfizikai laborba kell mennem. Talán majd legközelebb.

– Értem, professzor – biccentett a srác. – De tényleg szívesen látnánk majd!

– Ennek nagyon örülök, Kevin – nyugtázta Robert.

– Akkor... jó munkát! – köszönt el a hallgató.

Röviddel később Robert elsétált az Asztrofizikai Tudományok Épülete feliratú tábla alatt, és belépett az épületbe. Egy gyengébb világítású folyosószakaszon járt, amikor megcsörrent a telefonja.

– Igen? – szölt bele.

– Professzor Robert Lance-szel beszélek? – hallotta a hívót.

– Igen, az vagyok.

– O'Neill őrmester vagyok a közlekedésiektől. A feleségéről van szó...

Robert hátratántorodott, a háta nekiütközött a falnak.

– Hol? És jól van??? – kiáltotta a telefonba.

Rohanni kezdett, ki az épületből.

A sárga rendőrségi szalagkordonon túl a taxi fékezett. Robert gondterhelten nézett ki ablakán. Kilökte az ajtót, és odarohant a szalagnál álló rendőrhöz. Az utcán csak néhány autó közlekedett a szembejövő sávokban, melyeket egy vékony füves útpadka választott el a többitől.

– Hol van? – kérdezte.

A rendőr eléje tartotta a tenyerét.

– Uram, nem jöhet be a lezárt területre.

– Ez a feleségem kocsija! Engedjen! Hagyjon! – küzdött a rendőrrel.

– Uram, sajnálom! Nem akar odamenni! Sajnálom!

– Nem érdekel, oda akarok menni, engedjen! – Nagy nehezen végre átküzdötte magát, vagy a rendőr érezte meg, hogy kár ellenkeznie. A tisztt még megjegyezte utánafordulva:

– Már késő...

Robert észvesztve rohant a kocsihoz, mely egy vastag villanyoszloppal szemben állt félig a két útirányt elválasztó útpadkán. Az eleje teljesen össze volt gyűrődve, a szélvédőből pedig csak néhány szilánk maradt. Tűzoltók próbálták hidraulikus vágóval kiszabadítani a testet, a mentősök a mentőkocsi nyitott hátsó ajtajánál üldögéltek egykedvűen.

Ahogy a kocsi mellé ért és meglátta a felesége haját a kormánynál, tétován lassított.

– A férje vagyok! Mi történt? – szolt az ott álló rendőrnek.

– Én telefonáltam – mondta a tisztt. – Sajnálom, uram, de már...

– Ne sajnálkozzon, mondja el mi történt! – ordította le a tiszttet.

– A szemtanúk szerint egy részeges volt... – mondta a rendőr.

– Lelépett eléje, a hölgy pedig félrerántotta a kormányt, és gyorsított. Valószínűleg véletlenül...

Robert a mentősökre nézett, és lépett egyet feléjük.

– De miért üldögélnek ott, tegyenek valamit!

– Uram! – fogta meg a rendőrtisztt a vállát. – Sajnálom, uram, de már nincs mit tenni...

Ránézett a rendőrré, és ekkor fogta föl, hogy mit jelentett, amit a másik tiszt mondott. Kétségbeesetten nézett vissza a kocsiira.

– Nee... – nyögte. – Neee... Jennyyy... – A fájdalom eltorzította az arcát.

A nő feje a kormányra volt borulva, hosszú szőke angyalhaja hátrasimulva, és véresik húzódott a homlokától lefelé végig az arcán.

Robert könnyei már potyogtak, mint a záporosó. Hangtalanul üvöltött.

* * *

NÉGY ÉVVEL KÉSŐBB...

Kinyitotta a szemét a besötétített szobában, szemgolyóján megcsillant a vastag függöny mentén beszűrődő reggel.

A mennyezetet bámulta.

Berregve szólalt meg a digitális ébresztőóra. Odanyúlt és lekapsolta.

Felült, két kezével meggyúrta az arcát. Egy darabig csak bámult maga elé komoran. Nagyot szusszant, majd hátrapillantott az ágy üres jobb oldalára.

Széthúzta a függönyt, és hunyorogva nézett le az utcára. Elidőzött az embereket figyelve, aztán beállt a zuhany alá.

A szoba polcán pár ismert fizikus könyve állt, egy üres váza és néhány bekeretezett fotó. Jenny társaságában volt látható rajtuk, az egyik egy esküvői fénykép volt, a másikon az Eiffel-torony előterében álltak, majd a budapesti Hősök terén. Egy harmadikon David Lance társaságában állt kamaszfiúként, a háttérben a Cape Canaveral-i kilövőállással.

Amíg barna öltönyzakójában sétált Princeton egyik főutcáján, egyre jobb lett a hangulata. Odaért az egyetemi komplexum bejáratához.

Délelőtti kellemes napsütés volt a kampusz parkjában, a fűvön laptopokat szorongató hallgatók sétáltak. Egyikük kitért egy száguldó kerékpáros elől.

– Hé, haver, lassíthatnál kicsit! – kurjantott utána. Aztán majdnem kilépett egy fekete terepjáró elé, amely rádudált.

A testes Ford megállt a dékáni hivatal előtt. Két fess katonatiszt szállt ki belőle, és határozott léptekkel vonult a bejárat

felé, sötétkék egyenruhájukat zavartan bámulták az arrajáró egyetemisták.

Régies stílusú asztalánál ülve a dékán papírokat szignózott.

– Dékán úr, a Légierőtől keresik – szólalt meg a titkárnő hangja az asztalon lévő készülékből. A dékán lenyomta a gombot.

– Küldje be Angela, köszönöm.

Felállt és az egyenruhás katonák felé indult, akik ekkor léptek be az irodájába.

– Üdvözlöm, professzor úr. Riley hadnagy, Amerikai Légierő. A társam Ritter őrmester. – A hadnagy bajsza csak tovább fokozta fellépésének komolyságát.

– Uraim...? Miben segíthet az egyetem a Légierőnek?

– Professzor Robert Lance-t keressük. Hol találjuk jelenleg?

– Érttem. Máris megnézem az órarendjét. – A dékán visszalépett az asztalához, kattintott párat a laptopon. – A Peyton Hall-ban található itt szemben, a park túloldalán. Még egy félóra van hátra az órájából.

– Köszönöm. – A hadnagy bólintott, és távozni készült.

– De kérem... Ha esetleg dolgozatot írat, meg tudják várni az óra végét?

A katonák összenéztek, az őrmester alig láthatóan rázta a fejét.

– Sajnálom professzor úr, a parancsaink egyértelműek.

– Érttem. Akkor önökkel tartok, hogy szükség esetén átvehessem – és indult a zakójáért. – Megkérdezhetem, hogy milyen ügyben keresik?

A hadnagy tiszteletteljes mozdulattal biccentett egyet.

– Sajnálom uram, erre a kérdésre nem áll módomban válaszolni.

– Érttem. Akkor erre, uraim. – Kiléptek az irodából.

A hallgatók csendben körmöltek, Robert pedig a katedrán fekvő íróasztalnál ült és olvasott. Felnézett a lejtős hallgatói széksorra, aztán az órájára pillantott.

Kopogtak, a dékán lépett be. A professzor felállt és eleje indult. Az idős férfi a fülébe súgott valamit, Robert látta a nyitva maradt ajtón túl a folyosón várakozó egyenruhás alakokat. Néhány hallgató érdeklődve nézett fel a dolgozatból. A dékán bólintott, majd miközben a professzor elhagyta a termet, ő helyet foglalt a tanári asztalnál.

– Professzor Robert Lance, a nevem Riley hadnagy, a társam Ritter őrmester. Azért küldtek minket, mert a Légierőnek szüksége van az ön segítségére. Velünk tartana néhány napra?

– De mivel kapcsolatos az ügy?

– Csak annyit mondhatok, hogy egy kutatási projekt vonatkozásában merült fel a neve. Ahhoz, hogy ennél többről tájékoztathassuk, titoktartási megállapodást kell aláírnia. Ez elfogadható az ön számára?

Robert elgondolkozott. Az utóbbi években rendszeresen publikált elméleti asztrofizikai témákban, de a szakmai értelemben vett kollégái eddig sokkal inkább körberöhögték, semmint hogy elismerték volna. A lehetőség gondolata, hogy most végre valami történik, valami előremozdul, hiszen maga a katonaság kereste meg őt, ígéretesnek tűnt.

– Igen, rendben – felelte.

– Köszönöm. Kérem kövessen az autóhoz.

Hátulra ültették, a hadnagy melléje ült, kalapját a hóna alá fogta, majd az aktatáskájából egy dossziét vett elő.

– Professzor úr, ez egy szabvány nemzetbiztonsági titoktartási megállapodás, melynek értelmében ön semmilyen megismert információt, valamint az azokhoz és a kutatáshoz kapcsolódó írott, képi vagy egyéb más formátumú adatot nem oszthat meg előírt biztonsági engedéllyel nem rendelkező harmadik féllel. Ha ez mégis megtörténik, az hazaárulásnak minősül. Kérem, olvassa el és írja alá. Közben elvisszük az otthonába, ezt követően egy katonai repülőgép szállítja önt egy a nevadai sivatagban található támaszpontra. Az iratai és bármilyen egyéb fontos dolog önnél van, vagy térjünk be még az irodájába értük?

– Nem, minden itt van nálam, köszönöm.

Nekilátott a szerződés elolvasásának. A fekete Ford elindult a kampuszon keresztül.

A kisméretű katonai csapat szállító repülőgép nem a legkomfortosabban volt felszerelve. Hangszigetelése is messze elmaradt az utasszállítókétól, Robert süvöltő zajban utazott.

– Ez egy kicsit húzós így! – kiáltott át a szemközti ülő hadnagynak. A tiszt elmutogatta, hogy vegye fel a mikrofonos fejhallgatót.

Robert a fejét forgatva kereste, a feje mellett találta meg felakasztva. Esetlenül a fejére húzta.

– Ez elég húzós így! – ismételte a mikrofonba. – Mikor érkezik a stewardess a frissítővel?

– Elnézését kérem a kényelmetlenség miatt! – felelte a hadnagy. – A parancs záros határidővel érkezett, és a rendelkezésre álló kevés idő alatt csak egy ilyen gépet tudtunk mozgósítani!

Robert bólintott.

– Legközelebb egy Boeinget kérek!

A hadnagy arca rezzenéstelen maradt.

A repülő felverte a sivatagi port, amint a kereke betont ért. Remegett a levegő a géptest körül. Lassított, és lekanyarodott a pályáról a közeli telepkomplexum irányába.

A Nap épp lenyugodni készült. Robert kilépett a feltároló oldalajtón, és leugrott a talajra. Kezével a combjait és az ülőgumóit masszírozgatta, rázta a lábait, majd meglátta, hogy egy újabb tiszt siet a repülő felé, egy csinos hölgy szoknyás egyenruhában. Feltűnt neki a nő katonás, mégis kifinomult szépsége.

– Ön bizonyára Robert Lance professzor! – üdvözölte az kezét nyújtva. – A nevem Sylvia Mulligan, őrnagy.

– Őrnagy...?

Kezet fogtak.

– Köszönöm hogy idefáradt! Nagy megtiszteltetés számomra, hogy találkozhatok önnel. Sajnálom a kényelmetlenséget.

– Köszönöm! Már nagyon várom, hogy végre választ kapjak a kérdéseimre. A katonái nem árultak el semmit.

– Igen. Ez most már megtörténhet. Kérem kövessen, és mindenről tájékoztatjuk! A csomagjait utánunk hozzák.

Elindultak az egyik épület felé.

– Engedje meg kérem... Jól sejtem, hogy ez itt a híres 51-es Körzet?

– Igen, ez az 51-es Körzet.

– És milyen közöm van nekem az itt folyó kutatásokhoz?

– Nos, ennek bizonyára nem fog örülni, de bízunk benne, hogy jóvátehetjük a történeteket.

– Jóvátenni? Mit kellene jóvátenni?

Beléptek az épületbe, a folyosón fehér inges és egyenruhás férfiak és nők sűrűgtek az irodák között.

– Az lesz a legjobb, ha egyszerűen megmutatom önnek.

Egy liftajtóhoz léptek.

– Ez egy kétszintes épület – mutatott Robert a mennyezet irányába.

– Igen, uram. Igazság szerint nem felfelé megyünk – somolygott az őrnagy. A zsebéből egy kulcskártyát vett elő, és az érzékelőhöz tartotta, majd bebillentyűzte az emelet számát.

Jó pár másodpercig ereszkedett a lift, mire a kijelzőn megjelent egy -1, majd kisvártatva egy -2, -3, -4. Robert észrevette, hogy változó időtartamok teltek el a szintek között. Az ötödik szintig további másodpercekig tartott az út.

Amikor kinyílt a liftajtó, egy kivilágított csarnok szélén találta magát.

A nő kilépett a liftből, Robert követte. A csarnokot szerelőállványok, magányos irodaboxok, számítógépasztalok és műszerpultok töltötték meg, közöttük fehérruhás férfiak és nők dolgoztak. Biccentett néhány szakembernek. Egyikük megbökte a társa vállát, és Robert felé intett.

Egy szerelőállvány mellett álltak meg, amelyen egy ellipszoid alakú szerkentyű csillogott, akkora volt, mint egy gokartautó. Épp egy borostás, fehérköpenyes fickó érkezett oda hozzájuk.

– Őrnagy...?

– Doktor...? Professzor, hadd mutassam be dr. Alex Messingert, ő a fő tervezőmérnökünk. Dr. Messinger, bemutatom Robert Lance professzort a Princeton Egyetemről.

Messingernek leesett az álla.

– Lance professzor, micsoda megtiszteltetés! – rázta meg Robert kezét lihegve. – Nagyon sokat tanultunk az ön munkájából, örülök hogy végre személyesen is találkozhatok önnel! Elnézést, nem ismertem fel, a fotókon ööö... szemüveges, és más a haja is.

Robert kissé zavarban volt.

– Igen, szemműtét, és fodrász. Sokat tanulnak a munkámból?! Elmondanák végre hogy miért is vagyok itt? – nézett vissza az őrnagyra. – Bocsánat dr. Messinger – biccentett a férfinak.

Messinger szintén zavartan pillantott az őrnagyra.

– Még, ööö, nem...?

– Bizonyára hallotta már a Roswellben lezuhant csészéalj történetét – kezdte az őrnagy.

– Mármint arra a meteorológiai ballonra gondol, meg a három utasára?

– Igen, professzor. – Az őrnagy elmosolyodott.

– Hallottam. Szóval igaz a legenda?! – kérdezte Robert a hangjába gúnyos meglepettséget csempészve. Messinger vette a poént, és egy pillanatra összerosolyogtak.

– Igaz – felelte az őrnagy. – Amióta 1947-ben – ujjaival macskakörmöt imitált – az a ballon lezuhant, itt tanulmányozzuk a roncsokban talált technológiát, próbálunk rekonstruálni és lemásolni mindent, amit csak lehet. Mindezidáig alig sikerült eredményt elérnünk, az idegenek technológiája olyannak bizonyult a számunkra, mint amilyen a... – egy pillanatig a megfelelő hasonlatot kereste – középkori kovácsok számára lenne egy mai autó. Persze a kutatóink előző generációja sikeresen létrehozta a mikrochipek alapját, és még egy sor huszadik századi találmány is az itt folyó kutatások mellékterméke, de amikor a kezünkbe került az ön gravitációval kapcsolatos elmélete, megértettük a lezuhant űrhajó hajtóművének működési elvét.

– És ez nem minden! – vette át a szót Messinger. – Képesek voltunk újraalkotni azt!

– Dr. Messinger, kérem! – intett Mulligan a szerkezetre.

– Oh, ezer örömmel! – A kutató kapkodóan körbenézett, majd az egyik asztalhoz sietett, köpenyének széle csak úgy lobogott. Kézbe vette az asztalon elhelyezett antennás távvezérlőt, ami egy egyszerű helikoptermodell távirányítójára hasonlított, valószínűleg az is volt.

– Ha kérhetném, lépjenek hátra – mondta, majd működésbe hozta a távirányítót.

A szerelőállványon lévő ellipszoid tárgy ekkor halk zümmögésbe kezdett, majd lassan felemelkedett az állványról. Messinger finoman körbevezette a csarnok terében.

– Hát működik! Maguk megcsinálták?! – Robert arca úgy ragyogott fel, mint egy kisgyereké, aki életében először lát óriáspillangót.

– Professzor, kérem engedje meg, hogy ünnepélyesen bemutassam az első igazi impulzushajtóművet! – mondta a doktor széles vigyorral.

A tárgy eközben méltóságteljesen tett egy kört a csarnokban, a technikusok némelyike felnézett a munkájából, egy-két elismerő fütty is elhangzott, majd a csészealj lágyan visszaereszkedett a helyére. Semmilyen szelet nem keltett még akkor sem, amikor a fejük fölött haladt el, a teljesen zárt szerkezetet nem hagyta el semmilyen hajtóműsugár.

– De ezt az elméletemet én nem is publikáltam! – Robert hirtelen felháborodott, amikor rájött, hogy meglopták. – Hogyan szerezték meg az anyagot?

– Igen, professzor, erre utaltam odafent azzal, hogy nem fog örülni neki. A Légierő a tudunkon kívül ellopta a leírást. Úgy értesültem, hogy ön felrakta az online irattárába, amit valamiképpen feltörték, és így került hozzánk. Biztosíthatom; azért kerestük meg önt, hogy az elnézését kérjük, és együttműködést ajánljunk önnek.

Messinger ekkor érkezett vissza melléjük. Az őrnagy és a kutató egy pillanatra egymásra néztek, majd a nő így szólt:

– Az Amerikai Légierő nevében kérem, legyen a projekt új vezetője.

Robertet ez a fordulat meglepetésként érte.

– Először is tisztázzuk: Voltaképpen milyen projektről van szó?

– Ha megengedi... – kért szót Messinger krákgva az őrnagytól. – A tény, hogy képesek voltunk önnek köszönhetően megérteni és lemásolni a földönkívüliek hajtóművét, új távlatokat nyit az űrhajózásban. A mai rakétáinknak és űrsiklóinknak már csak a világűrbe történő feljuttatásához is óriási mennyiségű hajtóanyagot kell magukkal vinniük, és ahhoz, hogy akár csak a Holdig is eljussunk, bravúros gravitációs lengéseket kell végrehajtanunk a Föld körül, vagy más bolygók körül, ha messzebbre kívánunk eljutni. Évek óta tudjuk, hogy ez a technológia egy zsákutca. De képzeljen el egy olyan űrhajót, amely nem visz magával hajtóanyagot, mert elektromos energiával működik, mint ez a prototípus is, amit így vagy úgy, de nem kell szállítani! A lehetőségeink mindjárt kiszélesednek!

– Igen, egyetértünk, ez igazi áttörés lenne az űrhajózásban – bólogatott Robert.

Az őrnagy vette vissza a szót:

– Ez a kísérleti példány, amit az imént a doktor megröptetett, egyszerű lítium-ion akkumulátorokkal működik, alkalmatlan egy hosszabb repülésre. Abban bízunk, hogy az ön vezetésével használható szintre fejleszthetnénk a technológiát, annyira, hogy a NASA-val közösen átültethessük azt a mindennapi gyakorlatba.

Robert egyikről a másikra nézett komoran. Az őrnagy és a tudós hallgattak, és várták a választ.

– De ellopták tőlem, az az én szellemi termékem! Jó, nem önök, de a Légierő meglopott!

Az őrnagy és Messinger összenéztek.

– Bármilyen feltételt szabhat – bökte ki végül a nő. – Ésszerű keretek között... Holnap reggel a tábornokkal tárgyalhat.

Robert kivárt. Valójában csak játszott velük, nem akarta, hogy lássák, mennyire izgatott a feltáruló lehetőségek láttán. Egész életében erre a pillanatra várt, éhbérért is vállalná.

– Rendben – bólintott kisvártatva.

– Ez nagyszerű, professzor! – Messinger a lelkesedését szabadjára engedve kezét rázott vele.

– Köszönjük – bólintott Mulligan őrnagy katonásan. – Most kérem tartson velem, elviszem a szállására. Holnap délelőtt tíz órakor egy ülésen megismerkedhet a teljes csapattal. Cowen tábornok is jelen lesz, ő a komplexum vezetője.

– Értem. Dr. Messinger...? – köszönt el Robert.

– Professzor...? Őrnagy...?

Elindultak, az őrnagy folytatta.

– A vezetői értekezlet után Cowen tábornokkal lesz megbeszélése, ekkor egyeztethet a közreműködése feltételeiről.

– Inkább előtte szeretném, ha lehet. Módosítható még?

– Eredetileg a tábornok is az értekezlet előtt szerette volna, én tanácsoltam azt, hogy fordítsuk meg a sorrendet. Szerintem biztosabb pozícióban lesz, ha már látja a tábornok, hogy mit tud nyújtani a számunkra.

– Ez igaz. Köszönöm. – Robert elismerte, hogy erre a megközelítésre nem gondolt. – És önnek mi a feladata a projektben? – Közben a lifthez értek.

– Nekem adminisztrációs feladataim vannak, de a Harvardról kerültem a katonasághoz, asztrofizikából diplomáztam. A feladatomban a források biztosítása, a projektek bemutatása a katonai vezetésnek, a döntéshozás előkészítése.

– Szóval ön a közös nevező? – Beléptek a lifthe.

– Vagy a tolmács, igen. A Légierőnek egy olyan emberre volt szüksége, aki katona, de nem kínai a számára, amit a tudósok mondanak.

– Értem. Ennek örülök. – Robertnek egyre jobban tetszett a nő. A szeme sarkából végigmérte karcsú alakját. Huszonnyolc évesnek saccolta.

– Egyébként, ha nem veszi rossz néven, talán nem is olyan nagy baj, hogy a Légierő betört a dokumentumaiba.

– Miért mondja ezt?

– Gondoljon bele, meddig kilincselhetett volna, ha a saját erejéből próbálta volna felhívni a figyelmet a kutatásaira. Így viszont a Légierő gyakorlatilag a tenyeréből eszik. Kis túlzással persze.

Robert elgondolkozott.

– Ez igaz. – Kezdte máshogy látni a helyzetet. – Megspóroltam egy csomó fejfájást.

Kiléptek a liftből, és a kijárat felé indultak.

– Egy nagy kérdés: Kipróbálhatnám valamikor azt a szondát? Hogy nevezik?

Az őrnagy most először szélesebben mosolyodott el. Megérezte a férfi palástolt lelkesedését az áttörést jelentő készülék iránt. Az egyik homokszínű katonai terepjáróhoz mentek, az épület fala mellett sorakozott néhány. Beszálltak, a nő beindította a motort, közben még mindig somolygott.

– Argos Zero-nak hívjuk (*ejtsd: Argosz Zéró – a szerk.*), és amint hivatalosan is munkába áll, megröptetheti – felelte, miközben elhajtottak.

* * *

Robert a vöröslő horizontot szemlélte a bungaló teraszán, a Nap lebukni készült a nyugati dombok mögé. A katonaság épített néhány szállást; úgy vélte, arra az esetre, ha egy munkatárs vagy vendég itt töltené az éjszakát. Felhő épp nem járt az égen, nem volt mit lilára festenie a Napnak, ehelyett a levegő vöröslött a sivatag porától, amit a szél hordott fel a magasba.

Messinger lépett elő a házikó sarka mögül.

– Dr. Messinger!

– Professzor... Remélem, nem zavarom! Gondoltam, unná magát egyedül.

– Nem zavar, köszönöm hogy erre járt, kérem! – Robert a teraszra invitálta. – Egy sört? Ugye a Légierő fizeti, amit a frigóban találtam?

A férfi felnevetett. Néhány évvel lehetett fiatalabb Robertnél, de vele ellentétben kissé pocakosodott.

– Önnek itt igen, amíg csak vendég. Köszönöm. – Elvette az üveget.

Koccintottak.

– Szólíts Robertnek!

– Alex... – egyeztek meg.

Belekortyoltak a sörbe.

– Mióta dolgozol itt?

– Négy éve.

– Ó, tehetséges frissdiplomás?

– Igen – bólintott derűsen Messinger.

– És hogyhogy szintén itt alszol a telepen?

– Új-Mexikóból mentem a Harvardra, és nincs senkim, csak az anyám.

– Szóval gyerekkori fixáció társul a roswelli csészealjhoz...

Nevettek.

– Igen, lehetett volna... És te? Elrángatott valakitől a katonaság?

Robert rázta a fejét. Ízlelgette a lehetséges megfogalmazásokat.

– Szintén zenész. Nincs senkim, a feleségem autóbalesetben halt meg négy éve, a szüleim sem élnek már, késői gyerek voltam.

– Sajnálom... Nem akartam...

– Semmi baj. A tanítás és az edzés segített.

Nem szóltak egy darabig, a napkorong utolsó darabkáját figyelték, amint épp lebukik a domb íve mögé.

– Régóta foglalkoztat egy kérdés – szólalt meg végül Messinger.

– Igen?

– Mi, beleértve az előttem itt dolgozó kutatókat, akik részt vettek az idegen űrhajó kutatásában, nem jutottunk semmire, legalábbis ami az űrkutatást olyan szinten érintette volna, mint az impulzushajtómű. Te pedig csak úgy leírod annak a földönkívüli szerkezetnek a működési elvét, amelyről nem is tudtál. Hogyan? Hogyan jöttél rá a megoldásra?

Robert elnézett a dombok irányába. Hamiskásan elmosolyodott, de ezt Alex nem láthatta.

– Nem is tudom – hazudott.

2. fejezet

A folyosó rideg betonkövezetét szürke szőnyeg borította. Szemrevaló pár női láb lépett rá térdig érő sötétkék szoknyában. A nő határozottan haladt a folyosón végig a kantin bejáratáig, és belökte a lengőajtót.

– Professzor, doktor, itt az idő, kérem jöjjenek – szólott Mulligan őrnagy.

Robert felkapta ezüst színű laptopját, s tálcáikat az asztalon hagyva követték az őrnagyot. Lifttel leereszkedtek a harmadikra, ahol többek között a tábornok irodája és a tárgyaló kapott helyet. A szürke, kétszárnyú ajtó mellett két katona strázsált, egyikük ajtót nyitott a közeledésükre. Bent a teremben egy hosszúkás, masszív tárgyalóasztal körül tisztek és civil ruhás kutatók ültek a forgószékeken.

– Professzor, kérem ott foglaljon helyet – mutatott az őrnagy az egyik székre. Messinger Roberttel szemben ült le.

Mulligan eltűnt egy percre a terem túlvégében nyíló ajtóban, majd egy hatvan év körüli, szúrós tekintetű férfi mögött tért vissza. A tisztek és kutatók felállni készültek, de az öregúr egy „Pihenj!”-nyel leintette őket, majd leült az asztalfőn két székyire Roberttől, és hátraperdült a székével, hogy lássa a fal mellé álló őrnagyot.

Az őrnagy a kezében lévő távirányítóval rutinosan aktiválta a projektorvászont leeresztő elektronikát, majd belekezdett:

– Jó reggelt mindenkinek! A mai találkozó az 1-es számú Mikulás rekonstrukcióját és kiaknázását végző Projekt M kettes fázisáról fog szólni. Bemutatom önöknek Robert Lance professzort a Princeton Egyetemről. Mint tudják, az ő elméletét felhasználva sikerült dr. Messingernek és csapatának létrehozni az első működő impulzushajtóművet, és ezzel egy különösen jelentős áttörést elérniük. Azért hívtuk meg Lance professzort a projektbe, mert ezzel az áttöréssel bebizonyosodott, hogy képesek lehetünk az amerikai űrkutatást egy új szintre emelni, és az ő közvetlen

közreműködése különösen értékes lehet. Átadom a szót Lance professzornak. Professzor...?

Robert felállt és a vászonhoz lépett, közben a nő leült az ő helye és a tábornok közé.

– Üdvözlöm önöket. Mint azt az őrnagy is mondta, az impulzushajtómű prototípusa kettes fázisba léptette a projektet. Őrnagy, kérem, a fényt esetleg... – Mulligan a nála lévő távirányítóval letompította a szoba világítását, így a professzor a saját távirányítójával megjeleníthette az első diát. – Mint arról és egyben magáról a projektről jómagam is csak tegnap értesültem, a kutatási és fejlesztési projekt új célja egy egyfajta reneszánsz megvalósítása a teljes jelenlegi űrtechnológián. Vegyük sorra, hogy hol is tartunk jelenleg az űrhajózás technológiájában:

Első pont: a fellövés. Egyáltalán nem véletlen, hogy az űreszközeinket nem űrhajóknak, hanem siklóknak nevezzük. Miért... Mert mint az ezen az animáción is látható, mind a rakéták, mind maga az űrsikló gyakorlatilag egy speciális ágyúgolyó minimális irányíthatósággal. Ezért is hívjuk a felszállást fellövésnek. Mindeközben hatalmas mennyiségű robbanóanyagot kell elégetni, ami elképesztő mértékű anyagi ráfordítást követel, pedig azt egy másfajta, újgenerációs gondolkodásmóddal erősebb, jobb, nagyobb űrhajók fejlesztésére és gyártására is fordíthatnánk. Itt látható ezeken a régi filmfelvételeken, hogy mennyire komplikált is egy ilyen „ágyúgolyó” fellövése, és hogy a fejlesztés kezdeti stádiumában milyen könnyen végződtek a fellövések a rakéta megsemmisülésével, illetve balesetekkel. A Challenger katasztrófája nem sokkal a kilövés után jól illusztrálja ennek a technológiának a veszélyességét és kezdetlegességét.

A fellövéshez hozzátartozik a visszatérés tárgyköre is. A visszatéréskor, hasonlóan a fellövéshez, precíz számításoknak megfelelően kell a manővert elvégezni ahhoz, hogy a kellő pályagörbe létrejöhessen, és a sikló ott és akkor lépjen be a légkörbe, ahonnan már az említett minimális manőverezhetőség segítségével landolhat a kifutópályán. Mindeközben akkora sebességgel lép be a légkörbe, amely a hajótestet annyira felhevíti, hogy ellenintézkedés nélkül elégne. Ennek megakadályozására speciális hővédő kerámiaréteggel kell bevonni a felszínét, amelynek egyetlen apró hibája is katasztrófához vezethet. Senkit nem kell emlékeztetni a Columbia balesetére, melyet pontosan egy ilyen hiba okozott.

Tehát ha külső szemszögből nézzük az űrhajózásunkat, egy kezdetleges technológia mérhetetlenül zseniális és leleményes alkalmazását láthatjuk. Ilyen technológiával csoda, hogy 1969-ben eljutottunk a Holdra, és hogy az űrhajósaink még vissza is tértek. Ez tényleg emberfeletti és szó szerint dicsőséges teljesítmény volt. – Robert itt egy szusszanásnyi szünetet tartott.

A jelenlévők elismerően és büszkén bólogtattak. A professzor folytatta:

– Azonban ennek vége. Nincs tovább. Ezt a technológiát nem lehet még leleményesebben és még zseniálisabban használni, mert már eljutottunk a végső határaihoz, és az zsákutcának bizonyult. Rakétákkal, magunkkal cipelt üzemanyagtonnákkal nem fogunk talán még a Marsra sem embert küldeni, nemhogy megközelíteni az Európát vagy a Plútót, más csillagokról nem is beszélve. Az ionhajtómű-technológia sem jelent megoldást, mert amennyivel kevesebb üzemanyagot igényel, annyival kisebb erőt is képes kifejteni, és az üzemanyag ebben az esetben is elfogy egyszer. Egy ionhajtómű soha nem fog felemelkedni a földről sem, azt előbb ki kell szállítani a világűrbe, bolygó körüli pályára kell állítani, de onnantól hasonló a sorsa mint a rakétás megoldásoknak: lengetni kell az égitestek körül, csak több lengési periódussal, gazdaságosabban.

Folytathatnám még a további pontokkal, hiszen meg kellene említenünk a hosszú idejű súlytalanságban tartózkodás súlyos fiziológiai hatásait, valamint a rádiókommunikáció hiányosságait. Talán majd egy következő tárgyalás alkalmával, most koncentráljunk a továbbvezető megoldásra. Itt jön a képbe tehát az impulzushajtómű, más néven a zárt rendszerű vagy inerciahajtómű. Ennek az az előnye, hogy mindössze elektromos energia által nagy erőt tud kifejteni, miközben a szerkezet teljesen zárt; nincs kilövellőnyílás, nincs szükség hatás-ellenhatás elvre sem, nem robban, mert nincs minek robbannia. Egy impulzushajtóművel működő űrhajó hasonlít egy helikopterhez abban a tekintetben, hogy akár egy háztetőre is képes leszállni vagy onnan felemelkedni, de nem veszélyezteteti a környezetét, de még szelet sem kavarr, ellentétben a helikopterrel.

Egy ilyen űrhajó kételtű, tehát képes a légkörben és a világűrben is közlekedni, és ha elég erős a szerkezete, akkor akár háromeltű is, tehát víz alatt is. És itt fontos megjegyezni, hogy tényleges közlekedésről van szó: megállásról, kanyarokról,

manőverekről csak úgy, mint egy helikopter esetében. Természetesen ez a manőverezőképesség a sebességgel arányosan egyre csökken, de mégis sokkal nagyobb szabadságot nyújt a számunkra, mint a rakétahajtóművek. Eddig ha egy szonda letért a pályájáról, pánikba estünk, mert az üzemanyag-mennyiséget az eredeti pályagörbe alapján számítottuk ki. Azonban egy ilyen hajtóművel felszerelt űrhajónak nincsen eredeti pályagörbéje, legfeljebb tervezett pályagörbéje van, amelytől bármikor eltérhet, akár egy autó. Éppen ezért nincs szüksége a szokásos aerodinamikus alakra sem, nem kellene vezérsíkok, leegyszerűsödik a felépítése egy egyszerű gömb alakra, esetleg lapított gömb alakra.

Képzeld el, hogy egy ilyen űrhajó kilebeg közvetlenül a hangárból, felszáll, folyamatos és méltóságteljes egy g-s gyorsulással elhagyja a légkört, két és fél órán át gyorsul tovább, majd forogni kezd, ezért az utasai nem találkoznak súlytalansággal. Körülbelül negyven nappal később a Marstól hatvanezer kilométerre megkezd a lassítást; az utasai továbbra is földinél valamivel nagyobb gravitációt érzékelnek. Megérkezik a Marsra, leszáll a Valles Marineris szélén, készítenek néhány szép fotót, leereszkedik az aljára, az űrhajósok talajmintákat vesznek és elemeznek, majd visszaszállnak az űrhajóba, megközelítik a Cydonia-térséget, és megvizsgálják az ottani piramisszerű képződményeket, végül meglátogatják a huszonnégy kilométer magas Olympus Monst, a Mars szupervulkánját, és mintákat vesznek a vízjégből. Ezután visszatérnek a Földre, az expedíció pedig mindössze nyolcvan napig tartott, ez lenne az új „80 nap alatt a Mars körül”. – Valaki itt derűsen felnyögött. – Nem robbant fel semmi – folytatta Robert –, nem is volt szükség üzemanyagra, ami így nem fogyhatott el.

A teremben teljes csönd és döbbenet uralkodott. A tábornok összeszűkülő szemmel figyelte az embereket, majd visszanezett a professzorra. Egy nő emelte fel a kezét.

– Ööö... Dr. Cynthia Michaels. Professzor, ezt hogyan gondolja megvalósítani? Ehhez hatalmas energiára volna szükség. És hirtelen nem is tudom, számos technikai problémát kell megoldani.

– Igen, doktornő, ez így van. Ebben az esetben az űrhajónk óránkénti több mint háromszázezer kilométeres sebességre gyorsulna, majd lassítania is kell. Ehhez ki kell fejlesztenünk egy

megfelelő energiatermelési módot, nem beszélve egy meteorpajzsról és sugárzásvédelemről. De a kérdésére válaszolva: bizonyára mind tisztában vannak vele – pillantott körbe a jelenlévőkön –, hogy az impulzushajtómű elméleti leírását tartalmazó írásom úgy jutott a Légierő kezébe, hogy azt én óvatlanul feltöltöttem a Google Dokumentumokba. Persze most, hogy itt beszélgetünk, már egyáltalán nem tartom ezt a dolgot óvatlannak, de a helyzet az, hogy nagyon sok mindent nem töltöttem föl oda... – A hangsúlyt a „nem” szóra helyezte.

A kutatók egymásra néztek, a tábornok elismerően kémlelte Robertet. Michaels szólni akart, de nem jött ki hang a torkán.

Robert mosolyogva bólintott.

– Igen, doktoró. A megoldások vagy megvannak, és gyanítom, hogy hasonló sikereket érhetünk el velük, mint amelyet az impulzushajtómű esetében elérték, vagy ha nincsenek is teljesen készen, közösen bizonyára tisztázhatunk majd minden fehér foltot. Számítok mindenki szakértelmére.

Cowen tábornok ekkor szólalt meg először:

– Szóval azt állítja, professzor, hogy ezt mind képes megvalósítani?

– Igen, tábornok úr. Bizonyára akadnak majd bukkanók a fejlesztés során, amelyeket ki kell küszöbölnünk. Nem állítom, mert nem is állíthatom hogy minden zökkenőmentesen fog haladni, de biztos vagyok benne, hogy az eddig nem publikált munkám most nyer értelmet.

– Órnagy, maga tudott erről? – fordult a tábornok Mulliganhez.

A nő zavarba jött.

– Nem uram, az impulzushajtóművön túli lehetőségekről a professzor úr még nem tájékoztatott.

– Tábornok úr, tisztelettel, ez nem az őrnagy hibája. Valójában a Légierőé. Az éjszaka során jutottam arra a döntésre, hogy megosztom a Légierővel a még titkos kutatásaimat és elméleteimet, mert végre látom ennek az értelmét. Bizonyára megértik, hogy át kellett ezt gondolnom, miután az egész ügy egy lopással indult, amit persze már nem bánok. Legalábbis bízom benne, hogy a jövőben már nem kell bánnom.

A tábornok határozottan bólintott.

– Rendben van. Folytassa kérem.

– Köszönöm tábornok úr. Tehát a főbb pontok: – mutatott Robert a kivetítőn megjelenő új diára. – Energiaelőállítás, telemetria tehát adatátvitel, valamint szenzorrendszer. A következő célkitűzésünk az, hogy az Argos Zero-t az *Argos-1* kövesse, ami egy teljesen új rendszerű és új technológiájú űrszonda lesz. Ehhez el kell rugaszkodnunk a megszokott szondatervektől. Az *Argos-1*-nek az impulzushajtómű miatt sokkal mozgékonyabbnak kell lennie a normál szondáknál, képesnek kell lennie egy helyben lebegni, és éppen ezért sokkal gyorsabban változó körülményeknek kell megfelelnie. Ezért a napelemeket egyszerűen elhagyjuk, a szonda kompakt és páncélozott lesz.

A jelenlévők összenéztek egymással. A professzor folytatta.

– Napelemek helyett egy speciális elektronikát fogunk használni, amely a számításaim alapján kb. tízezer százalékos határfokkal működik.

– Elnézést, professzor úr... – Egy férfi állt föl kajánul mosolyogva. – Úgy érti, hogy egy örökmozgót készítünk a szondába?

– Bocsánat, ön...?

– Caldwell. Dr. Jonathan Caldwell.

– Én nem nevezném ezt örökmozgónak dr. Caldwell, az elnevezésről majd később döntünk. De mondjuk, hogy igen. Valami problémája van ezzel?

– Igen! – fakadt ki a férfi, érezvén, hogy egy domináns helyzetű kutatóval áll szemben. – Ez képtelenség!

A professzor egy másodpercre csak bámult maga elé elgondolkozva, hogyan reagálja le a kellő tapintattal a felszólalást.

– Dr. Caldwell, nézze én megértem a beidegződését, de kérem, nézzen bele az aktákba; önök itt egy földönkívüli űrhajó maradványaiból dolgoztak az utóbbi hetven évben. Már ez is abszurd, nem beszélve arról, hogy vajon hol tárolták az energiát abban a tizenöt méter átmérőjű kasztniban. Láttak üzemanyagtartályokat vagy energiacellákat?

Caldwell leült, vagyis inkább leomlott a székébe.

– Nem. Csak kondenzátorokat találtunk, legalábbis annak soroltuk be őket, de már nem működtek.

– Köszönöm. Mint mondtam, el kell rugaszkodnunk a megszokott koncepcióktól, de a megszokott gondolkodásmódtól is. Van még kérdés ezzel kapcsolatban? – nézett körbe a társaságon. Majd hozzátette: – Fontos, hogy itt és most tisztázzuk ezeket a

dolgokat, mert mindenki szakértelmére maximálisan számítok, de ahhoz, hogy együtt tudjunk dolgozni és valódi eredményeket tudjunk elérni, le kell vetkőzni a szokott berögzültségeket. Önök már eddig is a tudományos fantasztikum világát hozták be a valóságba, én csak azt kérem önöktől, hogy merészkedjenek még messzebb. A lehetőségeink mostantól szinte korlátlanok, de csak az ér célt, aki levetkőzi a kishitűséget. – Szusszanásnyi szünetet tartott, és a kutatókat szemlélte.

A tábornok trillázni kezdett az asztalon az ujjáival, és visszafogottan mosolygott, jelezvén, hogy tetszik neki a szónoklat, és támogatja a professzort. A kutatók sorban bólintottak.

– Köszönöm. Tehát, hol is tartottam... – Robert visszanézett a kivetítővászonra. Kapcsolt a következő diára. – Tehát igen, bizonyára kíváncsi a működési elvre! – Egy elegáns kézmozdulattal Caldwell felé intett, aki kényelmetlenül bólintott.

– Ez egy konáltekercekből álló rendszer, a tekerceket nagyfrekvencián hajtjuk meg. A megfelelő frekvencia a méretezéstől függ, de amennyiben a megfelelő frekvencia/méretezés-kombinációt alkalmazzuk, az egymást kioltó fázisok a fénysebességű időbeli késés miatt egymást erősíteni fogják, és a rendszer energiát termel, nagyobb, mint amekkorával beindítottuk – mutatta az ábrákat. – A kimenetet egy megfelelő szabályozórendszer segítségével visszacsatoljuk, az esetleges ingadozásokat pufferekben tároljuk, de ezek már részletkérdések.

A teremben hűledezés hangjai hallatszottak, valaki az asztalra csapott.

– Elnézést, uram – intézte bocsánatkérését a fiatal tudós a tábornokhoz.

Robert megvárta, míg elcsitulnak a kedélyek.

Mulligan őrnagy csodálkozó tekintettel nézte az ábrát, aztán elismerően mosolyogva bólogatott, közben hol a professzorra nézett, hol a kivetítőre. A tábornokon is látszott némi meglepődés, tekintetével a csapat reakcióit figyelte, majd Roberthez fordult.

– Professzor, jól értem a mondandóját? Azt állítja, hogy az *Argos-1*-nek nem kell üzemanyagot magával vinnie? Még akkumulátorokat se?

– Igen, tábornok úr, helyesebben akkumulátorokat azért nem árt, de gyakorlatilag egy mobiltelefon-akkumulátor szintű teljesítmény és kapacitás is megfelel a célnak. Ha túlméretezzük, akkor egy autóakkumulátor. Az *Argos-1* teljesen szabad lesz az

energiaszükségleteit illetően. Ideális esetben a saját energiaforrása elegendő lehet majd a meghajtására és a rendszereinek fűtésére vagy hűtésére is.

– És mivel nincs szüksége napcellákra – fűzte hozzá Mulligan őrnagy –, sokkal kevésbé lesz sérülékeny, mint például az eddigi szondák. Ez döbbenetes, professzor!

– És van belőle működő prototípus?

– Nincs, uram, saját erőből nem készíthettem ilyet, de az impulzushajtómű sikere alapján feltételezem, hogy ebben az esetben is sikert érünk el. A Légierő anyagi és szakmai háttérével, természetesen.

A tábornok bólogatva nézte az ábrát.

A szoba lassan elcsendesedett. A korábbi meglepetség lassacskán visszafogott lelkesedésbe csapott át. Az emberek felfogták, hogy a professzor csatlakozásával rohamléptékű fejlődésbe kezdett a projekt és egyúttal a világ is.

– Tehát a következő pont – folytatta Robert – a telemetria, adatátvitel. A jelenlegi szondák vagy közvetlenül küldik a jelet a Földre, vagy egy orbitális szondán keresztül átjátszva. Ez sok energiát fogyaszt, nagy az időbeli késés, és előfordulhatnak olyan időszakok a működtetés során, amikor nincs kapcsolat. Senki számára nem kell felidézni azokat a feszült órákat, amelyeket a szondák vagy orbitális modulok például a Hold túloldalán töltenek rádiócsendben. – Kis szünetet tartott. Észlelte, hogy kezd túlságosan gyors lenni a tempó, a kutatók csak kapkodják a fejüket.

Az a fiatal mérnök, aki egy perccel korábban az asztalra csapott, most szót kért.

– Igen, dr...?

– Dr. Daniel Hansen. A telemetria az én feladatkörömbé tartozik. Milyen más megoldást lát erre?

– Dr. Hansen, köszönöm a kérdését. – Robert elvigyorodott, halkán elnevette magát, majd derűsen végignézett a kutatókon. – Bocsássanak meg kérem, azon nevetek, hogy ahogy látom magunkat mintegy kívülről, gyanítom, hogy... nos, igen kellemetlen lehet az önök számára ez a fajta kioktató hangnem, amit itt megengedek magamnak.

A jelenlévők csak hallgattak, nem nyugtázták a megjegyzést. Ebből Robert tudta, hogy a sejtése helyes.

– Valójában szó sincs kioktatásról. Egyszerűen csak próbálom önöket felrázni a berögzültségből, de higgyék el, kérem: meg

vagyok győződve róla, hogy amint eltépik a láncokat, még briliánsabb, sőt a briliánsnál is briliánsabb mérnöki csapatot fogunk alkotni. Önök nem véletlenül dolgoznak ezen a helyen, ezzel én tökéletesen tisztában vagyok. És azzal is, hogy önök a legjobbak legjobbjai.

A kutatók lopva egymásra pillantottak, és elmosolyodtak. A feszültség, ami eddig csak nőtt, most eltűnt.

– Tehát, válaszolva a kérdésére, dr. Hanson.

– Hansen, e-vel.

– Hansen, bocsánat.

– Már megszoktam – legyintett elnézően a férfi.

– Bizonyára hallott már az EPR-kísérletekről.

A fiatal mérnök zavartan bólintott, majd látva, hogy a tábornok nem ismeri a fogalmat, magyarázatba kezdett.

– Az EPR-jelenség az Einstein–Podolsky–Rosen trióhoz köthető, uram, és az azonnali jelátvitellel függ össze, elvileg késés nélkül lehetne kommunikálni. Történtek kísérletek fénykvantumok klónozásával. A jelenséget igazolni tudták, de használhatatlannak bizonyult a gyakorlatban. – Visszanézett a professzorra. – Elnézést, professzor úr, de azt akarja mondani, hogy erre is tud megoldást?

Robert elmosolyodott és nem szólt egy darabig.

– Neee... – vigyorodott el Hansen.

– De. A megoldás abban rejlik, hogy nem fényt kell használni. Való igaz, hogy ahhoz, hogy így lézerekkel kommunikálhassunk, folyamatos lézerkapcsolat kell, és a két végpontnak egyenlő távolságra kell lennie a lézer forrásától. Ez kivitelezhetetlen. De mivé is bomlik a neutron?

Stratégiát váltott. Úgy döntött, bevonja a kutatókat a felfedezésbe ahelyett, hogy azonnal megmondaná a frankót.

– Egy protonná és egy elektronná, hidrogénatomná – vágta rá dr. Cynthia Michaels. Hansen izgatottan figyelt.

– Pontosan. Ezzel készen is van a részecskepárunk. Nem fényt osztottunk ketté, hanem egy neutron. Az eredeti kísérletben a fény polaritását változtatták. A proton-elektron pár esetében mit tudunk modulálni?

A nő összevonta a szemöldökét. Hansen vette át a szervát.

– Aaa spinjét?

– Így van, dr. Hansen. Kérem, folytassa!

Hansen maga elé merengve izgatottan kereste a választ, valósággal izzott a szeme a felfedezés előtt álló új világ ígértétől. Csettintgetni kezdett.

– Rögzített töltésmegoszlásra van szükség! – Mutatóujját hirtelen a professzorra szegezte. – Piezó! Félbevágott piezokristály! Az egyik fele a Földön van, a másik fele a szondában! Kettő a kétirányú adatátvitelhez!

A professzor parádésan egy olyan mozdulatot tett, mintha bemutatná Hansent a társaságnak. Elégedett volt. A kutatók már az ő oldalán álltak. Robert észlelte és élvezte a pillanatot, amelyben csapattá formálódtak.

Cowen tábornok szintén elégedetten figyelte a mérnökök reakcióit. Hansen feléje fordult.

– Természetesen ki kell dolgozni a gyártástechnológiát, de ez már nem jelenthet gondot, tábornok úr. A professzor úr elmélete működhet. Uram, ha a professzor munkássága a hajtóműhöz hasonlóan működni fog, az utóbb percekben ötven, ha nem száz évet ugrottunk előre a technológiában!

A tábornok bólintott, és Robert gyanította, hogy szintén lelkesedik az új fejlemények miatt, mert sziklaszilárd arckifejezéséből a katonás komorságot enyhe, de kendőzetlen derű váltotta fel. Várt egy kicsit, amíg az új adatok leülepszene a fejekben.

– Nos, van még egy utolsó pontunk, ugyebár, ez pedig a szenzorrendszer. Miért is fontos ez? Miért nem elegendő, hogy van néhány kameránk a szondán?

A többiek nem válaszoltak, láthatóan vagy kezdtek fáradni a tempótól, vagy a professzortól akarták hallani a kiselőadást.

– Mint azt korábban már említettem, az *Argos-1* mozgékony lesz, tehát gyorsan változó körülményekre kell felkészülnünk. Mulligan őrnagy szavával élve: ez a szonda nem araszolgatni fog, vagy legalábbis képes lesz nem csak araszolgatni is, akkor pedig miért ne száguldozzunk vele, mint a távvezérlésű helikoptermodellekkel meg drónokkal? Ráadásul például a Marson viharba is keveredhet, és mivel lebegő szerkezet, rögzítés nélkül a légköri áramlatok hatással lehetnek rá, sziklához csapathják és hasonlók. Tehát eleve egy gyors reagálásban kell gondolkodnunk már a tervezés során is. Ez az egyik oka annak, hogy egy fejlettebb és gyorsabb érzékelést kell kifejlesztenünk.

– Gondolom, már erre is van kész terved. – Dr. Messinger ekkor szólalt meg először.

A professzor elvigyorodott.

– A másik ok az – folytatta válasz nélkül hagyva a doktor megjegyzését –, hogy a kamerák külső érzékelők, tehát megsérülhetnek. Persze a legjobb, ha a kamera belül van védett helyen, és kívül csak forgó tükröket használunk, de azok is megsérülhetnek, és akkor ott van egy megvakult szondánk valahol a Naprendszerben. A kamerákon kívül tehát kell egy olyan belső leképezőrendszer, amely háromszázhatvan fokban lát, és nincs külső eleme, ami megsérülhetne. Mi az a hatás, ami leárménykolhatatlan, tehát mindenén áthatol, mégis érzékelhető?

Nem érkezett válasz.

– Az elektromágnesesség nem ilyen. Hangról nem is beszélhetünk a legtöbb égitesten sem, és a szenzorunknak a szonda belsejében kell elhelyezkednie.

– A gravitációra gondolsz? Az az egyetlen... – tippelt Messinger.

– Igen, köszönöm Alex. A gravitáció. – A kutatók értetlenül néztek. – A tömegvonzás az, ami mindenén áthatol, nem lehet leárménykolni, mindenre hat, de semmi sem gyengíti. Ha az anyag leárménykolná a gravitációs teret, nem létezne a fajsúly fogalma, mert mondjuk egy vasgolyó külső felszíne árnyékolná a belső részeinek gravitációs terét. Igaz?

– Igaz... – bólintottak.

– Hogyan érzékeljük a gravitációt?

– Több kilométeres lézer-interferométerrel, ilyen a Virgo is Olaszországban. – Hansen széttárta a karját ültében. – De azzal csak szupernovák és hasonlóak által keltett gravitációs lökéshullámokat érzékelhetünk, ezek az úgynevezett gravitációs hullámok. Bocsásson meg professzor úr, de nem értem, mire akar kilyukadni.

– Igen, dr. Hansen, az a technológia valóban csak a szupernovák gravitációs kilengéseit érzékeli. – Robert még inkább mosolygott, szinte már-már felkacagott magában, közben játékosan megpörgette az ujjai között a távirányítót. – Ha azt állítom, hogy ez egy súlyos tévedés, ami az Európai Uniónak súlyos eurómillióiba került, elhiszik nekem?

A kutatók egymásra néztek, majd tétován bólintottak.

– Mondjuk – hangzott valahonnan.

– Hadd kérdezzem meg: Egy kerékpárnak van gravitációja? – kezdte a rávezetést.

– Van... Van...

– A fogaskeréknek, ami a váltóban van, van gravitációja?

– Annak is van tömege, tehát igen, van gravitációja – felelte Messinger.

– És a fogaskeréknek fogakkal és fogak nélkül azonos a gravitációs tere?

– Nem, kell lennie különbségnek.

– Köszönöm. Tehát én, akire a kerékpár gravitációja hat, más gravitációs tér hatása alatt vagyok akkor, ha a fogaskerék fogai épek, és akkor, ha elkoptak, igaz? Még ha nagyon kicsi is a különbség.

– Igaz – bólintottak egyöntetűen. – De hogyan érzékelhetjük ezeket az apró különbségeket? – kérdezett vissza Hansen.

– Nos, a gigantikus olasz lézer-interferométer a hirtelen gravitációs változást érzékeli, pedig gravitációja egy homokszemnek is van, sőt az atomjainak is. Valójában mivel minden rezeg, és az elektronok keringenek, minden dolog a környezetünkben folyamatosan egy gravitációs zajt kelt, amely mindenre áthatol és mindenre hatással van. Így minden tárgy érzékeli a közelebbi és távolabbi környezetének gravitációs zaját, amit egy gravitációs Doppler-hatás hoz létre. Minden információ, ami tömeggel rendelkező dolgokat jellemez, legyen az a tárgy akár kilométernyi vastag ólompancél mögé zárva, folyamatosan áthatol mindenre és folyamatosan hatással van mindenre. Csupán nem tudjuk, hogyan kell dekódolni ezt a mindenhol jelenlévő információs zajt. Pontosabban én tudom.

Hansen a kezébe temette az arcát. A többi tudós csak bámult maga elé a megrökönyödéstől, a tábornok már mosolygott. Robert ismét kivárt néhány másodpercig.

– Nem szeretném a tábornok urat terhelni a szakmai részletekkel, valójában ennek a pontnak a részletes bemutatása külön tudományos előadást tenne ki, de egyszerűen szólva létrehozható egy olyan passzív érzékelő, amelynek segítségével a szondát vezérlő távoli pilóta halszemszerűen lát minden irányban, és az érzékelő vagy inkább leképezőrendszer a dolgok összetételét is képes megállapítani. A technikai részleteket majd megbeszéljük a csoporttal a műhelyben. De itt látható az ábrája. – Intett egyet a távirányítóval, mire a vásznon egy kis kockákból álló nagy kocka

jelent meg forogva. – Szintén piezokristályokon alapuló technológiáról van szó. Ez egyfajta háromdimenziós puskamikrofon, ami a gravitációt hallgatja. Piezómátrix.

– Rendben van, professzor. Van még mondanivalója?

– Nincsen. Ezek voltak részemről az *Argos-1* projekt főbb megalapozó pontjai, ami alapján közös munkával már el tudjuk készíteni.

– És mennyi időre van szüksége az első próbarepülésig?

A professzor Mulligan őrnagyra nézett, próbálta megsaccolni.

– Nem tudok ígéretet tenni, mert váratlan nehézségek is adódhatnak, de ha minden adott vagy rövid határidőn belül rendelkezésre áll, hat, esetleg hét hónapra becsülöm ezt az időt. Ha egyeztettünk a közreműködésem feltételeiről.

A tábornok ismét bólintott, tekintetébe visszatért a katonás szenvtelenség.

– Hölgyeim, uraim, az értekezletnek vége. Köszönöm, leléphetnek. – Felállt az asztaltól. – Professzor, kérem jöjjön az irodámba.

Robert követte a tábornokot.

* * *

Sötét volt már, amikor kiszállt a fekete Ford terepjáróból. A kertvárosi utca néptelennek tűnt. Bólintott Riley hadnagynak és az őrmesternek, aki épp leállította a motort.

– Egy félóra talán – szólt be a lehúzott ablakon.

Válaszul a hadnagy katonásan biccentett.

– Igen, professzor úr!

Végiglépdelt a járdán a bejáratig. Habozott néhány másodpercig, aztán becsöngetett. Kisvártatva egy barna kardigános öregúr nyitott ajtót. Melegséget sugárzó, mégis kissé komor ábrázata megnyhült, amikor meglátta a férfit.

– Robert!

– Jó estét, John. – Megrendülten megölelték egymást. – Elnézést a késői zavarásért, de csak most tudtam jönni.

– Semmi baj, fiam, mindig örülünk neked. Kerülj beljebb! Irene, Robert van itt! – Az öreg hellyel kínálta a férfit az otthonos nappaliban.

– Robert, drága fiam! – Az asszony a konyhából érkezett, a férfi nyakába borult, és megpuszilta őt. – Jól vagy drágám? Aggódtunk érted, már hónapok óta nem jártál felénk.

Robert magához ölelte az idős hölgyet, úgy válaszolt.

– Jól vagyok, köszönöm, drága Irene. Elnézéseket kérem, amiért mostanában nem látogattalak meg titeket. Nagyon lefoglalt a munkám.

Leült a fotelbe. Az öregúr megértően bólintott. Jól láthatóan tisztában volt a válasz valódi értelmével, nem volt szükség arra, hogy firtassa. Tekintete a kandalló párkányára kalandozott, amelyen Jenny fotói sorakoztak ódon képkeretekbe zárva, az egyikben diplomaosztás süvegben, a másikon esküvői képen Robert oldalán.

– És hogy vagytok mostanság? – kérdezte Robert.

– Mi megvagyunk, fiam, megvagyunk... – Az öreg, miután a neje melléje ereszkedett a kanapéra, lágyan megszorította az asszony kezét.

Robert is elmerengett egy röpké másodpercig a fotókon. Aztán erőt vett magán és megtörte a csendet.

– Azért jöttem most, mert elköltözöm az államból. Mostantól elég ritkán fogok tudni jönni. Fontos megbízatást kaptam a kormánytól, ezért otthagytam az egyetemem.

– Ó, és mi lenne az a megbízatás, fiam?

Robert elmélázott egy pillanatra.

– Sajnos nem árulhatom el, és azt sem, hogy pontosan hova megyek. Titoktartási szerződést íratnak velem alá. Ne haragudjatok, tudom hogy ez udvariatlan, nem is tennék ilyet soha. Kint vár két katona egy terepjáróban, akár a filmekben. Holnap kilépek az egyetemről, aztán a kormány segít a költözésben. Azt hiszem, fél év múlva újra el tudok jönni.

– Értem, fiam – mondta az öregúr.

Pár másodpercig csak mosolyogtak egymásra.

– De szeretném, ha tudnátok – folytatta Robert –, hogy olyan dologba kezdek, ami... úgy érzem, méltó emléket állít a lányotoknak.

Az apa szólanul előredőlt a kanapén. Robert sajnálta, hogy nem mondhat többet. Hogyan mondhatná el azt a szörnyű ellentmondást, hogy ha a felesége most is élne, ő nem tehetné meg, amit meg kell tennie az emberiségért?

– Tudjátok, ő... – kereste a szavakat – úgy érzem, hogy ő most velem lesz... És mindannyiunkkal.

Tétován formálta a mondatokat, kereste a kiutat a titoktartás és az őszinteség ellentmondásának csapdájából.

– Ott fog élni minden emberben, mert...

Irene szemébe egy könnycsepp gyűlt. Bár nem értette, pontosan miről beszél a veje, megérezte a szavainak súlyát. Robert igenlően bólogatott.

– ...mert... ott lesz ő a jövőben. Mindannyiunk jövőjében...

John átkarolta a nejét, és csókot nyomott a hajába. Robert csendben várt. Valamit még ki akart mondani. A legfontosabbat.

Aztán megtalálta.

– Jenny... élni fog. Igen...

Az asszony megérintette Robert kezét, ujjai a tenyerébe fúrakodtak, és hálásan megszorította azt. Robert megnyugodott; el tudta mondani, amit akart.

Negyed órával később a bejárati ajtóban állva megölelték őt.

Lassú léptekkel érkezett vissza a kocsihoz. Beült a hátsó ülésre, kisimuló tekintetében megnyugvás tükröződött. A két katona megérezhetett valamit ebből, mert az őrmester a szokásosnál visszafogottabban kérdezte meg:

– Indulhatunk, professzor úr?

Robert nagyot sóhajtott, majd elhelyezkedett az ülésben.

– Csapjunk a lovak közé, fiúk!

3. fejezet

A két homokszínű Hummer felverte a sivatagi port. Enyhén átlósan haladva átszelték az egyik kifutópályát, majd leparkoltak az épület mellett.

Mulligan őrnagy közeledett fehér köpenyben. Robert kiszállt a terepjáróból.

– Professzor...?

– Üdvözlöm, őrnagy!

– Minden rendben volt a költözésnél?

– Igen, köszönöm. A másik kocsiban van még néhány személyes tárgyam, azokat elvitetné a szállásomra?

– Igen, máris intézkedem. – Mulligan eligazította a másik Hummerben ülő két katonát.

– Sikerült beszerezni a szükséges cuccokat? – kérdezte Robert, amikor a nő visszatért.

– Majdnem minden megérkezett, a többi is időben meg fog. El tudjuk kezdeni a munkát.

– Helyes!

Közben elindultak a bejárat felé.

– A csapat már a műhelyben várja önt. Időközben elkezdték a tárgyak és az eszközök rendszerezését, és a munkakörnyezet kialakítását.

– Nagyszerű!

– Az elektronikai fejlesztéseket külső beszállítókra bizzuk, de a szokásos protokollt követve csak össze nem illő alkatrészeket gyártanak le, itt helyben fogjuk őket egybeépíteni, így egyetlen beszállító sem lesz tisztában az eszközök rendeltetésével.

– Tökéletes! Akkor kezdjük is hozzá! – csapta össze kezeit a professzor.

– Hölgyeim és uraim! Köszöntöm önöket az első napunkon! – kezdte a műhelyben az eligazítást az összehívott csapat körében.

Ott állt Alex Messinger is, Cynthia Michaels, Daniel Hansen, Jonathan Caldwell és még nyolc beosztott mérnök. – Szeretném, ha tudnák, hogy megtisztelő a számomra, hogy önökkel dolgozhatok, és tudom, hogy nagyszerű munka előtt állunk. Mindenki szakértelmében tökéletesen megbízom, de tisztában kell lenniük azzal, hogy némely esetben olyan műveletre fogok utasítást adni, amit talán nem fognak érteni. Igyekszem mindenkit időben és kellően tájékoztatni, kérem, ilyenkor kérdezzenek bátran, de ha netán erre az adott esetben éppen nem volna lehetőség vagy idő, kérem bízzanak bennem, és maradéktalanul hajtsák végre az utasításaimat. Van kérdés?

Nem volt.

Feszült figyelem övezte a fejlesztést. A munkálatok a számítógépes tervezéssel kezdődtek, a mérnökök a monitorok előtt görnyedtek. A professzor vezetésével először az egyes alrendszereket tervezték meg, hogy a terveket mielőbb kiadhassák a beszállító gyártócégeknek, majd egyre részletesebben állt össze az új űrszonda felépítése, háromdimenzióban pörögve a monitorokon.

Az *Argos-1* az *Argos Zero*-énál nagyobb testet kapott. A beszállítóknak kiadott tervek alapján felkészítették a szonda belső szerkezetét a később kivitelezett alrendszerek fogadására, majd megkezdődött a vanádiumötvözet-alapú karosszéria részeinek legyártása. Szikrák zubogtak a hegesztópálcák nyomán, a technikusok számítógép-vezérelt esztergákat dolgoztattak, sorra jöttek létre az új idomok, a szonda vázának elemei.

– Gyönyörű! – tapsoltak a mérnökök, amint a vázszerkezet első próbaösszeszerelése megtörtént és láthatóvá vált az *Argos-1* végső kinézete, bár még belső rendszerek nélkül, mintha egy autót műszerfal, motor, hangszórók és ülések nélkül szereltek volna össze, hogy aztán újra szétszedjék és majd teljes felszereltségű állapotában végleg összerakják.

Az *Argos-1* méltóságteljesen magasodott az összeszerelőállványon. Úgy tervezték, hogy külsőleg rá lehessen csatolni különböző karokat, akár egy Bobcat földmunkagépre a földgyalusal vagy légalapácsos kiegészítőket.

Robert odalépett az egymás mellett álló Messinger és Caldwell elé, akik egyszerre adtak neki egy ötöst.

Ezután a körbenyíló és összecsucodó másodlagos meteorpajzsot szerelték fel a szondára. Ez egy többretegű

kagylóhéjszerű szerkezet volt, amely a szonda hátsó részénél pihent összecukva; rétegei egymás alá simulnak. A kagylóhéjak anyaga hasonlít az úgynevezett sárkánybőrre, ami egy pogácsás szerkezetű anyag, és golyóálló mellényekhez fejlesztette ki egy magáncég, de így, hogy nem ruhaanyagban használták a technológiát, az eredmény egy még ellenállóbb kompozit anyag lett, amely képes elvezetni a becsapódó mikrometeoritok elképesztő energiáját is, de sérülés, károsodás esetén könnyen lecserélhető egy új, sértetlen verzióra, mindez anélkül, hogy magához a szondához érdemben hozzá kellene nyúlni.

Az Argos Zero impulzushajtóműveit és akkumulátorait ideiglenesen áthelyezték az új szondába, így próbálgatták a lebegő szondán a védőrendszert, amely néhány másodperc alatt kinyílt és csigaházszerűen körbevette a szonda testét, majd összecukódott.

Cowen tábornok ekkor tett látogatást a csarnokban. Mulligan őrnagy vezette oda a csapathoz.

– Tábornok úr...? – köszöntötte a professzor.

– Uraim, hölgyeim...? Hogy haladunk?

– Alex, átruházom a megtiszteltetést... – invitálta Robert Dr.

Messingert.

– Éppen a meteorpajzsot teszteljük, uram – kezdte a doktor. –

Úgy terveztük a szondát, hogy mintavételező kart is rászerezhetünk, így majd visszahozhatunk a Földre például marsi homokot, és így a NASA exobiológusai és geológusai itt a Földön is végezhetnek vele kísérleteket. A kart veszély esetén ledobhatjuk, és működésbe léphet a kinyíló pajzs, amely amennyire lehetséges, védi a szondát a meteoritoktól, illetve esetleges ütközésektől is. Valójában nem tudjuk pontosan, hogy ezeken kívül mi ellen kell még megvédeni, de felkészülünk arra, hogy a lehető legjobban meg tudjuk óvni a szonda testét. Mint látja, a pajzs képes kinyílni és összecukódni. Amikor kinyílik, körbeveszi a szondát, mint most, amikor pedig összecukódik, akkor a szonda hátsó részénél várakozik, így – és mutatták is a két állapotot a tábornoknak. – Ez szintén Lance professzor találmánya.

A tábornok elismerően bólintott.

A munka folytatódott. Megérkeztek az első elektronikai alkatrészek; a különös, kúp alakú konáltekercesek, amelyek a szonda működéséhez szükséges elektromos energiát állítják majd elő. Robert mutatta az összeszerelést Michaelsnek és Caldwellnek,

aki teljesen izgatott lett, amikor az eszközt rákapcsolták oszcilloszkópokra és beállították a megfelelő frekvenciákat.

– Én ezt nem hiszem el! Én ezt nem hiszem el! – hajtogatta. Tett egy kört a munkaasztal előtt, és a fejét fogta, majd visszalépett, újra megnézte az adatokat, és újabb kört tett, akár egy a farkát kergető kutya. A többiek értetlenül figyelték, majd a vállukat rándítva visszatértek a teendőikhez.

Párhuzamosan, dr. Cynthia Michaels vezetésével a mérnökök és programozók egy csoportja a szonda elektronikus vezérlőrendszerén dolgozott. Messinger ötlete alapján az *Argos-1*-et teljes egészében egy számítógépes távvezérléssel látták el, ennek köszönhetően akár egy laptopról is irányítani lehetett. Michaels felsorakoztatta a piacon kapható összes háromdimenziós navigációt biztosító eszközt, és Roberttel együtt számítógépes játékokkal és egyéb szoftverekkel próbálgatták őket, végül egy csapott kúp alakú eszközre esett a választás.

– Már körvonalazódik bennem egy saját megoldás – jegyezte meg Robert. – Sokkal jobb lesz ezeknél.

Dr. Michaels a fejét csóválta.

– Ennek semmi se jó – mondta oda halkán Mulligannek savanyú képet vágva, de aztán elvigyorodott.

Ahogy teltek a hetek, és a külső gyártók sorra szállították a megrendelt alkatrészeket, a szonda felszereltsége egyre nőtt. Megérkeztek a késésnélküli jeltovábbítóhoz szükséges piezokristály-párok is. Hansen olyan izgatottan fogta a kezébe a műtűröket, mintha egy kínai vázát tartana.

– Hogyan működik? Azóta sem értem! – fordult Mulligan a professzorhoz. – Hogyan lehetséges az, hogy ezek egymással egyetlen másodperc késedelem nélkül kommunikálnak akár a Jupiterről is? Ha jól értettem.

– Azt oda, azt pedig oda – igazította el Robert dr. Hansent. – Össze ne keverd, mert akkor nem fog működni, és csak nézünk majd, hogy miért. – Mulliganhez fordult. – Ami azt illeti, nem csak a Jupiterről. A galaxis másik végéről sem tapasztalnánk késedelmet. Legalábbis az elméletem szerint. De biztosan tudni akarja a választ? Csak mert nem egyszerű, és különben is csak elmélet.

Mulligan határozottan bólogatott.

– „Csak akkor kaphatsz választ a kérdéssedre, ha ismered a kérdést” – jegyezte meg a professzor. Az őrnagy felvonta a

szemöldökét. – Mindegy. Van egy elméletem, majd erről később beszélgetünk. A lényeg, hogy a jel nem a térben halad, hanem a téren kívül, ott ahol nincs tér és nincs idő. Itt van ez a neutron – mutatta az ökölbe szorított kezét. – Szétbomlik protonná és elektronná. – A kezével eljátszotta a folyamatot.

Mulligan úgy hallgatta, mintha mesét olvasnának neki. A tekintete meg-megrebbent, de Robert annyira belemerült a magyarázásba, hogy először észre sem vette, hogy Sylvia mosolya jobban ragyog a kelleténél.

– Mi kívülről azt látjuk – mondta közben a férfi –, hogy itt van a proton és ott pedig az elektron, de valójában ez csak látszat. Ezek még mindig egyek – és összetette a két öklét –, csak látszólagosan vannak távol egymástól! A jel azért halad olyan gyorsan, mert... – Robert a lányra pillantott, és megakadt a beszédben. – Min mosolyog?

– Semmi, elnézést, folytassa kérem...! – rázta a fejét az örnagy.

A professzor habozott egy kicsit, visszamosolygott rá.

– Tehát azért halad olyan gyorsan, mert nem is tesz meg semmilyen távolságot. Az, hogy a neutron már nem neutron, hanem hidrogén vagy más nehezebb elemeket alkot, amelyek a testünket alkotják... – Ismét megakadt Sylvia tekintetén.

Kisvártatva nyugodtabb hangon folytatta:

– ...csak káprázat.

Sylvia észbe kapott, megregulázta az arckifejezését.

– Értem – megköszönte a torkát.

– Csak épp egy annyira ügyes és megtévesztő káprázat – tette hozzá Robert kedvesen –, hogy egy egész fizikai valóság épül rá.

Sylvia bólintott. Közben megcsörrent egy közeli telefon.

– Köszönöm, professzor. – A nő zavartan nézett szét az előttük lévő asztalon.

– De erről majd később részletesen beszélünk, mert lesz jelentősége az Argos-nemtudomhánynál! – tette még hozzá Robert.

– Örnagy, önt keresik! – szólt Messinger a háttérből. A telefonkagylót emelte el a fejétől, Sylviára nézve.

– Bocsásson meg, professzor... – Az örnagy katonásan elsietett, és átvette a kagylót Messingertől.

Robert közben még nézett utána.

– Alex! – emelte fel a hangját. – Szakmai konzultáció!

Messinger bólintott, és követte a professzort egy távolabbi asztalhoz.

– Igen...?

Robert az ott található laptopon rámutatott a szonda egy ábrájára.

– Alex, tudsz valamit az őrnagyról?

A doktor ösztönösen hátrapillantott őrnagyra.

– Mondom az őrnagyról! – Robert nyomatékosan a kijelzőn lévő ábrára mutatott.

Alex megértette.

– Nos, ööö... Ha arra célszól, hogy a férfiakat szereti-e, akkor...

– Alex... – szakította félbe elpalástolva egy vigyort. – Tudom, hogy a férfiakat szereti.

Messinger bólogatott.

– Nos, ööö... Úgy tudom, hogy azok közül, akikkel randizott, senki sem volt elég okos hozzá.

– Aha... Értem – Robert felegyenesedett. – Köszönöm, Alex.

– Dr. Hansen asztala felé fordult. – Na hogy állunk?

– Egy pillanat! – A csapat legfiatalabb tagja feszülten kattintott párat a laptopon.

Mulligan is felfigyelt a hangokra.

– Ó, ha megbocsát, uram... Köszönöm. – Letette a kagylót, és közelebb lépett Hansen asztalához.

Hansen folytatta:

– Még jó, hogy ezer darabot kértünk egy mikrofongyártótól, tudunk kísérletezni vele. Kiheréltem ezt az egyszerű RJ45-ös adathálózati kábelt, és rákötöttem a modulokra. Ééééé...? – Tátott szájjal bámult a monitorra, aztán Robertre és az őrnagyra.

– Daniel, most mi van? – szólt rá az őrnagy.

A srác mintha összeroskadt volna, úgy guggolt le, egy pillanatra a fejét fogta, de rögvest felpattant. Alig tudott megszólalni.

– Ez... – mutatott a laptopra, de nem sikerült folytatnia a mondatot.

– Ez...?

Hansen szemei könnybe lábadtak, mégis nevetve mutatott a laptopra.

– Ez...!

– Szerintem azt akarja mondani hogy ez működik – kommentálta a professor Mulligannek, majd vállon veregette a fiút.

– Ez csatlakozott. A laptop csatlakozott a hálózatra ezen aaa...

– Extradimenziós jeltovábbítón keresztül? Legyen ez a neve.

– Ez jó! ED-Com!

– Akkor ED-Com! – Robert kezét rázott Daniellel. – Bemutatom dr. Daniel Hansent, aki első ízben hozott létre transzdimenzionális adatkapcsolatot egy laptop és egy számítógépes hálózat között!

Mulligan elvigyorodott.

– Tényleg működik?!

– Igen, a laptop csatlakozott a hálózatra – visszhangozta a professor. – Ha most ezt elvinnénk az Antarktiszra, ugyanúgy csatlakozva maradna az itteni hálózatra. Itt működik az asztalon a jövő internete.

Összesereglettek a mérnökök, és figyelték a dr. Hansen által elindított tesztet, ami szakadatlan és stabil adatkapcsolatot mutatott. Rövid tappsal ünnepelték meg az áttörést.

* * *

A csapat a hangár árnyékában üldögélt Cowen tábornok és néhány magas rangú tiszt társaságában. Alex hátraszólt:

– Na mennyi idő még?

– Fél perc! – Daniel a laptop kijelzőjét figyelte. – Mindjárt elmegy a műhold, lesz egy bő kétórás ablakunk a következő érkezéséig.

– Akkor kezdheted! – szólt Robert.

– Máris!

Hansen finoman megérintette a kúp alakú vezérlőeszközt. A tábornok melléje lépett, és figyelte a műveletet.

– Ezt az eszközt a professzor választotta ki, uram, arra a célra, hogy három dimenzióban lehessen vele vezérelni a szondát, tehát könnyedén lehessen vele emelkedni, süllyedni, oldalazni és perdülni is. Erre azért van szükség, mert az impulzushajtómű nem aerodinamikai elven mozgatja a szondát, ezért nem csak előre lehet meghajtani és még elfordítani az orrát, hanem minden irányba.

A tábornok bólintott, majd felpillantva a mellettük lévő állványon várakozó szondát kezdte figyelni. Hansen egy gombnyomással beállította a hajtómű által kifejtett erőfaktort, és az eszköz segítségével finoman felemelte az *Argos-1*-et a háta mögött lévő állványról. A monitor megjelenítette a szonda saját fedélzeti kamerájának a képét.

– 3... 2... 1... Gyújtás!

– Gyújtás, persze... – vigyorgott Cynthia.

Az *Argos-1* kiszáguldott a hangárajtón. Hansen felkacagott, a többiek pedig felpattantak a székeikből. A szonda tett egy kört a hangár körül, majd megállapodott fölötte.

A csapat kiszaladt a hangárból, Sylvia és Robert nehezen palástolt diszkrécióval, de megölelték egymást. A nő büszkén nézett a csillogó szemű professzorra, majd megigazította fehér ingét.

Robert a szondát kezdte hunyorogva kémlelni, amint széles ívben visszafordult az égből. A szája elé emelte az adóvevőt.

– Ereszd lejjebb!

A szonda alig néhány méternyire állt meg a feje fölött.

– Jó! Most adj rá teljes gázt, és emelkedjen! De maximál hangsebességen, azt nem bírná!

A fémcsepp másodpercek alatt átlőtt egy kis felhőpamacsot. A professzor bekocogott Daniel mellé, hogy lássa az adatokat.

Hansen döbbsent arckifejezéssel fogadta.

- Rob, ez elképesztő!
 - Mi az, mit látsz?
 - Ezzel a gyorsulással bő öt perc alatt kint van a világűrben.
- Robert a nyitott tenyerét feltartva kikiáltott:
- Öt perc!

A többiek tapsoltak, Messinger ünnepelve borult össze egy másodpercre Cynthiával és az őrmaggal.

Az *Argos-1* kiszáguldott a Föld légköréből, és lassított. Alatta kék és arany fényben úszott az északi kontinens. Nyugatra kirajzolódott a Kaliforniai-félsziget, a szárazföld közepén pedig a Grand Canyon érhálózata.

– Ennyit a rakétákról! – nevetett Hansen, majd a tábornokra nézett. – Bocsanat, uram.

A tábornokban fel sem merült, hogy nehezteljen rá.

– Ez gyönyörű – ámult Cynthia Michaels a kijelzőkön eléjük táruló kozmikus panoráma láttán.

– Jól van, majd később lesz időnk messzebbre is menni, most hozd vissza, és nézzük meg a manőverezőképességét – törte meg a pillanat varázsát a professzor. – Rád bízom az útvonalat, csak száguldozz kicsit a közeli dombok között, kezd alacsony sebességgel, aztán gyorsíts! Ismerd ki a korlátait! – igazította el Danielt. – De épségben hozd haza, és éjfél előtt!

A mérnök vigyorogva bölintott, de tekintetét közben a kijelzőn hagyta.

Az *Argos-1* visszatért a sztratoszférából, és méltóságteljes ívben szelte a dombok fölötti teret. Olyan kanyarokat tett, amelyeket egy ember nem élt volna túl. Hansen hamar belejött a szonda irányításába.

Cowen tábornokkal együtt figyelték a szonda kameráinak képét, majd a tábornok kezét nyújtott Robertnek.

– Professzor, gratulálok a munkájához, és mindannyiuknak! Nagyszerű tesztrepülést láthattunk.

– Köszönjük, tábornok úr! A gravitációs leképezőrendszeren még dolgoznunk kell, az a projekt legösszetettebb fázisa, de úgy vélem, nem csúszunk ki a féléves prognózisból.

– Remben van! Akkor további jó munkát kívánok – nyugtázta Cowen, és távozott a tisztjeivel együtt.

– Most próbáljunk ki egy megfigyelést – mondta Robert. – Keress egy sziklát, és játsszuk azt, hogy megvizsgáljuk. Tesztelnünk kell a finomnavigációt. Járd körbe a sziklát, közelíts,

távolodj, oldalazz, próbálj minél kifinomultabb manővereket tenni körülötte, miközben a kamerával figyeled. Ez most nem egy marsjáró, tudnunk kell, hogy mennyivel jobb a rovereknél a felderítésben.

Hansen szalutált.

* * *

Halk jazzmuzsika szólt, evőeszközök koccanó hangja hallatszott, és az asztal terítékén túl egy pincér helyezte a pezsgőt finom mozdulattal a jéggel töltött acéltégelybe.

Egymáshoz emelkedett a két pohár. Robert és Sylvia koccintottak.

– Az áttörésre – mondta az őrnagy.

A férfi keze megállt egy pillanatra, megtartva a poharat. Elgondolkozva kereste a választ.

Végül megtalálta:

– Az apám álmára.

Sylvia bájosan elmosolyodott. Imponált neki a professor szokatlan érzékenysége.

– Miért, mi volt az apja álma? – kérdezett rá kisvártatva.

– Az áttörés! – nevetett Robert a fejét ingatva.

– Oh... – vigyorodott el a lány.

Belekortyoltak a pezsgőbe. Sylvia mosolya elidőzött Roberten, aki várta, hogy visszakapja a labdát. Aztán észbe kapva gyorsan megtörte a csendet.

– Meséljen róla, kérem.

Robert biccentett, és egy nagy levegőt vett.

– Apám régészprofesszor volt. És ööö... – habozott félrepillantva, mintha a megfelelő megfogalmazást keresné, majd visszanézett a lányra – engem pedig furcsa módon fizikusi pályára szánt, és... arról álmodott, hogy egyszer majd valami nagy lépést teszek, valami nagy áttörést érek el.

Sylvia kedvesen bölintott.

– Nos... – Robert visszamosolygott rá, és halkán nevetett egyet – ez sikerült. És ezt önöknek köszönhetem.

Elmerült kissé a nő tekintetében, majd hozzátette:

– És önnek...

Sylvia elpirult, Robert pedig csak gyönyörködött a katonás határozottságát levetkőzött nő bájos vonásaiban. Míg így elidőzött, egy másik asztalnál lángrakapott egy sült. Egyszerre pillantottak oda, az asztaltársaság pedig, melynek a különleges tálalás szólt, felnevetett a mutatvány láttán, s egy tinédzser kissé ijedten, de izgatottan húzódott közelebb az apjához.

Kedélyesen visszanéztek egymásra.

– Bocsásson meg – szólt Robert –, de a képzeletemben az ön apja egy katonatiszt talán, marcona tábornok bajusszal – imitálta az ujját emelve az orra alá. – Vagy tévedek?

Sylvia derűsen bólogatott.

– Jó a képzelete... Apám berepülőpilóta volt az 51-es Körzetben. Repült az első lopakodókkal, néhány géppel az X-sorozatból...

Robert elismerően bólintott.

– Aztán – a lány kissé megkomolyodott – egy balul sikerült tesztrepülés során balesetet szenvedett.

A professzor meglepetten szóra nyitotta a száját, de némi habozás után csak ismét bólintott egyet.

– Robert, nem kellene tudnom róla, de nyilván tisztában van vele, hogy olvastam az aktáját, mielőtt megérkezett hozzánk...

Az asztal lapja fölött kinyúlva Sylvia együttérző tekintettel helyezte a kezét a férfi kezére.

– Tudom, hogy ön megérti... – tette hozzá halkán.

Várt egy kicsit. Pontosan tudta, hogy súlyos sebeket érint, de remélte, hogy azok már elég régiek ahhoz, hogy a férfi megnyíljon az irányában. A professzor azonban elmerült a gondolataiban, és az őrnagy végül a kezét elvéve visszahúzódott.

Am Robert magához tért a révedésből, és a nő keze után kapott, mélyen a szemébe nézve. A tekintetébe visszatért a szokásos magabiztosság, amint uralni kezdte az emlékeit, és halványan elmosolyodott.

– Ahogy ön is engem... – szólt sokatmondóan, és Sylvia egy pillanatnyi megleptség után meghatottan visszamosolygott rá. A kezét finoman előretolta a férfi tenyere alá, hagyva, hogy az ujjak körbefonják.

Mindketten egyre jobban feloldódtak az este folyamán. Amikor elhagyták a patinás éttermet, kezeik már összekulcsolódtak a vegasi éjszakában, majd a bejárat előtt még megálltak, egymás felé fordultak, és a köztük vibráló vegasi fények alatt az ajkuk lassan összeért.

4. fejezet

– Kedves nézőink! Cape Canaveralból jelentkezünk a NASA Kennedy Űrközpont gigantikus űrsiklóhangárjának tővéből ezen a felhős napon. Amikor három évvel ezelőtt az Űrhivatal leállította az űrsiklók használatát, a világ megdöbbenéssel tette föl a kérdést: Hogyan tovább? Ennyi volt? Az ember nem hódítja meg a világűr, csak robotokat küld az ismeretlen feltérképezésére? Vagy talán új megoldásokon dolgoznak a mérnökök? Nos, a NASA vezetősége különleges bejelentésre hívta össze a sajtó képviselőit. Néhány percen belül talán választ kapunk a huszonegyedik századi űrkutatás eme nagy kérdéseire. A NASA felállított itt egy nagy kijelzőt, amelyen egy ötperces visszaszámlálás indult meg. Izgatottan várjuk a visszaszámlálás végét, addig is a stúdióé a szó! Susan...?

– Köszönöm, Cathie! Vendégünk dr. Benjamin Addington közgazdász és szociológus, dr. Frank Harrelson politológus, és végül de nem utolsósorban a mindenki által ismert űrhajóslegenda, Neil Armstrong is, az első ember aki a Holdra lépett. Neil, már ismered a bejelentés részleteit?

– Igen Susan, ismerem, de természetesen nem árulhatok el semmit, csak annyit, hogy én nagyon megörültem a hírek, és izgatottan várom a bejelentését.

– Köszönöm, Neil! Dr. Addington, önnek mi az előzetes véleménye?

– Én amióta csak leállította a NASA az űrsiklókat, azon a véleményen vagyok, hogy nagyon helyesen teszi. Az emberiségnek a saját belső problémáival kell megküzdenie, itt van a gazdasági válság, a természeti katasztrófák, az élelmezési problémák, ezekkel kell foglalkoznunk, nem pedig játszótérnek nézünk a világűr. A műholdak fontos gazdasági tényezőt jelentenek, ez rendben van, ebbe az a néhány űrszonda is belefér, amiket aszteroidákhoz, a

Marshoz, a Naphoz küldünk, de semmi szükség rá, hogy... sem pedig pénzügyi keret, hogy embereket küldjünk a világűrbe, különösen nem a Marsra például.

– Köszönöm, dr. Addington. Dr. Harrelson?

– Én osztom Mr. Armstrong lelkesedését, magam is nagy rajongója vagyok az űrkutatásnak, de politikai szempontból Richards elnöknek nem tenne jót, ha túl nagy figyelmet és persze túl sok pénzt fordítana az űrkutatásra, éppen a dr. Addington által elmondottak miatt is. Az ország gazdasági helyzetét rendbe kell tenni, az űrkutatás most másodlagos kérdés.

– Köszönöm, dr. Harrelson. Neil, van ehhez hozzáfűznivalód?

– Igen, Susan. Nekem az a véleményem, hogy amióta csak az emberiség kimerészkedett a világűrbe, feltárult egy olyan, globális szemléletmód lehetősége, amely nem eltávolít minket az emberi léttől, hanem éppen hogy közelebb visz önmagunk megismeréséhez. Tudják amikor a Hold felszínén állva láttam a Földet, határtalan szeretetet és hálát éreztem minden ember iránt. És nem láttam onnan országhatárokat, nem láttam borszíneket, csak az otthonomat és családomat: a Földet. Hiszem, hogy ha minden ember képes volna így látni a környezetét, jobb lenne a világ. Igenis van helyünk és célunk a világűrben, mert ezek a kihívások amiket az űrhajózás jelent, tesznek minket többé, mint csak egy domináns faj ezen a golyóbison. Nem fordíthatunk ennek hátat.

– Köszönöm ezeket a szép gondolatokat, Neil. – A műsorvezetőnő a kamera felé fordult. – Kedves nézőink, többféle nézőpontot és véleményt hallottunk az utóbbi percekben. Itt a stúdióban és ott a helyszínen is izgatottan várjuk a fejleményeket. Visszakapcsolunk helyszíni tudósítónkhoz. Cathie, hallasz minket?

– Igen, Susan, tisztán és érthetően. Itt a helyszínen már felkészültek a NASA vezetői. A NASA igazgatója mellett foglal helyet Robert Lance professzor a Princeton Egyetem egykori tanára. Rögtönzött nyomozásunk kiderítette, hogy Lance professzor különös asztrofizikai elméleteiről volt hírhedt a kollégái körében, amelyekkel fiatal kora ellenére szembehelyezkedett például a híres Stephen Hawking professzorral is, ám két évvel ezelőtt otthagya az egyetemet, és titokzatos módon ismeretlen helyre költözött. Azóta semmilyen nyomát nem találtuk a munkásságának, úgy tűnik, hogy nem publikált és nem is jelent meg nyilvános fórumokon. Mégis a tény, hogy most az Űrhivatal igazgatójának jobbján foglal helyet egy ilyen különleges bejelentés alkalmával,

igen titokzatosá teszi a felbukkanását. – A riporternő félrenézett valakire, majd oldalra fordult, és a pulpitus irányába sandított. – Úgy látom lejárt a visszaszámlálás, a pulpituson Charles F. Boldent, a NASA igazgatóját láthatjuk felállni. – A kamera ráközelített a sötét bőrű, bajuszos öregúrra.

– Hölgyeim és uraim! Köszönöm, hogy ilyen sokan eljöttek erre a rendhagyó, szabadtéri sajtótájékoztatóra, és köszöntöm a tévénezőket is, akik figyelemmel kísérik a bejelentésünket. Amikor három évvel ezelőtt nyugdíjaztuk az űrsiklókat, egy űrkutatási recesszióval néztünk szembe. Arra készültünk, hogy a továbbiakban csak műholdakat és néhány kutatószondát fogunk fellőni, és az emberes Mars-expedíció is távolabbra helyeződött a terveink időrendjében. Másfél évvel ezelőtt azonban minden megváltozott. Akkor még el sem tudtam képzelni, hogy ma itt a következő bejelentés fog elhangzani: az Amerikai Légierőnek és a NASA-nak köszönhetően a mai napon az emberiség belép a Második Űrkorszakba. – Hatásszünetet tartott. – Hölgyeim és uraim, a Második Űrkorszak már itt várakozik a felhők felett. Kérem, hogy kameráikat fordítsák a felhők felé, pontosan a pulpitus feletti térségre. Széles látószöveget javaslok.

A feszült várakozásban szinte lelassultak a másodpercek. Minden kamera a felhőzetre irányult. Kisvártatva egy csepp alakú, fémesen csillogó tárgy hullott alá a felhőkből, füstcsík nélkül zuhant. Ijedtség hangjai hallatszottak a tömegből, de amikor a tárgy már száz méter magasságban járt, lassan irányt változtatott, mozgása ívelté vált, majd körözni kezdett a tömeg fölött. Egy másodperc múlva egy újabb lépett ki a felhőből, majd még három, és így tovább összesen tíz tárgy ereszkedett le a felhőzet alá, és lelassulva keringtek a tömeg fölött.

San Franciscóban eközben egy öreg hajléktalan a vállán cipelte az egész ruhatárát. A kezében egy nagy szatyornyí összezaposított sörösdobozt tartott, és köhögve dülöngélt. Mikor a nagyképernyős televíziók elé ért, melyek egy műszakicikk-üzlet kirakatában villogtak, megtorpant, és pillantását a mozgó szondák képerre emelte. Megkeseredett tekintete halványan kitisztulni látszott; egyre kikerekedettebb szemmel, egyre megnyugvóbb csodálkozással figyelte a köröző szondákat.

– Hölgyeim és uraim! – szólta Bolden igazgató a helyszínen. – A NASA ünnepélyesen bemutatja az új, Argos- és Arachnis-osztályú távirányítású űrszondákat.

A kamera sorra fogta be a poroszkáló objektumokat, majd visszatért a Cathie nevű riporternőre.

– Kedves nézőink, hihetetlen látványban van részünk itt Cape Canaveralben. Reméljük, a képernyőkön is jól láthatóak a NASA új űreszközei. – Ijedten lehúzta a fejét, amikor az egyik szonda túl közel haladt el fölötte, aztán meglepetten folytatta, megigazítva a haját. – Ezek a csillogó tárgyak gömbölydedek, és ahogy elúsznak felettünk, nem keltenek zajt és szelet sem. Úgy érzem, mintha egy tudományos-fantasztikus filmbe csöppentem volna, egyszerre ijesztőek és gyönyörűek, ahogy itt köröznék felettünk. Úgy látom, hogy néhány szonda különbözik a többitől, némelyikből négy vastag robotkar áll ki.

A szondák ekkor lelassultak és megálltak a tömeg fölött lassú forgásban maradván. Az igazgató krárogott egyet, és megvárta, hogy a tévériporterek befejezzék a kommentárjaikat.

– Az itt látható szondák olyan új technológián alapulnak, amelyet a Légierő fejlesztett ki az utóbbi másfél évben Robert Lance professzor vezetésével. Professzor, kérem!

Egy huszonéves fiatalember felpattant a számítógépszal elől, és érdeklődve ült közelebb a tévéhez. Láta a professzort, amint feláll és mosolyogva kezét ráz a NASA igazgatójával. Indulatosan csóválta a fejét.

A professzor visszaült, és Bolden folytatta:

– A karral ellátott, úgynevezett Arachnis-osztályú szondák a kereskedelmi műholdak feljuttatását fogják végezni a jövőben, így nem lesz szükség rakéták használatára. Büszkék vagyunk rá, hogy ezek a szondák képviselik jelenleg a legfejlettebb technológiát a Földön. Most tartunk egy kis bemutatót önöknek, hogy demonstráljuk a szondák képességeit. *Arachnis-1-Alpha*-Vezérlő, megkezdheti a műveletet. Kérem, figyeljék azt a szondát, amelyik most gyorsabb forgással hívja fel magára a figyelmet!

A furcsa, karos ellipszoid egy darabig még pörgött, időt hagyva az operatőröknek, majd lassan elúszott a pulpitus mellé, és az ott várakozó furgon fölött állapodott meg.

Mindeközben egy tizennyolc év körüli szemrevaló lány a kerékpárjával szelte a poros kisváros utcáját. Mikor egy hullámlemezes kerítésű házhoz ért, letért a kapuhoz, és bent az udvaron letámasztotta a biciklit.

– Ann, te vagy az?

– Igen, anya!

– Gyere, nézd, mi megy a tévében! A NASA bemutatója, tetszeni fog!

Ann befordult a nappaliba, és amint meglátta a képernyőn a furgon fölött lebegő szondát, tátott szájjal megtorpant.

– Kérem, ne ijedjenek meg! – hangzott Bolden hangja a tévéből. – A távvezérlésű szondát úgy tervezték, hogy ha a szondát irányító távoli pilóta hibázik is, a szerkezet nem zuhan le, hanem lebeg. Itt mellettünk láthatnak egy négytonnás furgont, amire egy fogadóállványt szereltünk. Az *Arachnis-1-Alpha* elnevezésű szállítóeszköz most fel fogja emelni ezt a furgont.

Annt elbűvölte a látvány, elmosolyodott, de a száját nyitva felejtette.

A szonda karjai rákapcsolódtak a furgonra épített szerkezetre, és finoman felemelte azt. Lassan körbefordította a régi típusú koci orrát.

– Megkezdheti az emelkedést! – szólt az igazgató.

A szonda lassú emelkedésbe kezdett, és vitte magával a furgont, az egyik kisebb, kar nélküli szonda pedig látványos ívben követte. Másodperceken belül eltűntek a felhők között, a kijelzőn pedig megjelent a kísérőszonda által küldött kép tökéletes, nagy felbontású minőségben.

– Óóó wooow! – vigyorgott a lány.

A helyszínen Bolden folytatta:

– A közeljövőben ezek a szondák fogják átvenni a régifajta kinetikus felbocsátású űrszondák feladatát is. Egy ilyen szonda néhány hónap alatt képes lehet utolérni a Voyager-szondákat, hazahozhatja az elakadt Spirit-marsjárót, bejárhatja a Jupiter Európa nevű holdját, mindez a korábbi költségek töredékéért. Saját energiaforrással rendelkeznek, és a jövő adatátviteli és érzékelőrendszerét használják, de erről majd részletesen beszélünk a holnapi sajtótájékoztatón. Ma délután Richards elnökkel fogunk egyeztetni a fejleményekről és az új lehetőségekről. Most azonban

azt mutatjuk be önöknek és az egész világ számára, hogy teljesen új fejezetbe léptünk az űrhajózás történetében.

Eközben valahol egy takaros kis nappaliban egy vékony hangú vénember nevetgélt boldogan. A televízió képernyőjén Bolden beszélt tovább:

– Az Arachnis és Argos szondapáros megközelítve a hangsebességet most kiviszi a furgont a világűrbe, majd mikor már megszűnik a légellenállás, folyamatos 5 g-s gyorsulásba kezdenek, a Föld és a Hold között félúton pedig lassítani fognak, és lerakják rakományukat a Holdon, pontosan az Apollo-11 egykori leszállóhelyén.

A vén hang ismét felnevetett.

– Az út körülbelül másfél órát fog igénybe venni. Neil, ha hallasz, kár hogy nem vagy itt, elvittünk volna! – élcelődött Bolden a helyszínen. – A szondák öt perc múlva érnek ki a világűrbe, amikor is közösen megfigyelhetjük, hogy hogyan viseli el a furgon a világűr vákuumát. Addig szünetet tartunk, és a technikusaink kábeleket biztosítanak az önök számára, amelyen a bemutató idejére továbbadjuk a kísérőszonda által küldött képet. Köszönöm a figyelmüket, öt perc múlva találkozunk. Kérem, figyeljék a visszaszámlálást a kivetítő sarkában.

– Kedves nézőink! – vette át a szót a Cathie nevű tudósító. – Nem találunk szavakat a látottak kapcsán. Most visszaadom a szót a stúdiónak. Susan?

– Köszönöm, Cathie. Jól megtaláltad a szót, valóban nem találunk szavakat. Senki sem számított ilyen fejleményekre. A reklám után visszatérünk. Kérem, maradjanak velünk, mert élőben fogjuk sugározni a nem mindennapi rakomány világűrbe juttatását!

A Cathie nevű riporternő elnézéseket kérve izgatottan furakodott a tömegben a pulpitus feljárójához.

– Nagyon parádés volt. Élvezted, ugye, Charles? – kérdezte a professzor Bolden igazgatót.

– Viccelsz? Mint egy kisfiú! – Bolden nevetett. – Furgont röptetni a Holdra! Életemben nem gondoltam, hogy egyszer ilyen fogok csinálni, pedig a NASA igazgatójaként azért nem unalmasak a napjaim! Köszönöm, Bob! – Kezet ráztak. – Nélküled ez nem történhetett volna meg!

– Nagyon szívesen, Charles! Bármikor!

– Lance professzor! – lépett oda hozzá a csinos riporternő. – Catherine Wilson a TNN-től. Van egy perce a számomra?

– Hogyne, persze!

– A csatorna szeretné, ha holnap a sajtótájékoztató után vendégünk lenne a stúdióban egy élő beszélgetésre. Neil Armstrong is velünk lesz.

– Ó, persze, ezer örömmel! Erről még egyeztetnem kell a Légierővel, de számítottunk erre, valószínűleg nem lesz semmi akadálya.

– Köszönöm. Itt van a névjegykártyám, kérem mielőbb jelezzon vissza.

– Meglesz, Ms. Wilson. – Robert az öltönyzakója belső zsebébe csúsztotta a kártyát, és biccentett a riporternőnek.

Az Arachnis nagy sebességgel távolodott a Földtől a furgonnal a hasa alatt, a vakító Napkorong lassan a háttérébe úszott. Az autó fekete zománCFestéke lepattogzott a Nap tompítatlan sugárzásától. Gumiabroncsai kidurrantak és összetömörödtek, végül darabokban hullottak le a kerékagyról, az abroncsban rejlő fémgyűrűk pedig pörögve távolodtak a kocsitól. A tömítések összetöpörödtek, majd a lámpákra és a szélvédőkre is hasonló sors várt. Az ülések anyaga is összeroskadt az oxigénmentes hőségben. A drága autó másodpercek alatt amortizálódott. Végül a szondák felgyorsultak vele a telihold irányába.

* * *

– *Charles F. Bolden, a NASA igazgatója kabarét csinált az Űrhivatal bejelentéséből!* – hangzott másnap a főcím.

A Holdon a Nyugalom Tengerén az Apollo–11 hátrahagyott kilövőplatformja várakozott az amerikai zászló társaságában, árnyékaik hosszúra nyúltak. Egy kopott furgon zuhant lassú eséssel a platform és a zászló mögé, holdpor spriccelt szét a kerékagyak becsapódásakor, és lassan hullott vissza a légkörtelen felszínre. Az Arachnis–1–Alpha leereszkedett melléje, akár egy buta robot, ami megszemléli az alkotását, aztán jobb felé kioldalgott a képből.

A stúdióban Neil Armstrong nevetve takarta el az arcát, majd a fejét csóválva megjegyezte:

– *Ezért még számolunk, Charles!*

A bejátszás véget ért.

– Kedves nézőink, vendégünk Neil Armstrong űrhajós és Robert Lance professzor, akinek a vezetésével a NASA kifejlesztette az új típusú szondákat. Témánk a NASA és a kormány új célkitűzései. Neil, hogyan érintett téged a tegnapi bemutató, amit ezen a bejátszáson láthattunk? Nem esett rosszul számodra ez a fajta humorérzék, amelyet a robotokat vezérlő távoli pilóták és a NASA tanúsítottak? Nem tartod esetleg komolytalannak vagy tapintatlannak?

– Egyáltalán nem okozott problémát, Susan, sőt, megtiszteltetés volt a számomra, hogy éppen az én egykori leszállóhelyemen, az egykori lábnyomaim mellett történt az eset. Igaz, mostanra elmoshatott néhányat a felvert por, de maradt még elég. Komolytalannak sem mondanám, ellenkezőleg! Bolden pontosan tudta, hogy mit csinál, ezzel a poénnal is csupán az új eszközök erejét érzékeltette, és az úgynevezett Második Űrkorszak súlyát és jelentőségét. A dolog üzenete nem más, mint hogy olyan nagy előrelépést tettünk, amelynek fényében az előző korszak eredményei már-már vicc-kategóriájúak. Az ilyen mértékű fejlődés minden űrhajós álma, az enyém is. Hálás vagyok Lance professzornak, hogy létrehozta azt a technológiát, amely ezt lehetővé tette.

– Én pedig hálás vagyok, hogy részt vehettem az űrkutatás történetének legnagyobb gegjében – nevetett rá Robert.

– Professzor, kérem beszéljen nekünk erről a technológiáról! – fordult hozzá a műsorvezető.

– Nos, Susan, túl sok részletet nem árulhatok el, de olyan technológiát fejlesztettünk ki a csapatommal, amely remélhetőleg

idővel, de nem túl hamar, be fog épülni a civil gazdaságba is. Ez a technológia forradalmasítani fogja az energiaipart, a fűtési rendszereinket, a közúti és légiközlekedést, valamint a távközlést.

– Értem. És mit tudnak voltaképpen ezek a szondák?

– Az elnökkel folytatott megbeszélésünk eredményeképpen ígéretet kaptunk arra, hogy folytatni fogjuk azokat az űrkutatási munkálatokat, amelyeket a kormánynak az ország gazdasági helyzete miatt kellett eredetileg feladnia. A körülmények ugyanis gyökeresen megváltoztak: immár tizedakkora költségből tízszeres hatékonysággal tudjuk megvalósítani a célkitűzéseket. Richards elnök ezt a hírt is nagy örömmel fogadta. Jelenleg három Argos-osztályú felderítőszondával és hét Arachnis-osztályú szállítóegységgel rendelkezünk. Bolden igazgató már utalt rá, hogy az utóbbiak fogják felvinni a katonai és kereskedelmi műholdakat. Ez nagyon jelentős hír, ugyanis a felbocsátási árak csökkennek, ami kihat majd a cégek munkaerő-politikájára is. Az Argos-osztályú szondák képesek helyből felszállni és például a Marsot néhány nap alatt elérni. Kiterjedt kutatásokat fogunk indítani tehát a Naprendszerben. A szondák elektronikus meghajtásúak, egy különleges, zártrendszerű hajtóművel működnek. Ezenkívül olyan érzékelőrendszert alkottunk hozzájuk, amely a gravitációs szinkép alapján képes megállapítani az anyagok összetételét; ez egy rendkívül hatékony eszköz. A távközlési rendszerük pedig minden várakozást felülmúl, gyakorlatilag nem tud megszakadni az összeköttetés, sőt az időbeli késést is kiküszöböltük.

– Az időbeli késést?! Elnézést professzor, nem vagyok ugyan fizikus, de úgy tudom, hogy ez lehetetlen, mert semmi sem mehet gyorsabban a fénynél.

– Igen, erre magam is nagyon kíváncsi vagyok – csatlakozott Armstrong.

– Nos ez nem teljesen igaz, mivel John Archibald Wheeler a huszadik század ötvenes éveiben a hidrogén szinképének vizsgálatakor felfedezte a tachionokat, amelyek fénynél gyorsabb tömegtelen részecskék. De a találmányomban a jel nem megy gyorsabban a fénynél.

– Akkor mégis, hogyan sikerül késés nélkül átvinni a jelet? – kérdezte Armstrong.

A professzor titokzatosan somolygott, oldalra pillantott az űrhajósra.

– Úgy, hogy nem vesszük át. A jel két helyen van egyszerre. A két hely egy hely.

A riporternő megakadt egy másodpercre.

– Frappáns válasz, professzor úr! És hogyan reagálna azokra a vádakra, melyek szerint önök csak új játékszereket készítettek, és csak visszaszerezték azt a játszóteret, amelytől eltiltották önöket, mindezt az amerikai adófizetők pénzéből?

– Igen, ezek fontos gondolatok. A munkánk és általában az űrkutatás nem játék. Egyáltalán nem az, hanem véresen komoly. Az emberiség jövőjéről van szó. Azok, akik úgy vélekednek, kérdezzék meg azt is: mi lesz az emberiséggel ötszáz vagy ezer év múlva! Mi lesz, ha a klíma tovább romlik, ha a termőföldeink lecsökkennek? A felkészülés és az elkerülés kulcsát éppen ezek a játékszerek jelentik, ebben biztos vagyok, már csak azért is, mert ha egy repülő úgy működne, ahogyan a mi szondáink, akkor nem eregetne mérgeket. Az autókkal ugyanez a helyzet. Ha nem kell atomenergiát használni, mert van más, ezerszer jobb megoldás, akkor nem kell tízezer évig gondozni az elhasználadott fűtőelemeket; gondatlanul. És amikor ezeknek az embereknek a mobiltelefonja soha nem vesztí majd el a télerőt, mert már nem is bázisállomásokkal működik, akkor hálásak lesznek azért, hogy mi játszadottunk.

– Neil, mi a véleményed erről?

– Az, hogy kemény szavak, de elgondolkodtatóak. Egyetértek a professzorral.

– Köszönöm. Lance professzor, úgy értesültem, hogy nem érkezett üres kézzel. Bemutatná, hogy mit hozott nekünk?

– Igen. Engedélyt kaptam a Légierőtől, hogy elhozzam a stúdióba az Argos Zero nevű prototípust. – A stúdió csapóajtaja kivágódott, és két fegyveres katona tolta be a kisméretű szondát egy zsúrkocsin. Az egyikük elvette a távirányítót a kocsin alsó polcáról, és átadta a professzornak. – Ez a szonda, de ez még nem is igazán szonda, ez volt az első, amit gyártottunk. Csak egy impulzushajtómű van benne, és akkumulátorokkal működik. Ezzel a távirányítóval lehet irányítani. Ez még valóban csak egy játékszer. Neil, ha van kedved hozzá, megtszelsz vele, hogy óvatosan megröpteted a stúdióban?

– Ó igen, mindenképpen! – Armstrong egy kisfiú meglepődöttségével vette kézbe a távirányítót.

– A tegnap látott szondákat természetesen nem ilyen távirányítóval vezéreljük – tette hozzá Robert célzatosan.

A szerkezet halk zümmögéssel felemelkedett.

A stúdió vezérlőtermében beleszóltak a mikrofonba:

– Kettes kamera, járd körbe gyorsan, mindegy milyen a háttér!

– Most egy kicsit balra, nagyon jó, így – magyarázta Armstrongnak a professzor. Az idős űrhajóslegenda arca ragyogott, és nagyokat nevetett közben.

5. fejezet

Apró kezeivel a kisfiú betolta a konyhaajtót.

– Anyaaa, kérek palacsintát!

– Mindjárt kész az első, kisfiam. Édesapád megkenni neked.

Mivel szeretnéd enni?

– Kakaókrémmel! – cuppogott, és felmászott az apja ölébe. A térdére ült.

– Az finom ám! – mosolygott rá az idős férfi.

– Aha! Szibudúzzuunk! – rendelte a kisfiú vékonyka hangon.

– Szibuduzzunk?

A csöppség nagyokat bólogatott.

Az apja felemelte a térdét alatta, aztán visszajettette.

– Szibudu...

– Mégecce'!

Újra megzökkentette.

– Szibudu...

– Mégecce'!

– Szibudu, szibudu...

– Méeéé!

– Szibudu, szibudu, szibudu, szibudu, SZIBUDU, SZIBUDU, SZIBUDU, SZIBUDU!

Robert korábban ébredt a kelleténél, még csak hajnalodott a támaszpontot körülvevő dombok fölött. Mellette az ágyban Sylvia az igazak álmát aludta. A lány ellazult arcvonásaiban kezdett gyönyörködni, majd tekintete végigvándorolt a testén. A selyemtakaró alatt kidomborodtak pompás idomjai. A hajnali napsugarak által vetett árnyékok még jobban kiemelték a nő szépségét.

A melázásból a telefonon beállított dallamos ébresztő zökkentette ki.

Leállította. Kézbe vette az éjjeliszekrényen lévő aprócska távirányítót, elindított egy lány zenét, majd hosszan tartó csókot lehelt óvatosan a lány ajkára. Sylvia szája mosolyra húzódott a csók mögött, átkarolta a férfi nyakát. Robert a karjaiba zárva édesgette őt elő az ébrenlétbe.

– Jó reggelt, Kincsem! Itt az idő, egy újabb nap Eurékában!

Sylvia álmosan nevetett.

– Még ha csak film lenne ez! Mennyi az idő?

– Hat-harminc múlt.

A lány észbe kapott.

– Te jó ég! Bármikor hazajöhet a férjem az éjszakai műszakból! A tábornok elharapja a torkodat, ha meglát itt!

Robert zavarodottan felpattant, kezeivel az alsógatyáját takargatva, rogyant térdekkel osont ki a szobából. Egy pillanat múlva hangos kiáltással rontott vissza:

– Nem engedlek át nekiiii! – Nagy ívben vetette magát a lányra. A lendülettől egyetlen testként fordultak le az ágyról úgy, hogy Robert háton fekvé állapotodott meg, Sylvia pedig rajta ülve lovaglópozícióban.

– Ööö, hopp! – csillant fel a férfi szeme. – Te nagyon akarsz valamit, de most erre nincs időnk. El kell menned, mert várok egy még dögösebb nőt, és még készülődnom kell, tudod: fürdés, parfüm, rendrakás.

Sylvia szemei kikerekedtek. Egy sivatagi sólyom sikolya szűrődött be a támaszpont egéről.

– Még nálam is dögösebb...? Az ki van zárva!

Robert elvagyorodott és felült, magához húzta a nőt.

– Így van – mondta, és újra megcsókolta. – Én szívödöglestő, tudós ööö, tudós-katonatudós... katonaszerezmem!

– Szerelemtudósod! – segítette ki Sylvia. A következő csókot incselkedve kerülte el, majd felpattant a férfi öléből. – Nyomás, előttünk a Mars felfedezése, és mindjárt megjönnek a sofőrök!

Robert epekedve bámult a fürdőszoba felé elviharzó lány után.

Kiléptek a liftből a vezérlőhelyiségben, amit a szondákat irányító távoli pilóták számára alakítottak ki.

– Jó reggelt! Nos, hogy állunk?

– Jó reggelt! Az *Argos-I-Alpha* a Phobosnál jár – jelentette Daniel. – Mögötte kb. ötvenezer kilométerrel követi az *Arachnis-I-Alpha* mentőegységként.

– Oké.

A helyiség úgy festett, akár egy call center, csak épp az operátorok mikrofonos fejhallgatók helyett VR-sisakokat viseltek. Ezek apró monitorokat rejtettek kidülledő szemrészükben; viselőik a szondák kamerái által közvetített térhatású képet látták az iroda helyett.

Minden szondához kétfős vezérlőszemélyzet tartozott, akár egy vadászgépen. Egyikük irányította a szondát, a másikuk pedig másodpilótaként a gravitációs leképezőrendszer képét és az egyéb érzékelőadatokat figyelte, és szükség esetén időlegesen átvehette a szonda irányítását a társától, amíg el nem hárult a vészhelyzet.

Az egyik irodaboxban a monitoron komótosan közeledett a Phobosnak, a Mars egyik holdjának felszíne.

Nyílt a liftajtó, és Jonathan Caldwell sietett ki belőle kissé lihegve.

– Jó reggelt! Időben érkeztem?

– Igen, mindjárt olyan közélről fogjuk látni a Phobos felszínét, mint még soha – felelte Sylvia.

Caldwell a professzor mögé állt, és a válla fölött kémlelte a szonda által továbbított kameraképet.

– Három éve még a legmerészebb álmomban sem gondoltam volna, hogy ma egy ilyen szondával fogjuk felderíteni a Phobost.

– Lesz ez még így se! – Robert a monitorra koncentrált, úgy vetette oda a válla fölött a választ. A többiek értetlenül néztek egymásra.

Észbe kapott.

– Mármint hogy lesz ez még több is! Hülyeségeket beszélek! Nem állunk meg a szondáknál, már tudom, hogyan készítsünk hatalmas űrhajókat és űrbázisokat vagy mondjuk Mars-bázisokat röpke hónapok alatt!

Caldwell ledöbbsent. Cynthia Michaels, aki Sylvia mellett állt, odamotyogta az őrnagynak:

– Jonathan már az első eligazítás óta sem tudta túltenni magát azon, hogy a prof okosabb nála... – Aztán mindketten felfogták, amit Robert mondott.

– Tudod?! – kérdezték egyszerre.

Robert továbbra is a monitort nézte, és somolygott.

– De ezt úgy utálok... – bosszankodott Michaels édesen.
– És nekem ezt mikor szándékozta elmondani, drágám? –
Sylvia csipőre tett kézzel méltatlankodott.

– Azt a kitüremkedést nézzük meg közelebbről, kérlek. – A pilóta lekapta a sisakot egy másodpercre, Robert pedig rámutatott a monitoron a Phobos felszínének egy pontjára, aztán Sylviához fordult.

– A megfelelő pillanatban, és az most van. Amiről nem tudsz, azt nem kell elhallgatnod a vezetés előtt.

Sylvia arcán látszott, hogy megértette: Robert csak őt óvja egy feloldhatatlan dilemmától. Ha nem tenné, az vagy a kapcsolatukba kerülne, vagy az állásába. De nem hagyta nyugodni a kérdés:

– És még mi minden van, amiről nem tudok?

Robert lopva egy csókot nyomott a lány homlokára.

– Nagyon sok minden. De semmi olyan, ami kettőnket érintene.

Caldwellből viszont ekkor bukott ki a féltékenység.

– De honnan tudsz ennyi mindent? Hogy lehet, hogy évszázadokkal jársz mindenki más előtt??? Ennyit ember nem tudhat!

Robert magabiztosan állta a szituációt, mint aki tudta, hogy egyszer elkövetkezik.

– Tényleg tudni akarjátok?

Caldwell körbeforgatta a szemeit.

– Igen!

– Nem! – vágta rá Michaels.

Sylvia meglepett pillantást vetett rá.

– Hülye kérdés volt – suttopta a doktornő.

– Rendben. Nos, ezek a fejlesztések, találmányok, elméletek nagyrészt nem az én ötleteim. De az én munkásságom. Megboldogult apám jegyezte le ezeket a találmányokat, illetve csak néhány útmutatást, ötletet. Ő nem volt fizikus, régészprofesszor volt, David Lance, Afrika-szakértő. Engem szánt fizikuspályára. Nem tudom, hogyan lehetséges, hogy neki történész létére működőképes ürtechnikai megasztrofizikai ötletei voltak, de az biztos, hogy én voltam az, aki megértette és kidolgozhatta őket, és a halálakor a lelkemre kötötte, hogy ezen kell dolgoznom. Lényegében tudományos értelemben kanonizáltam az ő hivatalosan elfogadhatatlan munkásságát. Egyetemista koromban én is

megkérdeztem tőle, hogy honnan veszi azokat a dolgokat, de csak azt mondta, majd megtudom.

Caldwell döbbenten bámult rá. Aztán a monitorra pillantott, amin egyre közeledett a Phobos felszíne, majd egyszer csak megperdült.

– Óriási. Egy régész...

Robert egy másodpercig csak nézett utána, aztán határozott mozdulattal előkapta a táskájából a laptopját.

– Steve, folytassátok a műveletet! Sylvia, Cynthia! – A fejével intett a két nőnek.

Egy a többiek háta mögött lévő, használaton kívüli boxba ültek be. Robert felnyitotta a vékony, fém színű készüléket. Rábökött párszor az érzékszékeny kijelzőre, mire fotók jelentek meg rajta a családról.

– Nagyon sokat beszélgettünk a világról, az Univerzumról. Azt mondta, hogy az emberiség történelme egy sokkal nagyobb történet része. Hogy mindennek értelme van, de még annál is nagyobb értelme, mint amiről a vallások beszélnek. Ebben a nyitott szellemben nevelt – mesélte, és lapozgatott a fotók között.

Sylvia gyorsan túltette magát a meglepődésen. Az együtt töltött több mint két év során megszokta, sőt igazából még élvezte is, hogy a férfi újabb és újabb titkokat húz elő a nadrágzsebéből.

– Nagyszerű ember lehetett – jegyezte meg Micheals.

Robert halványan elmosolyodott.

– Az volt... Nagyon tiszteltem őt. Valahogy máshogy viselkedett velem, mint általában más apák a gyerekeikkel. Gyerekkoromban egy ideig nem értettem, néha azt hittem, nem szeret, de aztán megértettem, hogy úgy szeretett, mint egy nagypapa vagy dédapa. Vagy mintha ezeréves lett volna. Nagyon bölcs ember volt. – Közben továbbra is a fotók között lapozgatott az ujjával. – Nézd csak, itt állunk a Columbia egyik fellövésénél – mutatott egy újabb képet. – Odautaztunk a fellövés alkalmából, apám szállodai lakosztályt vett ki emiatt. A visszaszámlálás előtt pár perccel készült a... – Elakadt a hangja.

Az őrnagy a férfira nézett.

– Mi az?

Robert pár másodpercig elgondolkozva szemlélte a fotót, a szeme össze-összeszűkül.

– Semmi, csak eszembe jutott valami. Nézd a fájl nevét: „Kölcsönvett”!

– Kölcsönvett? Az mi? – kérdezte Sylvia.

– Amikor kérdeztem, hogy honnan veszi az ötleteit, mindig azt mondta: ő egy kölcsönvett. De ezt soha nem magyarázta meg, mindig elintézte annyival, hogy majd megtudom. Aztán elment, és már nem tudta elmondani.

Továbbra is a fotót fürkészte.

– De miért ez a fájl neve? Nézd meg, az összes képnek értelemszerű neve van, kivéve ezt a képet! – A fotók közt lapozgatott oda-vissza, hogy megmutassa.

– Hm! Mire tippelsz?

– Ez nem lehet véletlen, az apám semmit sem tett véletlenül. Nézd csak, a kép teteje le van takarva egy fehér csikkal – mutatott rá.

– Megengeded...? – Cynthia odahajolt, és szemügyre vette. – Aha! Ott még folytatódnia kellene a felhőnek. Biztos adathiba.

Robert a nőre pillantott, majd vissza a kijelzőre. Aztán a fejét rázta.

– Nem. Az adathibák a kép aljától indulnak, ha hiányzik az adatfájl vége, és az is színes zajban mutatkozik meg. Ez viszont a tetején van. Ennek szándékosan kell ott lennie. Várjatok csak!

Elindított egy képszerkesztő programot, és adott a képhez egy fekete keretet.

– Hm... Ez érdekes.

Sylvia szótlánul figyelt, közben Robertre nézett, majd vissza a fotóra.

– Itt van valami hiba, vagy micsoda! Itt, a kép sarkában – mutatott rá a férfi.

– Aha, torz a széle – állapította meg az őrnagy.

Robert fehérre változtatta a keretet.

– Látjátok?

Ekkor egy tompa huppanás hangjára figyeltek föl a többiek irányából.

– Caldwell! – kiáltotta Hansen.

Jonathan Caldwell összeesett. Cynthia ijedten odasietett hozzá, letérdelt melléje.

– Nyugi, semmi baj! – szólt Robert, és odaugorva felhúzta Cynthiát a férfi mellől. A testet a hátára fordította, és lekevert neki egy pofont. Magához tért, de az arcán rémült döbbenet tükröződött.

– Honnan tudad?! – kérdezte Michaels.

– Mi történt, Jonathan?! – szólt Robert. A férfi nem válaszolt.

– Uram, főnök! Professzor! – Az *Argos-1-Alpha*t vezérlő pilóta szolt a VR-sisakja mögül. – Ezt látnia kell!

– Egy pillanat, Steve.

Robert háta mögött a pilóta grimaszolt egyet a sisakja alatt.

– Professzor, ez nem várhat! Nézze meg ezt...!

Robert fejszóválva pattant fel, és a fiatal pilóta mellé állva egy másodpercre tátva maradt a szája. Az a kitüremkedés, amelynek a megfigyelésére pár perccel korábban utasítást adott, most teljes részletességgel megmutatkozott. Egy betonszerű anyagból álló, ám kissé fémesen csillogó, piramisszerű építmény volt az. Az alakja egy csapott gúlára, lapos tetejű piramisra emlékeztetett, akár a dél-amerikai piramisok, de meredekebb oldalakkal.

– A graviszkenneren jól látható, hogy a nagy része a felszín alatt található – jelentette a másodpilóta is, és a másodlagos monitoron a gravimetrikus szkennert által közvetített teljes látószögű képen ránagyított az objektumra.

– Te jó ég! – A professzor döbbenetben bámult a kijelzőre. – Repüld körbe, Steve! Will, megy a rögzítés?

– Igen, mindent rögzítünk! – nyugtázta Will, a másodpilóta.

A pilóta, hozzáigazodva a Phobos poros sziklafelszínének síkjához, finoman vezette körbe a szondát az építmény körül. A tetejénél kezdte.

Robert lenézett a komoran feltápáskodó Caldwellre.

– Hogy vagy, Jon? Ül le, kérek.

A középkorú férfi fáradtan roskadt le egy forgószékre. Láthatóan még mindig zavart volt az elméje.

– Mindig rosszul bírtad ezt az egészet – jegyezte meg a professzor. – Sajnálom. De te tudós vagy. Fel kell tudnod ismerni, ha a valóság nem az előítéleteid szerint működik.

– Honnan tudtad? – Cynthia még mindig ijedt volt, de kapott az alkalmon, hogy megismételje a kérdést.

– Mit?

– Hogy nem szívrohama van vagy valami. Hogy csak egy pofon kell neki.

– Pofon?! – Caldwell végre jelezte, hogy nem némult meg. – Te lekevertél nekem egy pofont? Azért fáj az arcom! – tapogatta meg a kezével.

Robert elmosolyodott.

– Bocs, Jon. Nem tudom, Cynthia. Egyszerűen csak tudtam, hogy elájult. Ösztönösen cselekedtem.

Vállon veregette Caldwellt, majd visszanezett a monitorra. A két nő is odaállt a pilóták mögé, hogy lássák az objektumot.

– Uramatyám, ez van a Phoboson?! – ámuldt Sylvia Robert mellett állva.

– Na, látunk valami érdekeset? Mik a méretek, Will? – kérdezte a professzor.

– A felszínen felüli rész méretei kb. 250 méterszer 250 méter, a magassága 240 méter, hozzávetőlegesen.

– Akkora, mint a Kheopsz-piramis – bólintott elismerően Daniel.

– Magasabb annál – javította ki Caldwell.

– Összetétel?

– Valamilyen fémes kerámiaötvözet, a gravimetria alumíniumot, szilíciumot és titánt jelez – felelte Will.

– Na ilyen anyagot se láttunk még – jegyezte meg a fiatal mérnök.

– Nagyon ősi lehet – állapította meg Sylvia. – Nagyon erodált a felszíne, mégis úgy tűnik, azért épségben van. Ott! – mutatott a csapott gúla tetejére. – Egy kerek lyuk! Nézzük meg közelebről!

– De ne állj vele szembe, nehogy kijöjjön valami és eltalálja nekem a szondát! Ismeretlen vizeken evezünk! – tette hozzá Robert.

– Ismeretlen vizeken repülünk – javította ki halkán Cynthia Michaels. A többiek kifejezéstelen arccal pillantottak rá.

A pilóta bólintott.

– Will, van bármilyen mozgás a belsejében? – kérdezte Robert a másodpilótát.

– Nincsen. A lyuk átmérője 120 centiméter, belül kissé kiszélesedik. Valamilyen helyiségbe vezet, ahol gömb alakú tárgyak vannak.

– Ez egy földönkívüli építmény, Bob! – mondta halkán Sylvia megérintve a férfi vállát.

Robert a lány kezére tette a kezét, és rámosolygott.

– Igen. Az emberiség legnagyobb horderejű felfedezése. Most...

– Egy furcsa alakzatot látok az objektum oldalán! – szakította félbe a másodpilóta.

Robert a graviszkenner röntgenfelvételszerű képére pillantott.

– A csúcán pedig a sarkoknál fura szerkezeteket mutat a graviszkenner – folytatta a másodpilóta. – De fogalmam sincs, hogy mik lehetnek. Talán fegyverzet?

– Hát, ha fegyvert építenék egy ilyen komplexumba – elmélkedett Daniel –, és ha az nem az a lyuk, akkor a sarkokra tenném őket... De minek oda fegyverzet?

– Millió oka lehet – mondta a professzor. – Mindenesetre innentől kezdve kidobhatjuk a földtörténeti ismereteinket a kukába.

– Szóval, amit a túloldalon láttam, az talán valamilyen ábra, nézze csak, professzor! – A másodpilóta lekapta a sisakját, és a monitor egy pontjára mutatott.

– Köszönöm, Will, de tedd vissza a sisakod. Most bármi megtörténhet. Legyünk résen!

Robert megkísérelte kivenni az alakzatot a kijelzőn.

– Nem látszik tisztán. Steve, nézzük meg a kamerával is.

A pilóta felgyorsította a szondát, és az másodpercek alatt megkerülte komplexumot. Egy különös, gyűrű alakú ábra mélyedt bele az építmény felszínébe, lehetett vagy ötven méter átmérőjű, de a mélysége alig érte el a tíz centimétert. Az égítést felszíne felőli oldalán hiányzott a gyűrű egy része, és a belső oldalából szimmetrikusan elhelyezett görbe, karomszerű nyúlványok íveltek a gyűrű középpontja felé.

– Hm... Olyan mint egy angyal? – álmélkodott Michaels.

– Aha! – mosolyogtak össze Sylviával, aztán a lány Robertre pillantott, és hozzátette: – Jószándékú földönkívüliek?

A professzor derűsen bólogatott, és kinyúlt a lány keze felé, megszorítva azt. Egy másodperc múlva visszanezett a kijelzőre.

Dr. Caldwell a székben roskadva hunyorított a kijelzőre.

– Nekem inkább karmoknak tűnnek... – jegyezte meg.

Robert is megnézte mégegyszer, a fejét ingatva mérlegelt.

– Hát ahogy nézzük... – nyögte ki végül. – Az az Escher-rajz jut róla eszembe, amelyen angyalok és ördögök alkottak egy nagy rendet, egymást kiegészítve.

Majd hozzátette:

– Mindenesetre megtörtént az első felfedezésünk: idegen építmény a Phoboson.

Hansen büszkén bólogatott.

– Ha ezt az emberek megtudják... – szólt a fejét csóválva.

– Na igen... HA megtudják... – fűzte hozzá Robert sokatmondóan.

Végül a másodpilótához fordult.

– Will, nézd meg újra, látsz bármi aktivitást a belsejében?

– Egy pillanat... – szólt a srác a sisak alól. – Semmit, professzor. A komplexum teljesen mozdulatlan. Se mozgó dolgok, se energiaáramlásra utaló jelek.

Robert hümmögött.

– Érdekes... Viszont ez az ábra ismerősnek tűnik nekem.

Közelebb hajolt a kijelzőhöz, hogy jobban szemügyre vehesse a kamera által hazaküldött képet, aztán a szemei hirtelen kikerekedtek.

– Istenem! – Robert tekintetében mintha rémület tükröződött volna.

– Mi az? – Sylvia ott állt a férfi mellett, és az arckifejezését fürkészte.

A professzor pár másodpercig képtelen volt megszólalni.

– Én már láttam ezt az emblémát! – pillantott a lányra, majd odaugrott a másik asztalon hagyott laptopjához, megbökdöste a kijelzőt, majd felemelte a gépet, és megmutatta a többieknek ugyanazt a jelet. Csak egy elnagyolt kézrajz volt, ám az egyezés egyértelmű.

– Ez... – Michaels tétován a képre mutatott – hogy lehetséges?!

– Ez az apám rajza! A fájlnev pedig egyszerűen csak egy 1-es szám! Amikor ezt rajzolta, csak annyit mondott, hogy ez a legfontosabb dolog az életemben.

– De ez lehetetlen – szólt Jonathan kiábrándultan.

– Semmi sem lehetetlen, ne hajtogasd már ezt! – fakadt ki Robert. – Térj már magadhoz Jon, nézz körül!

Hirtelen mintha ráeszmélt volna valamire.

– Folytassátok a felderítést! – mondta, és visszaült az asztalhoz a laptoppal.

– Mi az, mi jutott eszedbe? – kérdezte Sylvia odalépve melléje.

– A kép, amit az imént kezdtünk vizsgálni, amikor Jon összeesett...

– Igen. Mi van vele?

– Egy alig látható jelsorozat van a bal felső sarkában. Ha nem adok neki fehér keretet, talán fel se tűnik. Pont azelőtt vettem észre, hogy fel kellett pattanom. Ha az apám ismerte azt az alakzatot

vagy emblémát vagy mit, ami egy a Phoboson lévő benganagy építmény oldalán is látható, akkor...

A nő várta a folytatást.

– Akkor...?

– Mint mondtam, semmit sem tett ok nélkül! – nézett ismét a lányra jelentőségteljesen, majd böködni és kattintgatni kezdett. – A jelsorozat... csak néhány képpontnyi... Ránagyítok!

Sylvia leült melléje, és figyelte amit csinál.

Robert folytatta:

– Azt mondta, hogy ez az embléma vagy mi a legfontosabb dolog az életemben. Azt is mondta, hogy ő egy Kölcsönvett. A fájl neve Kölcsönvett, és valami jelsorozat van elrejtve a képen. Kapiskálad már?

6. fejezet

– Sibudu!

Robert a kivetítő előtt állt, a kijelzőn egy füves-fás dombság háromdimenziós képe jelent meg lassan körbeforogva.

– Ez egy barlang a Dél-afrikai Köztársaság területén a KwaZulu-Natal tartományban. Az apám által hagyott nyom vezetett el ide. Egy megjelölt családi fotón olyan jelsorozatot helyezett el képpontok formájában, amely a fehér szintől való eltérés függvényében kódolta a földrajzi koordinátát. Négy variáció is volt a megfejtésre, az ugyanis, hogy melyik számsor jelenti az északi koordinátát, és melyik a délit, a keletit és a nyugatit, nem volt mellékelve, azonban ennek az egy megfejtésnek volt értelme.

– Ezt miből gondolta, professzor? Miért pont ennek? – vetette közbe a tábornok. Mulligan őrnagy csendben figyelt a hosszú asztalnál ülve. Más nem volt jelen a találkozón.

– Abból, uram, hogy ezt a szót hogy szibudu, gyerekkoromban az apám játékos szóként ismételtette nekem. Végiggondoltam az összes tevékenységét, ahogyan terelgette az utamat, felnevelt, kondicionált; talán már a születésem előtt kész terve volt mindenre. És azt is tudom, hogy járt ebben a tartományban. Egy barlangban régészkedett itt még a születésem előtt, egyszer mesélte nekem, bár a barlang nevét nem mondta, de szerintem könnyű kitalálni, csak össze kell illeszteniünk a kirakósjáték darabjait: Sibudu. – Robert kivetítőn látható képre intett.

– De miért érdekesebb ez, mint az, hogy egy idegen építményt találtak a Phoboson?

– Azért, mert az építmény oldalán lévő szimbólumot az apám is ismerte, lerajzolta nekem – közben megmutatta a rajzot a kijelzőn –, és hangsúlyozta: ez a legfontosabb dolog az életemben. Talán nem szó szerint értette, de nyilvánvalóan azt akarta, hogy fontosnak tartsam és jól az emlékezetembe véssem. Ezenkívül

nyomokat helyezett el, melyek egy dél-afrikai barlanghoz vezettek. A graviszkennerrel beelátunk a Phobos-komplexum belsejébe, de az apám, bármilyen hihetetlen és érthetetlen is, talán többet tudott arról a halott építményről, mint amit mi fel tudnánk deríteni. Úgy vélem uram, hogy megadta annak a helynek a koordinátáit, ahol válaszokat kaphatunk.

A tábornok elmélyülten bólintott.

Nyílt az ajtó, és egy katonatiszt lépett be rajta, kezében egy nagy, lezárt borítékkal. Tisztelgett.

– Pihenj, őrmester. Mit hozott?

– Sürgős küldemény a genetikai laborból, uram. Professor Robert Lance-nek.

A tábornok elvette a borítékot.

– Leléphet, őrmester.

A katonatiszt rutinosan tisztelgett, sarkon fordult és kimasírozott a tárgyalóból. Cowen tábornok átnyújtotta a borítékot a professzornak, aki izgatottan, kissé remegő kézzel tépte fel. Egy dossziét emelt ki belőle. Óvatosan lapozott bele, végül felsóhajtott. Lopva Mulliganre mosolygott.

– Ez micsoda, professzor?

Átnyújtotta a dossziét a tábornoknak.

– Ez egy genetikai elemzés zárójelentése, uram. Ember vagyok...

A tábornok felhúzta az egyik szemöldökét, és belenézett a jelentésbe.

– Tudom, hogy furcsa ötlet volt, de felmerült bennem a lehetősége annak, hogy az apám esetleg valami földönkívüli volt, ha már ismert egy ősi földönkívüli jelet és egyéb olyan dolgokat, amelyeket én fizikusként később Argos- és Arachnis-szondákká dolgoztam ki. Kissé leegyszerűsítve a történetet, persze.

A tábornok elmosolyodott.

– Nos, nem ez lett volna az első eset, hogy földönkívüliek vannak a bázisomon. Kár... Már épp kezdtem örülni.

Robert meglepődött. Még soha nem hallotta viccelődni a tábornokot. Lopva Sylviára pillantott, a lány épp elfojtotta a kuncogását.

A tábornok odanézett.

– Elnézést, tábornok úr – mondta az őrnagy megkomolyodva.

– Uram, tisztelettel, azt javaslom, hogy indítsunk expedíciót abba a barlangba – szólt Robert.

– Őrnagy, ön egyetért a professzorral? – pillantott Cowen ismét a nőre.

– Igen, uram. Valamit biztos találunk, ha a professzor néhai édesapja, bocsánat a kifejezésért: ennyire a szánkba rágta azt a helyet.

– Rendben, dolgozzák ki a tervet. De katonai közreműködésről szó sem lehet, kizárólag civil expedícióra van lehetőség, ezt tartásuk szem előtt.

– Igen. Köszönjük, uram – felelte a professzor megkönnyebbülten bólintva.

Másnap reggel hat óraker a nyílt víz fölött Florida partjaitól egy bő kilométernyire egy csillogó tárgy zuhant a hullámok felé. Az utolsó száz méteren lelassult, és a felszín fölé igazodott, majd ismét gyorsított. Néhány méterrel a víz fölött száguldott tovább, sebessége alig maradt el a hangsebességtől. Mögötte a légörvény fodorcsíkot húzott a vízfelszínen. Tizenhárom órával később, helyi idő szerint éjfélkor átszelte a Dél-afrikai Köztársaság keleti partvonalát.

– Zseniális ötlet volt az egyik szondát küldeni a felderítésre! – jegyezte meg Daniel Hansen, amikor a professzor, az őrnagy és dr. Messinger kiléptek a liftből a vezérlőteremben.

– Ahogy mondd, Danny! – Messinger fehér köpenye lobogott. – Az ember arra gondolna, hogy most akkor becsomagolunk, turistaosztály, odaút, csutakosak vagyunk az izzadságtól, az arcunkon poros szutyok, nem tudjuk, mit keressünk, kirabolnak, legyilkolnak minket, pedig a szonda a graviszkennerével mindent megmutat nekünk.

Daniel elvigyorodott. Robert odahúzott egy széket Sylviának, majd finoman alája tolt. Aztán Alexnek és saját magának is odakanyarított egyet-egyét, és együtt nézték az infrakamera és a graviszkenner képét.

– Ott éppen éjfél van – jegyezte meg Daniel. – De egyébként igazán kiküldhettük volna a szondát az ürbe, az Antarktisz felől hamarabb odaértünk volna.

– Ez igaz – reagált a professzor. – De túl sok az űrszemét, a sebesség meg túl nagy lett volna. Ha lehetséges, kerülendő a világűr a Föld közelében. Más dolog merőlegesen átszeli az űrszemét-burkot, és más dolog hosszan haladni benne. Ez így most tovább tart ugyan, de még mindig biztonságosabb.

Daniel igazat adott neki.

– Steve, Will? Jól vagytok, fiúk? – váltott témát Robert.
A két fiatal pilóta hümmögött, a feladatukra koncentráltak.
– Óvatosan, kerüljétek a radarszintet, nem hiányzik, hogy kiszúrják a helyi hatóságok a kis ufót.

– Meglesz, főnök!

Ahogy a szonda az éjszakai táj fölött suhant, a mögötte ragyogó telihold fénye meg-megcsillant a zömök fémtesten. Az *Argos-1-Alpha* rövidesen a barlang bejáratához érkezett, mely egy fákkal benőtt, ölelően görbülő sziklameredély aljában volt elrejtve.

Will, a másodpilóta szólalt meg:

– A tér szkennelése indul!

A srác a graviszkennerrel egyre nagyobb sugarú gömbhéjban pásztázta végig a környéket. A gravitációs leképezőrendszer mindent érzékelt maga körül, belátott a néptelen barlang belső járataiba, közeteibe, akár egy repülőtéri szkennel az utasok ruhája alá.

– Oh! – Will állított egyet a gömbhéj paraméterein. – Ott van valami!

– Ez gyors volt! Mi az, mit látsz? – Robert közelebb hajolt.

– Valami gömb alakú fémtárgy. A barlang egyik járatában, kb. harminc-negyven centi mélyen a talajban.

– Nagyon jó! Azt könnyen kiássuk! Daniel, készítsetek térképet, és pontosan jelöljétek meg rajta a tárgy helyét. Azt is tüntessétek fel, hogy hogyan jutunk oda a barlangban, milyen a talaj összetétele, milyen szélesek az odavezető járatok.

– Rendben!

A professzor jelentőségteljes pillantást vetett Sylviára, és felhúzta az egyik szemöldökét.

– Drágám? Barlangtúra Dél-Afrikában?

A nő visszazélt rá, majd hirtelen izgatott pislogásba kezdett.

– Ohhh... Robert...! – szólt elvgyorodva, akárha a kezét kérték volna meg.

* * *

A repülő kereke sikkantott egyet, amint aszfaltot ért a johannesburgi reptéren. Reggel nyolc óra volt.

A nagy, kör alakú várócsarnok közepén Robert meglátott egy negyveneskorú, ballonkabátos férfit, aki egy „P. Robertson”-feliratú táblát tartott a kezében.

– Ő lesz az – szólta Sylvianak.

A nő csinos civil kosztümöt viselt, akár egy üzletasszony.

Odasiettek a ballonkabátoshoz.

– Elnézést, nem tudja, hol találok valakit, aki elvisz egy jó hotelbe? – mondta a jeligét.

– De, tudom. Az unokatestvérem titkárnője.

Robert kezét nyújtott.

– Üdv Johannesburgban! Stone ügynök, CIA.

– Mr. Stone...? Ő itt Mulligan őrnagy.

– Őrnagy...?

Kezet ráztak. A férfi eltette a táblát az aktatáskájába.

– Meg tudja mondani, ki találta ki ezt a nevetséges jeligét? – kérdezte a professzor.

Az ügynök elvigyorodott.

– Én leszek az idegenvezetőjük. Egy óra múlva egy helyi járással átmegyünk Durbanbe, egy keleti parti városba, ott beszerezzük a felszereléseket, bérelünk egy terepjárót, ivóvíz, élelem...

– Rendben.

– Onnan kb. egy óra autótút a barlang.

Elindultak a másik terminál felé.

– És mióta működik együtt ilyen gördülékenyen a CIA és a katonaság? – csevegett Mulligan.

– A tábornokuknak jók a kapcsolatai. Megtudhatom, miért érdeklí a katonaságot egy unalmas afrikai barlang?

– Attól tartok, ha odaérünk, megtudjuk – felelte Robert.

A férfi arckifejezésén átsuhant, hogy ezt nem tudta megfejtteni, de csak rutinosan bölintott egyet.

* * *

Helyi idő szerint reggel nyolckor dr. Daniel Hansen kiszállt a Hummerből a kutatókomplexumnál. Elköszönt a volánán ülő fiatal katonától, és a fülébe dugta a fehér fülhallgatóját.

Belépett a földszinti bejáraton, derűsen intett az üveglablakokon túli hivatalnokoknak. A liftből kilépő csinos katonatiszt viszonzta a mosolyát, majd a fiatal tudós a chipkártyája segítségével rutinosan bebillentyűzte a mínusz hatost. Amíg a lift ereszkedett vele, ő táncolni kezdett a zenére.

A biztonsági szobában az ügyeletes tiszt összevont szemöldökkel pillantott monitorra, amelyen látta, hogy Daniel éppen travoltásan körbemutogat.

A katona vidáman csóválta a fejét.

Daniel ekkor tétován abbahagyta a táncot. Arkifejezésében egy felismerés jelei mutatkoztak. A liftből kilépve rohanni kezdett a folyosón, s majdnem felborított egy szembejövő fiatal tisztet, aki iratokat szorongatott a karjaiban.

– Ó elnézést, bocsásson meg! – Egyik kezével a lány vállát ragadta meg, nehogy elessen, a másikkal az iratokat szorította a lány mellkasához kissé félreérthető helyzetet teremtve. A huszoneves tizedes zavartan mosolyogva nézett a továbbviharzó kutató után.

Kopogtak a tábormok irodájában.

– Bejöhét!

Hansen kissé lihegve nyitott be.

– Elnézést, uram, beszélünk kell fontos ügyben!

* * *

A plató nélküli terepjáró eleinte egy kertvárosias, később részben füves, részben szavannás jellegű tájon haladt. Dél-Afrika ezen része bővelkedett csapadékban. Robert és Sylvia időközben alkalmasabb öltözékre váltottak, és megpróbálták szundítani egy kicsit, kipihenvén az időzóna-különbség miatt lerövidült éjszakát.

Átvágyva Tongaat kertvárosias térségén, kiértek a füves dombok közé, majd egy fákkal szegélyezett sziklás völgyesoros bejáratánál álltak meg, a közelben két másik terepjáró is parkolt. Az idő dél körül járt.

– Innen kétszáz méter – jelentette Stone, amikor kiszálltak a kocsiból. – Úgy látom, találkozunk egy régészcsoporttal. A barlang népszerű ásatási helyszín a KwaZulu-Natal-i Archeológiai Szövetség emberei körében.

– Na, ez érdekes lesz. – Sylvia a tagjait tornáztatta. – Remélem, nem kéri az ásatási engedélyünket.

– Talán megelégszenek a professzori rangommal is – nyugtatta meg Robert, majd elvigyorodott. – Nem kell tudniuk, hogy nem régészeti professzor vagyok.

Stone elővette az ásókat és a munkavédelmi sisakokat a terepjáró csomagtartójából, és átnyújtotta őket a többieknek. A professzor egy tengerészszákot vett ki a bőröndjéből.

– Az mire kell? – furcsállta a CIA-ügynök.

– Szükség lesz rá – vetette oda Robert, majd elindult az őrnaggyal a barlang irányába.

Stone egy pillanatra felvonta a szemöldökét, és utánuk indult.

A széles szikrameredély aljában nyíló barlang bejáratát csak egyetlen irányból lehetett megközelíteni. Ahogy haladtak, körös-körül láthatóak voltak az üledékes kőzet rétegződései.

Nem messze a barlang bejáratától egy régészcsoport dolgozott. A vezetőjük, egy negyvenötös figura felfigyelt rájuk. Feltápaszkodott az ásatási gödörből, és elindult Roberték felé.

– Hello! Dr. Jason Smith vagyok az Archeológiai Szövetségtől. Elnézést, de itt ásatás zajlik.

– Üdvözlöm, dr. Smith! Professzor Robert Lance, a Harvard Geológiai Tanszékéről. – Kezet ráztak.

– Akkor jó hosszú utat tettek meg!

– Igen, még kicsit kóválygunk az időeltolódástól – csevegett Robert. – Egy geológiai feltevés ellenőrzése végett érkezünk, kérem ne zavartassák magukat, bent a barlangban lesz dolgunk, és nem is maradunk sokáig.

– Értem – nyugtázta a régész.
– Gyerünk! – szólt Robert a többieknek, majd újra a férfi felé fordult. – Hogy bírják ezt a hőséget?
– Nehezen. Vizes pólóval – rázta meg a pólója szegélyét a régész.
– Akkor további jó munkát! – biccentett Robert diplomatikusan.

Amikor kissé eltávolodtak tőle, Mulligan odaszólt a professzornak.

– Nem kérte az engedélyünket. Nem fura ez?

– Nem tudom, nem ismerem a vonatkozó szabályokat. Végül is ő csak egy régész, nem hatóság, a munkájának nem része az ellenőrzés. Ugy tűnik, elég volt neki a tudományos fokozatom. Gyertek! – Robert elővette a dzsekije belső zsebéből a Daniel által készített feljegyzést.

Sylvia gondterhelten sandított a férfi után.

– Rossz előérzetem van.

– Nem lesz semmi gond, Sylvia... – Szándékosan ügyeltek rá, hogy ne legyen feltűnő, hogy több van közöttük munkakapcsolatnál, Stone-nak semmi köze nem volt a magánéletükhöz, ráadásul az ő helyzetükben ez támadási ponttá is válhat. – Itt kell lennie, innen ötven méternyire ott bent, két bal- és egy jobbkar után – mutatta Robert a rajzon.

Bekapcsolták a sisaklámpákat, és bemasíroztak a barlangba. Elöl a professzor, mögötte Sylvia, majd hátul Stone. Rövidesen csak a lámpáik fénye világította meg a sziklákat.

Amint a megadott hely közelébe értek, Sylvia a fejéhez kapott és felnyögött.

– Mi történt? – fordult meg Robert.

– Nem tudom! Elkezdett iszonyúan fájni a fejem, és hányingerem van!

Stone amint beérte őket, szintén megtántorodott.

– Uhh, a fejem!

– Pedig nem is ugyanazt ettétek! – mondta Robert, de aztán rájött, hogy akkor sem történhetne ekkora egybeesés.

– MenjeteK vissza egy tíz métert!

– Hm, elmúlt!

– Nekem is! – csodálkozott Stone. – Hoppá, amikor a feladatra készültem, olvastam, hogy van a barlangnak egy olyan pontja, ahol az embereknek megfájdul a feje. De az tartós, a

feljegyzés szerint csak akkor múlik el, ha kimennek abból a járatból! Azt hiszem, valami sugárzásra gyanakodtak, de mérni nem sikerült semmit.

– Fájó fejjel nehéz méricskélgni. Ez elég kísérteties volt. – Robert magában tanakodott. – Különösen azért, mert az én fejemnek semmi baja. De ha ez ugyanaz a jelenség, amiről maga olvasott, miért múlt el?

– Ez egy jó kérdés... – jegyezte meg Stone sokatmondóan.

Robert a járat mélye felé fordította a fejét, hogy arrafelé világítson. Sylvia eléje lépett, és a mellkasára világítva fürkészte őt.

A férfi láthatóan gondterhelt volt.

– Mi az...? – kérdezte Mulligan.

Robert ügyelve, hogy ne vakítsa el őt, halványan rámosolygott.

Néhány másodperc múltán fejszóvalva felelte:

– Olyan déjà vu érzésem van... Mintha már jártam volna itt.

Sylvia is a barlang sötétjébe révedt, aztán visszanezett Robertre.

– De nem járhattál még erre. Nem igaz? – rázta alig láthatóan a fejét.

Robert eltöprengett a dolgon. Kisvártatva bölintott, és a papír böngészésébe mélyedt.

– Itt van a célpontunk valahol, néhány méternyire lehet csak – mondta, és továbbindult. – A járatnak elvileg itt vége lesz – emelte fel a hangját.

Néhány méter megtétele után valóban egy öblös zsákutca fogadta őket. A professzor megállt.

– Nézzétek csak, a sziklafal itt meg lett bontva, látszanak a csákánynyomok a szegélyeken! – mutatott a sziklára, miközben a többiek is beérték.

Megtapogatta a felszínt, aztán a fejét forgatva körbevilágított.

– És ott vannak a kitermelt sziklák!

Odalépett a törmelékkupachoz, és szemrevételezte a köveket.

Óvatosan elfordított néhány nehéz sziklatömböt.

– Gyertek, ezt sasoljátok meg!

Mulligan lépett oda előbb, és rácsodálkozott a sziklákra. A darabok egyes részei simák és homorúak voltak, mintha valamilyen gömb alakú buborék képződött volna a sziklában.

– Ez mit jelent? – kérdezte Stone.

– Azt, hogy egy gömb alakú tárgyat szabadítottak itt ki a sziklából.

– Egy tárgyat? Hogyan kerülne az a sziklába?

– Nem tudom, Mr. Stone.

Robert próbálta kirakni a megoldásokat a fejében.

– És hol lehet most az a tárgy? Azt keresik, nem? – Stone esze vágott mint a beretva.

– Nos, ami azt illeti, fölötte áll.

Az ügynök meglepődött. Zavartan lépett arrébb.

– Igen, kezdjen el ott ásni, ahol az előbb állt, a sziklafejtés előtt.

– Honnan tudja?

– Ne kérdezze, csak csinálja! Segítek. – Robert felállt, és az ásóért nyúlt. – Őrnagy, kérem világítson nekünk.

A talaj nedves és puha volt, az évezredek vízfolyások hordhatták be a lejtős barlangba. A két férfi gyorsan haladt. Az ásó pengéje rövidesen egy fém koppanást hallatott.

– Jó, most óvatosan! Tisztítsuk körbe!

Az ásóval körbevájták a fémgömb körüli talajt.

– Kb. harminc centiméter átmérőjű lehet – jegyezte meg Sylvia.

Stone lenyúlt, hogy kiemelje.

– Ne! Ne érjen hozzá! – kiáltott rá Robert, de már késő volt. A férfit egy éles villanás a sziklafalhoz lökte. Megszédült, de nem esett komolyabb baja.

– Jól van, Mr. Stone?

– Igen... – Stone bosszúsán rázogatta a kezét. – Mi a fene volt ez?!

– Védelmi mechanizmus.

Mindketten döbbenetben néztek a professzorra.

– Robert, miből sejtetted hogy ez lesz? – Sylvia semmit sem értett.

A professzor hasonló döbbenettel nézett vissza rájuk.

– Nem tudom... Csak tudtam... Mellesleg nektek fáj a fejetek, nekem nem. Az lehet az első szint. Az érintésvédelem a második szint.

És lenyúlt a tárgyhoz.

– Nee! – kiáltotta egyszerre Stone és az őrnagy, de semmi sem történt. A professzor egyszerűen csak kiemelte a tárgyat a gödörből.

– Hm, egész könnyű!

– Ne ijesztgess! – hüledezett a lány. – És ezt is tudtad?

– Igen. De ne kérdezd, honnan!

– A déjà vu... – fűzte hozzá Sylvia sokatmondóan.

Robert letisztogatta a talajmaradványokat a sötét fémfelszínről. A gömbön egy hullámvonalas bemélyedés futott végig, akár egy teniszlabdán.

– Hm, itt a két oldalán egy-egy kéz alakú mélyedés van, nézd csak! – mutatta Mulligannek, de ahogy elfordította a nő számára a gömböt, láthatóvá vált a gömbfelszín egy másik része is.

Robert felnevetett.

– Remek! És ugyanaz a jel!

Mulligan is meglátta a karmos emblémát.

– Tehát innen tudta... – jegyezte meg.

– Kicsoda tudta innen?

– Mr. Stone, bocsásson meg, de minél kevesebb tud, annál jobb magának. Már így is túl sokat látott. Kézbentartjuk a dolgokat.

Stone-nak már fel se tűnt, hogy ezt jellemzően ő szokta mondogatni az embereknek. Leült a sziklafal tövébe, és a kezét masszírozgatta.

– Nézd, valamilyen furcsa írás fut végig a jel körül – emelte az ujját Sylvia, ügyelve arra, hogy ne érjen a gömbhöz.

– Hm, tényleg!

Különös, letisztult formatervezésű jelsorozat ívelt az embléma körül, a betűkészslet semmilyen íráshoz nem hasonlított azok közül, amiket akár csak látásból ismertek.

– Mi lehet az? – csodálkozott a nő.

Robert ránézett az írásra. Sylvia az arcára irányította a sisaklámpája fényét; a professzor szemének mozgásából úgy tűnt, olvas. Arc kifejezésében különös derű jelent meg, mint amikor valaki ismerős dolgot lát. Kisvártatva el is mosolyodott, majd érthetetlen szavakat ejtett ki a száján.

– *Oma lifrim visz ledonasz marum, ut zeledim vinutuman szerrim.*

Mulligannek tátva maradt a szája.

– Te el tudod olvasni...?!

Ő is leült a sziklafal tövében. A sisaklámpája miatt nem láthatták, hogy egy-egy könnyesepp szalad le az arcán. A férfi, akit szeret, mintha egyre idegenebbé válna a számára. A dzsekije belső oldalával lopva letörölte a könnyeit.

– Én inkább semmin sem csodálkozom – morogta Stone, és a kézfejét tornáztatta.

Mulligan krárogott egyet.

– Mit jelent vajon? És milyen nyelven van? Mi ez az írás?

– Én... – Robert habozott egy másodpercre. – Én tudom, mit jelent...

A döbbenete már a múlté volt. Emelkedett tónusban szólt, mint aki épp az imént világosodott meg.

– Azt hittem, hogy szegény vagyok, de tekintetem gazdagságomra emeltem.

Mulligan és Stone hallgattak. Meg sem próbálták értelmezni a mondatot és a tényt, hogy az idegen írást a professzor képes volt elolvasni.

Robert rájuk pillantott, és csak mosolygott derűsen. Aztán újra a gömböt kezdte el tanulmányozni. Megforgatta még a kezében, hátha talál rajta további érdekességet, de egyéb írás, alakzat vagy gomb nem volt a felszínén. Végül úgy fordította, hogy a kéznyomok kézre álljanak. A karmos gyűrűemléma így éppen az arca felé irányult.

Kikapcsolta a fejlámpáját.

– Sylvia!

Rámosolygott a lányra.

– Igen? – szólt halkán az őrnagy.

– Szeretlek.

Robert a mélyedésekbe illesztette a kezeit.

– Kérlek, neeh...! Robert! – próbálta kiáltani a lány, de a hangja erőtlenségre sikeredett. Beletörődött az események erős sodrásába, s már csak annyit tehetett, hogy bízik a férfiban, hogy az tudja, mit csinál.

Az embléma kékesfehéren felfénylett. Egyre vakítóbb ragyogásba kezdett, végül már bevilágította a barlang sziklaöblét, melyben tartózkodtak.

Mulligannek és az ügynöknek hunyorogva kellett a szemük elé tartaniuk a kezüket.

7. fejezet

Elméje lassan emelkedett ki a homályból. Szemhéjait egyre tágabbra feszítette. Pislogott néhányat, miközben a látása lassan kiélesedett.

Egy modern kinézetű, letisztult berendezésű fehér szobában feküdt valamilyen különös ágyon. Ahogy a fejét forgatta, látta, hogy fehér pizsamát visel a testét csak részben fedő finom takaró alatt.

„Hm... Ez egy hálószoba...?”, tanakodott magában. Lerúgta magáról a takarót.

Az ágyat selymes szaténfólia borította, melybe ő félig bele volt süllyedve, lebegve úszott benne. Nagyszerűen érezte magát, akárha súlytalanságban aludt volna. A szaténfólia alatt mintha valamilyen viszkózus folyadék tartotta volna a testét, apró mozdulatai mégsem keltettek benne hullámokat. A furcsa, érzékelhetetlen bársonyfólia tökéletesen eloszlatta a nyomást a testén.

„De hogyan fogok ebből most felkelni?”, kérdezte magában.

Abban a pillanatban mintha az ágy érzékelt volna a gondolatát, a lágy fólia kimerevedett, szilárdabbá vált, és megemelte őt. A furcsa felszín, ami addig körbefolyta a testét, megszokott, rugalmas ágymatracá alakult át.

Felült, és megvizsgálta a szobát. Hasonlított egy hétköznapi hálószobára; széles ágy, kétoldalt asztalka vagy éjjeliszekrény, az ágy fölött néhány falikép, de mégis, szemet gyönyörködtető egyszerűség uralta a helyiséget. A fehér falakból derengő világítás mindeközben lágyan erősödött. A falak kialakításában Robert nem látott sarkokat és derékszögeket.

Lenézett a szőnyegre. Ahogy ráeresztette a lábát, a talpa egy bársonyos, sötét anyagot érintett. Ahogy szembeállt az ágygal, balra az ívelt fal áttetszővé vált, majd üvegszerű lett. Egy tágas,

ívelten vonuló erkély tárult fel mögötte, az erkélyen túl pedig gyönyörű kékség húzódtott.

Az erkély korlátjának egy fehér alak támaszkodott. Nem vette őt észre, a kilátásra figyelt.

Robert az üvegfalhoz lépett, és körbekémlelve valamilyen nyitómechanizmust keresett, ám a fal a tömegét meghazudtolva félrehussant.

„Úgy tűnik, itt minden gondolatvezérelt”, konstatálta magában.

Lágy szellő fodrozta meg a haját. Mélyet szippantott a különösen tiszta levegőből, aztán még néhányszor teleszívta a tüdejét. A korlátnál álló alak ekkor feléje fordult.

– Szervusz, Robert!

Nem hitt a szemének.

– Apa!

– Gyere ide, nézz körül! – Az idős férfi a táj felé intett.

Robert a korláthoz sietett, és eléje tárult a hihetetlen panoráma.

Az erkély egy magas, toronyszerű épület felső szakaszán helyezkedett el, alatta számtalan hasonló erkély látszott. A torony egy volt a számos társa közül, melyek között akadt hasonló is, de a többi torony többnyire kisebb volt. A toronyegyüttes egy hatalmas, lebegő, ovális platformra épült, mely további hasonló platformokkal állt összeköttetésben vastag, ívelt eresztékeken keresztül, és így együtt úgy festettek, akár egy gigászi, kinyílt toboz, vagy egy nagy faág, melyen a platformok a levelek.

A gigantikus levélváros élénkpiros és mélyzöld színekben pompázó végeláthatatlan erdőségek fölött úszott.

– Álmodom? – kérdezte Robert, mikor magához tért az ámulatból. – Hol vagyunk, mi ez a hely? Annyira... ismerős!

Az öregúr vénséges, bölcsellő tekintettel elmosolyodott.

– Igen, régen ez volt az otthonod.

– Az otthonom?! Hogy érted ezt?

– Mindent időben meg fogsz tudni. Kezdjük azzal, hogy én nem az apád vagyok, ezt már magad is kitaláltad.

– Igen, volt egy ilyen gyanúm. – Robert idejét érezte annak, hogy elővegye a tudós-énjét.

A férfi folytatta.

– A gömb, amihez az apád elvezetett téged, egy időkapszula.

– Értem – bólogatott Robert. – És te...?

– Én az időkapszula intelligens vezérlőrendszere vagyok. Azért vettem fel az apád alakját, hogy könnyebben elfogadj.

Robert tüzetesen megvizsgálta a férfi arcát, aztán a saját kezét, a fehér öltözéket, majd a tájat.

– Nem fogsz hibát találni. A szimuláció tökéletes – mondta az időkapszula. – Minden, amit itt látsz, csak egy projekció. Egy letűnt kor emlékezete. A tested még mindig a barlangban van. Amikor a tenyeredet az interfészbe helyezted, rákapcsolódtam az elmédre, hogy visszarepítsek egymillió-harminckilencezer-kétszázhatvankét Geodisz-évet és néhány hónapot.

– Geodisz-évet...?

– Geodisz, ez a bolygók ősi neve. Ti Földnek hívjátok – biccentett rá a projekció.

– Geodisz... – Robert ízlelgette a szót. – Szép név...

Észbe kapott, hogy vajon a társai mit élnek meg a barlangban.

– A társaidért ne aggódj. Az időkapszulának többszintű védelmi rendszere van, ahogy sejtetted. Aki nem jogosult a hozzáférésre, azt fejfájás keltésével zavarja el. A rendszerem viszont érzékelt az aggodalmadat, ezért átengedte a társaidat.

– Hm, indulatelemzés... Ügyes!

– Igen.

– Akkor ezért múlt el másodperceken belül a fejfájásuk!

– Igen. Ha nem aggódtál volna értük, csak te maradhattál volna. A második szint...

– ...az érintésvédelem – találta ki Robert. – Stone nem érhetett hozzád, de jelen lehetett. És Sylviával is hasonló történt volna.

– Igen – nyugtázta a projekció.

– Tehát most egy mesterséges intelligenciával beszélgetek. Egy számítógéppel.

– Igen.

– És ez milyen bolygó, hol vagyunk?

– Ez itt az Ammarisz. A nép neve...

– ...Ammara – mondta Robert elmélázva.

– Igen. Ammara...

– Ez az egyetlen ilyen város? Vagy akad több is?

– Ebben a korban nagyjából háromezer ilyen város létezett. Későbbi adatok nem állnak rendelkezésre. Az ideális éghajlati zónát követik a bolygó légkörében. Olyan, gondosan megtervezett

pályákon mozognak, hogy egy adott területre minél ritkábban vessenek árnyékot. Ezt ökoszintézisnek hívják.

Robert izgalomba jött.

– Mesélj még erről!

– Az ammarák szinte egyáltalán nem élnek a bolygó felszínén, és nem használnak olyan energiahordozókat, amelyek károsítanák egy bolygó ökoszisztémáját. Csak néhány felszíni településük van, többnyire az óceánok partján, és azok is csupán a természetközeli üdülés céljából létesültek. A legnagyobb kitüntetés, ha valaki ott tölthet egy kevés időt.

– Hát, akkor eléggé savanyúpórák élhetnek itt.

– Nem, az ammarák számára az elégedettséget nem az élvezetek és a jutalmak halmozása, hanem a cselekedeteik, a szerepvállalásaik szépsége, mélysége és magassága határozza meg.

– És hogyan oldották meg azt a problémát, hogy a gyártástechnológiák csak néhány csoport kezében összpontosulnak, így a társadalom többi része őtőlük függ?

– Úgy, hogy itt a teljes gyártástechnológia mindenki számára hozzáférhető, ott tartják szinte a zsebükben. Ez minden nép ideális fejlődési célja.

Robert meglepődött.

– De ez veszélyes.

A projekció visszanézett rá a tájról.

– Vannak olyan emberek, akik a zsebükben öngyújtót hordanak, igaz?

– Igaz.

– Ez veszélyes?

– Nem, miért lenne az? Mindenkinek lehet ilyen, nem szokott ebből gond lenni.

– Így van, de add az öngyújtót egy ősember kezébe, és tanítsd meg használni.

Robert elgondolkozott.

– Tömegpusztító fegyvert adnék neki – ismerte fel a korlátra pillantva. – A különbség csak a szellemi szintben rejlik.

A projekció elvette magát.

– A válaszok benned vannak! Eredetileg semmit sem kellene kérdezned, de most még beleőrülnél az ébredésbe.

– Beleőrülnék? Milyen ébredésbe? – A kérdések, melyek az agyában kergették egymást, egyre sokasodtak.

– Mert az elméd emberi. Időbe telik, mire kimerészkedik a ketrecéből. Azt hiszed, hogy most új információkat tudsz meg egy idegen kultúráról, igaz?

Robert bólintott.

– Valójában az időkapszulát te magad alkottad azért, hogy egymillió évvel később felébresszen téged.

– Én alkottalak???

– Nos, ez így nem teljesen pontos. A nyelved nem tartalmazza a megfelelő névmást. Úgy pontosabb, hogy: ő alkotott.

A projekció Robert mögé intett a szemével.

A szoba nyílásában különös jelenség gyűrűzött a levegőben. Valami összeállni készült az örvénylő és fodródzó torzulatban. Egy pillanat múlva egy különös, emberszerű, de gyönyörű, nyúlánk testalkatú férfi alakja szilárdult meg a jelenség helyén, amint épp kisiet az apartmanból. Fehér kezeslábast viselt, melynek vállrésznél egy-egy halványkék sáv húzódott ferdén, szimmetrikusan, a hónától a válla fölé. Az erkély korlátja felé sietett, aminek egy szakasza alig hallható suhanással a padlózatba süllyedt. Ezzel egyidőben letről egy kb. három méter átmérőjű fehér gömb érkezett, és megállapodott egy nagyobb ugrásnyi távolságra a peremtől. Felszínének egy embernyi darabja kivált, két részre tagozódott, és a részek egymással szemben félrecsúsztak; ajtó nyílt rajta.

A férfi lassítás nélkül lelépett az erkélyről, de nem zuhant le. A gömb egyszerűen beszívta őt a belsejébe. Közben a gömbtest majdnem egésze – egy alsó, korongnyi rész kivételével – átlátszóvá vált, akár a szobafal pár perccel korábban.

A gömbjármű a lényel a belsejében elszárgult a levélplatform alsóbb régiói irányába.

– Ki volt ez?

– A neve Raferita. Ő te vagy: ti egyek vagytok.

– Ezt nem értem.

– Ezt reinkarnációnak hívjátok. Kidolgoztad a matematikáját.

– Igaz, tényleg – eszmélt rá Robert. – Csak az úrkutatáshoz nem volt semmi köze.

A projekció megint elmosolyodott.

– Majd lesz.

– Hm... – Robert meglepett pillantást vetett a gömbjármű után.

– A lélek – folytatta a projekció – a Nagy Terv útján haladva testeket szervez maga köré a környező biológiai anyagból, amikor a kiválasztott pár a génkeverő mechanizmusuk segítségével létrehozza a kiindulási alapot: a zigótát. Ahogy a Teremtő bolygókat, csillagrendszereket, galaxisokat teremt évmilliók alatt átrendezve a világűrben lévő atomokat és molekulákat, úgy a lelkek testeket teremtenek átszervezve az anyagot.

– „Saját képére és hasonlatosságára” – idézte a professzor.

– Igen – bólintott a projekció. – Azonban nem tudja sokáig fenntartani a testet. A genetikai sajátosságok korlátozzák a lehetőségeit, ezért a test idővel amortizálódik, és a lélek végül elhagyja. De az élete során a lélek elmét, személyiséget épít magának, melyet az agyát ért hatások befolyásolnak és alakítanak, ezért a lélek az adott életben többnyire kizárólag az aktuális agyi aspektuson keresztül tapasztalja meg a valóságot, és alakítja ki az énképét. Ez vagy te is most, Robert Lance: egy aktuális aspektus.

– Érttem.

– Emberi léptékben a lélek halhatatlan és örök. Kozmikus léptékben nem annyira, de nagyon tartós. Az ammarák ismeretei szerint több mint ötezer életet képes élni, azután visszatér a teremtőjébe. Raferita a huszadik életét éli ebben az időben. A te időben a kilencszáznegyvenharmadikat.

– Ezt honnan tudod? Te csak egy gép vagy, nem?

– Igen, de a rendszerem képes érzékelni ezt, és úgy alakítottál ki, hogy képes legyek belelátni az összes életedbe, ezért összeszámolni is tudom őket. Mäskülönbén nem tudnám elvégezni a feladatomat.

Robert a tenyerébe temetve megmasszírozta az arcát.

– Kicsit sok ez így egyszerre... – mondta, aztán a kezeire bámult, és a fejét csóválva felnevetett. – Nincs is arcom, mit nyomkodom!

– Mär nem tart sokáig, hogy soknak látod ezt. – A projekció szeretett elmosolyodni.

– Rendben, és akkor most miért vagyunk itt? Hogyan tovább? Hogyan került az időkapszula a Földre?

– A megfelelő kérdéseket tetted föl!

A környezet hirtelen kifehéredett, majd a projekció társaságában Robert egy nagy csarnokban találta magát, amelyet elefantsontszerű anyagból épült oszlopok tartottak. A letisztult

formák erőt sugároztak olyan érzést keltve, mintha egy katedrálisban állna.

A csarnok közepén lévő üres téren ívelt alakzatban férfiak és nők álltak, láthatóan vártak valakit. Az öltözékük hasonlított Raferitáéhoz, de ünnepélyesebb volt annál. A férfiak esetében a vállsávok és a deréköv, a nők esetében pedig a mell alatti ívelt, V-alakú sáv a nemek szerint halványkék és halványrózsaszín színezést kapott, kezeslábasukhoz pedig palást is társult. A középső három alak, három férfi öltözékét azonban fehérarany csíkok díszítették.

– Gyere, ez csak egy felvétel, nem látnak minket! – intett a projekció.

Robert látta, hogy megváltozott a saját öltözéke, azt az öltönyt viselte, amit akkor az egyetemen, amikor a két katonatiszt a feje tetejére állította az életét.

– Ők az Ammara Tanács, az élükön a társadalom vezetését ellátó Háromsággal, ők hárman vezetik az Ammariszt, a hatalmuk megoszlik közöttük, és egységes döntéseik lépnek csupán érvénybe – magyarázta az időkapzsula. – Raferita azért sietett, mert egy ritka vendég érkezett az ammarákhoz. Most a röviddel korábbi eseményeket, az előzményeket látod.

A következő pillanatban ragyogó energiák töltötték meg a csarnokot, a tér minden irányából gyűrűztek egy a tanácsstagok előtt lévő helyre. A sűrűsödő ragyogásban lassan kirajzolódott egy férfialak. A tündöklés alábbhagyott, de a jövevényt így is egy állandó, pulzáló fénylés vette körül.

Így szólt a Háromság középső, szóvivő tagja:

– *Üdvözlünk a körünkben, Egyetlen. Az ammarák népe ismét áll a szolgálatodra.*

– Egyetlen?! – kérdezett közbe a professzor.

Az alakok kimerevedtek.

– Oh... – pillantott rájuk meglepetten.

– Leállítottam a lejátszást. Ez itt a Teremtő. Pontosabban a Teremtővel azonos elsődleges másolat. Kisebbit ikertestvérnek, megkettőződésnek is nevezheted. A legszakszerűbb szó erre a bifurkáció.

– Hm... „Én és az Atya egyek vagyunk” – motyogta Robert.

– Egy Jézus nevű ember szavait idézed...

– Te olvasol az emlékeimben! – rivallt rá visszafogottan a projekcióra.

– Igen. Ne feledd, a testeddel fogod a gömböt a tenyérinterfésznel.

– Ez igaz – nyugtázta Robert. – És mi van a többiekkel? Ugye nem követtek el öngyilkosságot aggodalmukban?

– Nem, de ha még néhányszor megérintenek... – élcelődött a projekció.

Robert furcsán nézett rá.

– Kösz! – A fejét csóválva nevetett. – Neked humorérzéked is van?

– Nekem nincs. Neked van. A te személyiségedet adaptálom.

Robert egy pillanatra csak meresztette a szemét, aztán önelégülten igazgatni kezdte a nyakkendőjét.

– Hah! Tök' jófej vagyok...!

Hirtelen incselkedni kezdett a projekcióval:

– Nyugodj bele, hogy én vagyok az okosabb!

Az időkapuzula egy villanással Robert alakját vette fel.

– Hah, persze, a kis professzorka már pattog!

– És vedd tudomásul, hogy Lillynek a kolekszban én tetszettem jobban és nem te!

– De nekem volt meg előbb!

Robert méltatlankodva nézett végig az alakon, ránézésre nem lehetett őket megkülönböztetni.

– Te, inkább cserélj ruhát vagy valami, mert így személyiségzavaram lesz!

A projekció villant egyet, majd rózsaszín virágos úszógatyában jelent meg, s lagymatag testtartást vett fel.

– Fhúúúh, ezt megkeserülöd! Légy szíves! Nem látod, hogy társaságban vagyunk?! – mutatott Robert az Ammara Tanács és a Teremtő manifesztációja felé.

A következő villanással a Raferitán is látott egyszerű, fehér öltözet került a projekcióra.

– Az extrapolációm szerint egy óra múlva megunnád a saját személyiséged külső megtapasztalását, és az nem tenne jót az önbecsülésednek.

Robert lenyugodott.

– Na jól van. Hol is tartottunk?

– Ott, hogy miért jelent meg nekik a Teremtő.

Beszéd közben sétálni kezdtek a társaság körül, a professzor néhány méternyire lemaradva lépdelt, és a jelenetet szemlélte.

– Az ammarák sok népet megismertek az Univerzumban. Bejárták a környező galaxisokat, sőt a téridő más rétegeiben is megfordultak. Emberi léptékkal mérve elképzelhetetlen tudást és tapasztalatot gyűjtöttek össze vagy hoztak létre. A különböző népek azonban a szellemi és eszközhasználati fejlődés különböző szakaszaiban járnak. Az egyetemen, ahol tanítottál, a dékán foglalkozott óvodásokkal?

– Nem.

– És te?

– Én sem.

– Kisiskolásokkal foglalkozott?

– Azokkal sem.

– De amikor a katonaság megkeresett téged, akkor a dékán bement az órádra, hogy helyettesítsen, amíg a hallgatóid tanulási hatékonyságát teszteltétek.

– Igen.

– Nos, az ammarákhoz már bejár néha a dékán. Most is ez történik, illetve történt egymillió évvel a te korodat megelőzően.

– Oké, világos. Tovább! – lendítette a kezét Robert a csoportjelenet felé.

A Teremtő és a Tanács között félúton a padló egy kb. egyméteres, hatszögletű darabja hangtalanul megemelkedett és félrecsúszott. A lyukból hatszögletű, világító panelek emelkedtek fel, majd összekapcsolódtak a levegőben egy nagyméretű, háromszög alakú, cikkcakkos szegélyű tárgyalóasztalt képezve.

A Háromság szóvivője az asztal egyik szegletéhez invitálta a vendéget. Ők hárman a szeglet egyik oldalán sorakoztak fel, velük szemben a szeglet másik oldalán pedig a fénylő alak állt az asztal mellé. Mindeközben a Tanács tagjai is körbevették a ragyogó asztalt. A padló egy másik eleme is megemelkedett és félresiklott, és cseppalakhoz hasonló kiképzésű fehér, lebegő ülőalkalmatosságok emelkedtek elő, majd a tanácskozók mögé sorakoztak.

Az Egyetlen gyönyörű mosolya szinte csilingelt, miközben helyet foglaltak. A hangja furcsán zengett.

– *A felderítőitek meglátogatták a Soolparazeintes körül keringő Geodisz bolygót a harmadik térrétegben.*

– Te most fordítasz? Hogyan csinálod?

– Az agyad a fordító gép – hadarta a projekció nem is nézve Robertre.

– Igen – nyugtázta a Szóvivő. – *Kezdetleges fázisú önevők lakják.*

– *Kifejlődik belőlük egy ígéretes faj. A fejlődésük nagyon fontos a számomra. Testbe is fogok születni köztük, amikor eljön az ideje.*

A tanácsstagok egy pillanatra meglepetten összenéztek.

– Tudtam! – szegezte Robert az ujját az idegenvezetőjének. – Csak a zsidók meg ne tudják.

– *Azt kérem tőletek, hogy gyorsítsátok fel a fejlődésüket.*

A Háromság tagjai lassú, ünnepélyes biccentéssel nyugtázták a kérést.

– *Haladéktalanul megkezdjük az előkészületeket.*

A Teremtő viszonzta a gesztust, majd folytatta.

– *Gyűjtsétek össze a Kölcsönveteket is, akiket korábban küldtem közétek. Ők majd a gyermekeitekkel maradnak a bolygón, és tanítani fogják őket.*

– Oh, Kölcsönvetek?! – Robert megint közbevágott, a lejátászás félbeszakadt. – Apám mondo...

– ...mondogatta, hogy ő egy Kölcsönvett, így vezetett el az időkapszulához.

– Ne csináld ezt!

– Elnézést.

– Megtennéd, hogy nem turkász a fejemben? Állati zavaró!

– Nem tehetem. Az eredeti programod van érvényben, és azt nem bírálhatod felül.

Robert megakadt egy pillanatra. Elvigyorodott.

– Szóval nincs adminjogom...!

– De van, csak még korlátozott.

Robert összevonta a szemöldökét.

– Mindegy – legyintett –, szóval kik azok a Kölcsönvetek?

– A Kölcsönvetek olyan kiválasztott lelkek, akik az Univerzum más tájairól érkeztek az ammarák közé nem sokkal korábban. Az a tartomány nem tartozik az ő fennhatósága alá – biccentett az asztalfő felé –, az a Legfelsőbb Atya térsége.

– És miért ez a nevük?

– Mert ő – ismét a vendég felé intett a fejével – kölcsönvette a Kölcsönveteket az Atyától valamilyen célra, innen a megnevezésük. Valószínűsítem, hogy az imént elhangzottak összefüggésben vannak ezzel a rendeltetéssel, de ez csak a logikai szubrutinom kimenete.

– Hurrá... Szóval a Kölcsönvettek már ide is csak úgy érkeztek. De honnan?

– Egy Hisszua nevű világról a kettes számú térrétegből. Ő – intett megint az asztalfőre – hozta el őket a haláluk után. A Kölcsönvettek annak a világnak a tanítói közül kerültek ki. Ezernégyszáznegyvenen vannak.

– Tehát Jézus átszambázott velük a fél Univerzumon, hogy aztán itt bulizzanak tovább az ammarák között...

– Nem velük. Veletek. Te is Kölcsönvett vagy.

– Oh...

– Szerinted miért tudtad megvalósítani az apád ötleteit?

– Értem.

– De azt nem mondanám, hogy addig sokat buliztak volna...

– A projekció jelentőségteljesen ingatta a fejét, és továbbbindította a jelenet lejátzását.

– *Korábbi kérdésednek megfelelően gondjukat viseltük – bólintott a Szóvivő. – Kérlek, oszd meg velünk a Kölcsönvettek szerepét, hogy biztosíthassuk a sikerességüket!*

– *Miután új fajt hoztok létre a bennszülöttek kiválasztottjaiból, a Kölcsönvettek tanítani fogják őket. Dolgotok végeztével hazatértek, de ők a gyermekeitekkel maradnak, haláluk után testet öltenek majd köztük, hogy egymillió évig kísérjék őket. Belőlük válnak majd az első társadalmi vezetők, újítók, a felfedezők és feltalálók ősmintái. Nélkülük a Geodisz népe elbukik, és a Geodiszi Teremtés értelmét veszti.*

Robert csettintett.

– De ha ő az Isten, miért nem gyorsítja fel ő maga a Homo Sapiens fejlődését?

Az alakok ismét kimerevedtek.

– Miért tenné? – kérdezett vissza a projekció.

Robert meglepetten bámult rá.

– Hát mert... ő az Isten – mutatott rá, két kézzel nyomatékositva a nyilvánvalót. – Definíció szerint képes megtenni!

– Ez igaz. De te mindent elvégeztél az egyetemistáid vagy a beosztott mérnökeid helyett, akkor is, ha magad is meg tudtad csinálni azt a műveletet, és lett volna idő is rá?

– Ööbh... nem. Amit ők is el tudnak végezni, azt rájuk bízom, hadd szívjanak, izé, tornázzanak vele.

– Igen. Például megbízol egy felsőévest, hogy segítsen egy fiatalabb hallgatót. A te dolgotat végzi, pedig nem is professzor.

– Igaz... És ezután mi történt?

– Ezután...?

A következő villanás után magasan a tündöklő, gigantikus levélváros fölött találta magát a projekció társaságában lebegve. Egy elkülönülő platformról egy romboid úrhajó emelkedett fel, és egyenesen feléjük tartott. Gyors egymásutánban kilenc másik követte laza konvojt alkotva. Rövidesen elhúztak mellettük; elképesztő sebességük csak a méretük miatt tűnt komótosnak.

Robert nagyot kurjantott, majd vagányan beleboksolt a levegőbe.

8. fejezet

– Kérlek, neeh...! Robert! – kiáltotta Sylvia erőtlenül.

A professzor kezében tartott tárgyon felragyogott az embléma, a fénye betöltötte a barlang sziklaöblét. Az őrnagy és Stone a szemük elé emelték a karjukat, ám ekkor Robert felnevetett.

Az embléma ragyogása alábbhagyott, majd megszűnt. Sylvia és Stone ügynök aggódva nézték őt.

– Jól vagy, Robert?

– Sylvia? – Robert a szemeit meresztette. – Basszus, ez az ábra beleégett a szemembe, a fene gondolta volna, hogy napszemüveget kell hoznom egy barlangba! – Bosszankodva tette le maga mellé a gömböt.

– Mi történt? Az embléma felfénylett, aztán kialudt, és te felnevetél.

Robert eltakarta a szemeit a tenyerével.

– Ezért még számolunk! – Bosszúsán megkocogtatta a gömböt a körmével, majd tovább meresztette a szemeit. A látása lassan visszatért, ahogy a látófehérjék újraképződtek a retinájában.

– Később mondok el mindent, Stone védelmében. Itt végeztünk, most induljunk, rengeteg dolgunk van.

Felpattant, és felsegítette a nőt is.

– Jól van a keze, Mr. Stone?

– Ráfoghatjuk.

Az ügynök a kabátját porolta, aztán bosszús pillantást vetett a gömbre és a professzorra.

– Maga tényleg kézben tartotta a dolgokat...

Robert belecsúsztotta a gömböt a tengerészszákba, és a vállára emelte azt.

Ahogy kiértek, arra eszméltek a hunyorításból, hogy négy fegyver szegeződik rájuk. Stone előugrott Sylvia mögül, és szintén előrántotta a sajátját a derekából.

– Állj, le a fegyvert! CIA!

A fegyveresek nem reagáltak. Az egyikük előrébb lépett.

– Hm, maga nem régész, dr. Smith – szólta Robert. Furcsállta, hogy nem érez félelmet. Talán a megismert múlt hatása, gondolta.

– Ahogy ön sem az, professzor.

– A „John” túl közhelyes lett volna?

Smith figyelmen kívül hagyta az élcelődést. Finom úriember módjára szólt:

– Kérem, szíveskedjenek átadni, amiért jöttek. Ígérem, akkor nem esik bántódásuk.

– Smith, vagy akármi is az igazi neve! Ezzel nemzetközi incidenst váltanak ki! – kiáltotta Stone.

A férfi egy kaján vállrándítással intézte el a figyelmeztetést.

– Nem tudják használni – tért a tárgyra Robert. – Senki sem tudja.

– Az a megbízóim problémája, professzor.

– Hallgasson rá, én már próbáltam... – vetette oda Stone mogorván, majd lassan a professzorhoz oldalgott, és odasúgta: – Vegye elő és dobja oda nekik!

– Ah, biztos nem fognák meg egyszerre – csikorgatta a fogai között. – A fenébe, megtaláljuk, erre kirabolnak, legyilkolnak minket?! Alexnek lesz igaza?!

Sylviára nézett.

A lány katonaként fel volt készítve az ilyesmire, de ezúttal nem volt nála fegyver. Villámgyorsan mérlegelte a helyzetet, de láthatóan nem talált kiutat a csapdából.

– Professzor! – sandított rá végül. – Nem tehetünk semmit... .

Robert habozott. Nem akarta kiadni a kezéből az időkapszulát most, hogy egymillió év után rátalált, de ő sem látott más megoldást. Talán életben hagyják őket; remélhetőleg elég profik ahhoz, hogy tudják: még értékesek lehetnek.

Egyik karját feltartva, lassú mozdulattal emelte le a válláról a tengerésszsákot, és tett egy lépést Smith felé.

Ami ezután történt, arra egyik fél sem számított.

A támadók mögött iszonytató dörrenés kíséretében egy dzsip csapódott be a talajba, és darabjaira omlott. Meglepetésükben a fegyveresek először behúzták a nyakukat, majd megperdültek és értetlenül bámultak a kocsijukra. Ekkor érkezett a második terepjáró, félig az elsőre zuhant rá.

Smith torkán csak egy zavarodott nyögés jött ki.

A következő pillanatban egy csillogó, karos szerkezet bukkant elő a fölöttük magasodó sziklák fölül, és letarolta a támadókat.

Stone leeresztette a pisztolyát. Döbbenetében nem tudta, hogy megrémüljön-e, vagy örüljön. A professzor azonban felnevetett, és ez segítette neki eldönteni a kérdést.

– Ez az Argos! – kiáltotta a professzornak.

– Arachnis! Újra vizsgázhatsz! Pucolás! – Robert megragadta a vígyorgó Sylvia kezét.

Futásnak eredtek a kocsijuk irányába. Stone hátra-hátrafordulva rutinosan fedezte őket.

Sietve pattantak be az autóba, a professzor a hátsó ülésre vetődött be a tengerészszákkal a kezében. Stone indított. Ekkor egy fémes dörrenést hallottak a kocsijuk tetején.

– Mi a szar?! – engedte el a kormányt Stone, és a fejét forgatta.

A terepjáró felemelkedett az útról.

– Steve, te gondolatolvasó vagy! – A professzor elhelyezte a zsákot az ülés előtti padlózaton, majd megkísérelt a hátra fordulni és kapaszkodni is.

– Nyugi Stone, csak az Arachnis felkapott minket! – tájékoztatta Sylvia.

– Óóó! – derült fel az ügynök.

A szonda, ügyelve a radarszintre, kevéssel az út fölött vitte az autót. Kikanyarodott a főútra, és elszáguldott Tongaat irányába, bravúrosan kerülgetve a rakományával a többi autót, melyek vezetői ijedtükben megmeginogtak a járműveikkel.

– Hé Steve, ne most játszadozzál! – Robert belepüfölt az utastér tetejébe.

– Will, légy szíves! Ne ijesztgesd a civileket! – szólt rá a pilótára Daniel a vezérlőteremben.

– Ha felemelkedem, jobban elvonom szerintem a figyelmüket, így még mindig jobban tudnak az útra figyelni – vágott vissza a pilóta.

– Ebben van valami. – Daniel átlépett Steve mögé. – Mi a helyzet a támadókkal?

– Ébrednek.

– Rendben van. Emelkedj fel, és távolról figyeld őket a graviszkennerrel. Az autóik totálkárosak, de azért legyünk résen, ki

tudja mit találnak ki. – Ekkor Cowen tábornok lépett ki a liftből. – Tábornok úr...? – pillantott rá a kutató.

– Épségben vannak az embereim, dr. Hansen?

– Igen, uram. Sikerült meglepnünk a támadóikat. Az autóikat kivontuk a forgalomból, a professzorék éppen a közeli főúton távolodnak a helyszíntől. Pontosabban – Daniel krákogott – Will viszi őket.

A tábornok halványan elmosolyodott.

– Jól van! Elismerésem, fiaim! Dicséretet érdemelnek! – bólogatott.

A kocsiban Stone két kézzel csapkodta a kormányt.

– Háhááá, ez az eddigi legjobb bevetésem!!! Hóóó! – Egy hirtelen kanyarnál gyorsan megragadta a kapaszkodót. – Mindenki jól van? – pillantott a többiekre.

– Igen! – kiáltották egyszerre.

– A támadók telefonálnak! – Steve a graviszkenner áttetsző képét figyelte.

– Hm... Nem kockáztathatunk több incidenst – jelentette ki a tábornok, és felkapta a legközelebbi telefont.

– Reméljük a fiúk a központban tudják, mit csinálnak! – szólt a professzor, miközben rendesen elhelyezkedett az ülésben, és kapaszkodót keresett. – Ha a barlangnál megtaláltak, sőt vártak minket, a szokásos útvonalak sem biztonságosak. Lehet, hogy végig megfigyeltek minket és azok négyen nem is a teljes bagázs!

– Miért nem hívják fel a központot mobilon?

– Az... – sziszegett Robert – nem fog menni.

– És az Arachnisban nincs adóvévő?

– Nincs. – A professzor a térdére csapott. – A világűrbe terveztük őket, ott meg minek! De ha hazaérünk, felszereljük őket vele!

Ekkor letértek a főútról, az Arachnis a keletre lévő tenger felé vette az irányt.

– Na, úgy tűnik kitaláltak valamit! – kiáltotta Mulligan.

– Helyes!

– Biztos benne, hogy nem lehet ezt az izét eltéríteni, átvenni felette a távirányítást? – okoskodott Stone.

– Teljesen biztos! Nem rádióhullámokkal működik!

Az Arab-tengeren a *USS Ronald Reagan* repülőgép-anyahajó hídján megszörrent a piros telefon. Egy ötvenes tiszt felvette.

– Itt Mattheson kapitány! ... Igen? ... Igen, tábornok... Értettem... Természetesen, igen... Azonnal intézkedem, tábornok... Cowen tábornok...?

A helyére tette a kézibeszélőt.

– Kormányos, új irány! A dél-afrikai partvidék, a nemzetközi vizek határa! Behatolás negatív! Teljes sebesség!

– Értettem, uram! Dél-afrikai partvidék, behatolás negatív, maximális sebesség, uram! – tisztelgett, majd bevitte az új adatokat.

– Elsőtiszt, értékes rakomány érkezik, időpont bizonytalan, készenlét ideje három óra múlva! Egy speciális NASA-szonda autót és utasokat szállít. Belátása szerint kezdjék meg az előkészületeket a fogadásra!

– Értettem, uram! Értékes rakomány három óra múlva, uram!

– Leléphet.

Az elsőtiszt bólintott, majd tisztelgett, és távozott a hídról.

* * *

Két órával később Stone és a professzor megkönnyebbülten álltak a piszoár előtt. Egy harmadik férfi füttyörszett mellettük. A falat koszos, összefirkált, itt-ott törött csempék borították.

– Huh, a társai a Légierőnél észnél vannak... – sercegett Stone. – Már alig bírtam visszatartani.

Robert hümmögve helyeselt.

– Az ellenségnek hadserege van... Nekünk meg Madagaszkárunk.

Némi komoly előrenézést követően horkanva összenevettek.

Az ügynök végzett előbb, és kiment. Mikor a professzor is kilépett a lepukkant toliarai benzinkút végéből, látta, hogy a férfi két kézzel támaszkodik a térdére, és gömnyedve röhög.

– Mi az, mi történt?

Stone zihálva lendítette a karját a kocsijuk irányába, a mozdulattól kissé megtántorodott. A terepjáró mellett az Arachnis lebegett talajszinten, nekik „háttal”, és négy vastos karja közül kettővel pisálást imitált, közben jobbra-balra ingatta a testét.

– Steve, te állat...! – A professzor nevetve megindult a kocsii felé, de észrevette Sylviát, és megtorpant.

A nő ekkor lépett ki a női végéből, és látván a jelenetet csak a fejét csóválta „Pasiik”-kifejezéssel az arcán, aztán meglátva a két röhögő férfit, maga is elvigyorodott.

A déli verőfényben egy helyi lakos rohant az út közepére, és ijedten bámulta a szondát, aztán szintén meglátta a professzorékat, amint röhögnek, és megnyugodott.

Robert fejcsóválva indult a kocsii felé.

– Gyerünk, már biztos várnak minket! – szólt hátra a vállai fölött.

Az Arachnis pilótája érzékelte a közeledtüket. Abbahagyta az idétlenkedést, a terepjáró fölé vitte a szondát, és megragadva vele a tetőcsomagtartót felkészült az indulásra.

Amint beszálltak, az Arachnis ismét felkapta a terepjárót, és ívelten emelte a benzinkút fölé. Elszárguldott vele, vissza a Madagaszkár és Afrika között húzódó nyílt víz felé. Toliara tengerparti bungalói alig néhány tíz méterrel a kocsii kerekei alatt húztak el. A poros utcán játszó gyerekek csodálkozva néztek a repülő autó után, és kurjongattak meg mutogattak utána.

Ahogy átrepültek a tengerbe benyúló Port Dockyard kikötő mellett, és kiérték a nyílt vízre, az Arachnis észak felé fordult,

távrolról követve a partvonalat, biztonságosan a radarszint alatt maradvva.

Délután öt óra tizenhét perckor a *USS Ronald Reagan* parancsnoki hídján ismét megszörrent a telefon. A kapitány felvette.

– Itt a Kapitány, uram! – A parancsnok hallgatott egy darabig. – Értettem, tábornok! – köszönt el, és visszatette a kagylót.

Felbolydult a repülőgéphordozó fedélzete, a katonák az eget kémlelték. Az *Arachnis-1-Beta* hirtelen bukkant fel a hajó fedélzeti szintje alól, óvatosan eresztette le a terepjárót a fedélzetre, ám az utolsó pillanatban engedett a karosszéria, és a tető nélkül maradt autó egy méter magasságból zuhant az aszfaltra, nem kis ijedséget okozva az utasainak. Az Arachnis sietve az autó mellé helyezte a „kezeiben” maradt tetőt, majd a dolga végeztével heves emelkedésbe kezdett, és rövidesen eltűnt a szemük elöl.

A professzor és a többiek megilletődötten szálltak ki a kocsiból, és körbejárták.

– Hogyaza! – fogta a fejét Stone.

Az elsőtiszt sietett oda hozzájuk egy másik tiszt társaságában.

– Üdvözlöm önöket a *USS Ronald Reagan* fedélzetén! – üvöltötte.

– Üdvözlöm! Lance professzor, Mulligan őrnagy, Amerikai Légierő, Stone ügynök a CIA-tól! – hadarta el rutinosan Robert, miközben körbeintett a társain. – Beszélmem kell Cowen tábornokkal!

– Értem! Kövessenek, kérem!

– Professzor! – ragadta karon Stone.

Robert most, hogy végre biztonságban voltak, rádöbrent, hogy a CIA-ügynök jócskán túlteljesítette a küldetését.

– Jöjjön, odabent beszéljünk, itt nagy a hangzavar! – mutatott a fülére.

Becsukva maguk mögött a vaskos fémajtót, a professzor megszorította a férfi kezét.

– Mr. Stone. Hálásan köszönjük a segítségét. Egyeztetek a katonasággal a hazajuttatásáról.

– Köszönöm. Kérem, említse meg a kocsit is, nem hiszem hogy erre is kiterjed a biztosítás...

– Oh! – Robert észbe kapott. – Persze, mindenképpen orvosoljuk valahogy a helyzetet!

Bajtársiasan összerosolyogtak.

– Azért jó muri volt, nem? – vigyorodott el Robert.

– Igen...! – bólogattak.

– Még nem is tudom a teljes nevét.

– Doug. Doug Stone.

A professzor ismét kezét rázott a férfival.

– Doug. Minden jót! Talán még látjuk egymást!

Két katonatiszt érkezett arról a folyosóról, amerre az elsőtiszt és Mulligan előrement.

– Professzor...?

– Én vagyok! – jelezte Robert.

– Kérem, kövessen!

A másik katona Stone-t vezette el.

A vezérlőteremben a két pilóta leemelte a sisakot. Steve a koncentrációtól fáradtan a társára nézett.

– Ez király volt! – nevette el magát.

Will felemelte a kezét, és összecapták a tenyerüket.

– Jók voltatok, srácok! – bólogatott Daniel elismerően. –

Menjünk enni!

Steve felkapta a szokásos ásványvizes palackját, és kortyolt egyet.

– Menjünk! – mondta, és felállt. Mint mindig, ezúttal is kopott világos farmert és fekete, hosszú ujjú pólót viselt.

A két pilóta egyszerre indult a lift felé.

– Steve, te nem bírsz mást felvenni? – heccelte Will. – Állandóan ebben a hacukában jössz dolgozni...

Steve elvigyorodva sandított a társára, ahogy távolodtak a boxok között.

– Ebből áll a fél ruhatárad? – folytatta a másodpilóta.

Steve fejcsóválva felnevetett, mire a barátja is röhögni kezdett, miközben vállon veregette őt.

A hídon Robert kézbe vette a telefont.

– Tábornok úr...? – szólt bele, majd kiszáratva újra szólt: – Igen, jól vagyunk, uram, köszönjük a segítséget... Igen, megtaláltuk uram... Nem tudom, kik lehettek... Talán csak sejtették, hogy az utazásunk egy célt szolgál, de láthatóan nem voltak kellően felkészülve... – Figyelt még, aztán a kapitányra nézett. – Adom, uram! – mondta, és átnyújtotta neki a kagylót.

– Itt a kapitány, uram! – A professzorra nézett. – Igen, azonnal intézkedem, uram.

9. fejezet

A lift kijelzőjén megjelent a mínusz hét.

Robert hozta a kezében az időkapszulát. Összenéztek Sylviával. Tekintetükben a közösen átélt kaland emlékei sűrűsödtek bele a másodpercebe.

Megváltozott. Sylvia nem tudta volna megmondani, hogy miben és hogyan, de érezte, hogy a férfi lelkében növekedésnek indult valami, valami hatalmas dolog. Egy határtalan magabiztosság és egy valamilyen szokatlan horizont.

Ez csodálattal töltötte el őt, de egyben némi aggodalommal is.

A kijelzőn feltűnt a mínusz tíz. A liftajtó kinyílt, és egy fényárban úszó, csupa fehér berendezésű szint tárult a szemük elé.

Dr. Cynthia Michaels várta őket egy táblaszámítógéppel a kezében. A nyíló liftajtóban meglátta a tábornokot, mögötte a professzorral és az őrnaggyal.

– Tábormok úr...?

– Dr. Michaels...?

– Erre tessék! – intett a nő a folyosó irányába.

– Ezen a szinten tárolja a katonaság az 1947-es Egyesszámú Mikulásból származó tárgyakat, és itt vizsgáljuk őket – magyarázta Sylvia a professzornak, amíg haladtak a folyosón.

– Vicces, hogy még nem jártam itt – jegyezte meg Robert.

Dr. Michaels megállt az egyik ajtónál. Belenézett az íriszletapogatóba. Az ajtó félresiklott, és ők beléptek a kijelölt helyiségbe.

A terem közepén egy krómozott fémoszlop állt, melynek csúcsát puha, homorú szilikonbevonat fedte. A labor többi berendezését mindössze egy íróasztal és néhány szék alkotta.

– Robert, kérlek, helyezd oda az eszközt – mutatott Cynthia az oszlopra. – Tábormok úr...? Őrnagy...? – intett a székek felé.

Robert óvatosan, nehogy hozzáérjen a tenyérinterfészekhez, felhelyezte az oszlop tetejére a gömböt, majd csatlakozott hozzájuk az íróasztal körül.

– Professzor, kérem, mondja el hogy mi történt pontosan – szólt a tábornok. – Mi ez a dolog, és hogyan lesz a hasznunkra?

– Tábornok úr, ez az emberiség jövőjének a kulcsa. Ez egy letűnt, ősi nép, az ammarák által itt hagyott időkapszula. Egy mesterséges intelligencia által vezérelt könyvtár, ami információkat tartalmaz a múltunkról, az emberiség kialakulásáról, és azt hiszem, a jövőnkéről is.

Robert tétovázott. „Hülyének fognak nézni...”, fordult meg a fejében. Sóhajtott egyet, és erőt vett magán.

– A tenyérinterfészekkel lehet belépni a rendszerbe. Amikor megérintettem azokat a kézlenyomatokat az oldalán, egy virtuális valóságba kerültem, ahol az időkapszula vezérlőrendszere kapcsolatba lépett az elmémmel. A többiek számára nem telt el idő, de én közben körülbelül húszpercenyi kapcsolatfelvételt éltem meg. A kapszula megmutatott nekem egy fejlett idegen civilizációt az Ammarisz nevű bolygón, és annak szerepét az emberiség kialakulásában.

– A helyzet az, tábornok úr – vette át a szót Mulligan őrnagy –, hogy az időkapszula csak a professzornak engedte, hogy megérintse. Stone ügynököt a falhoz vágta.

– A tárgy veszélyes? – vontá össze a szemöldökét a tábornok.

– A jelek szerint nem, uram, csak egy védelmi mechanizmus működött, ami az illetéktelenek elijesztésére szolgált. Az ügynököt nem érte sérülés, csak egy percig fájt a keze. Javaslom, hogy más ne érjen hozzá, csak a professzor. A kellemetlen élmények elkerülése végett... Az időkapszula a professzor érkezésére várt, csak őt engedte be.

– Hogyaan? Azt mondták, egymillió éve van ott! A sziklába volt rejtve!

– Igen, uram – szívtá a fogát a professzor. – Hogyan is magyarázzam el... WÁÁÁH!!! – Robert ijedten összerándult.

– Helló! – szólt a másik Robert az időkapszula mellől. Ujjaival V-alakot formázva integetett.

– Mi az, professzor? – Cowen tábornok odanézett.

– Ööö, maguk nem látják? – Robert az alakra mutatott.

A többiek körbenéztek.

– Micsodát?

Sylvia aggodalmasan figyelte a férfit.

– Az indulati elemzésem kimutatta, hogy bízol ezekben az emberekben. Gondoltam, segíték – mondta a másik Robert. Kacéran hozzátette: – Professzor!...

Robert kapcsolt.

– Ez is virtuális valóság? – körözött az ujjával. – Csak nem emlékszem, hogy a kezemben vagy?

A tábornok méltatlankodva nézett az időkapszulára, a professzorra, meg a két nőre.

– Nem, ha elég közel vagy, tenyérinterfész nélkül is működik, de csak ilyen korlátozott módban – felelte a projekció.

– És ezt csak most mondod?! Befestelek és elviszlek a focivébére!

– Haha, megint poénkods! Professzor!

– Most kihez beszél, professzor? – méltatlankodott a tábornok.

– De nézd meg, így hülyének néznek! – intett Robert a tábornokra. – Elnézést, uram...

A projekció derűsen bólogatott.

– Tudom!

Robert szúrós szemmel nézett rá.

– Most szemétkedsz?! – Visszanézett a tábornokra. – Elnézést, uram, ez új fejlemény. Nem feltétlenül van szükség a tenyérinterfészre. Az időkapszula így is kapcsolatba tud lépni velem, csak épp virtuális valóság nélkül.

– Mmm! – Dr. Michaels jegyzetelt.

– Tehát most csak maga látja őt?

– Igen, felvette az alakomat. Elég zavaró. Ha megengedi, most kikérdezném.

A tábornok bólintott.

– Figyelj ööö... Tényleg, hogyan szólíthatlak?

– Mikrobi.

Robert a tenyerébe temette az arcát, a beszívott levegő szelelt az ujjai között.

– Elnézést, uram. Vicces kedvében van...

– Kár hogy mi nem halljuk – motyogta dr. Michaels. – Bocsánat, uram. – Megköszöri a torkát.

– Oké! – folytatta Robert. – Kérlek, ne másold most a személyiségemet, és cseréld le az avatarod! Legyél Raferita!

A projekció eltűnt egy pillanatra, majd megjelent a helyén a nyúlánk férfi alakja.

– Raferita?! – kérdezett közbe a tábornok.

– Igen, uram, az időkapszulát az elmondása szerint egy Raferita nevű lény alkotta.

A tábornok megint bólintott.

– Kérem, folytassa.

– Igen uram. – Robert ismét a projekcióra nézett. – Tehát most tájékoztatnom kell a tábornokot arról, amit nekem is megmutattál, hogy meghatározhatjuk a további teendőket, és biztosíthatjuk, hogy minden zökkenőmentesen menjen. Tudsz segíteni ebben? Mi itt egy katonai és úrkutatási szervezet vagyunk, nem hiszem, hogy a tábornok hinne nekem olyasmivel kapcsolatban, amit csak én látok. Hasznos volna, ha ők is láthatnának és kommunikálhatnának veled.

– Nem lehet. Amikor konfiguráltál, letiltottad ezt a funkciót. Csak Kölcsönvettéssel léphetek kapcsolatba.

– Azt mondja, uram, hogy csak velem léphet tudati kapcsolatba. – Újra az időkapszulához fordult. – És képes vagy valamilyen hologramot vetíteni, és hangot adni?

– Nincs ilyen funkcióm.

– Akkooor... Várjunk csak, honnan ismerted azt a szót, hogy Mikrobi, és hogy mit jelent?

– Mikrobi?! – kérdezett közbe a tábornok.

– Ööö... – legyintett a professzor – amikor kérdeztem, hogy hogyan szólítsam, azt felelte: Mikrobi.

A két nő felkuncogott.

– Dekódoltam néhány közeli televíziós adást.

– Ó, és esetleg tudsz tévéjelet sugározni hanggal együtt, és arra rákötni a kimenetedet?

– Igen, tudok, de jelentős adatvesztéssel jár.

– Na, csak jutunk valamire! Cynthia, kérem hozasson egy tévét és egy szobaantennát, gyorsan!

Cynthia Michaels sietve felállt.

– Egy pillanat! – intett a professzor. – Mikrobi, más, fejlettebb kommunikációs szabványokat is képes vagy rekonstruálni, ha mutatunk olyat?

– Igen, valószínűsítem.

Robert kéjesen somolyogni kezdett.

– Cynthia, egy nagyfelbontású tévét hozasson, meg egy BluRay-fellevőt is.

A nő már az ajtóban volt.

– Jó sok lemezt is hozzon! – kiáltott utána Robert.

– Professzor, tájékoztatna?

– Igen, uram. Az időkapszula megfejtette egy korai tévéadás jelrendszerét, a Mikrobi név egy régi rajzfilmsorozatból származik, egy idegesítő robotfigura neve. Még a néhai feleségemmel láttuk egyszer, amikor Magyarországon nyaraltunk, úgy tűnik, a barlang körzetében is sugározták. Szóval ha egy technológia ennyire fejlett, akkor biztos vagyok benne, hogy van benne a mienkhez hasonló gravitációs érzékelőrendszer, és lehet, hogy ahhoz is elég kifinomult, hogy rekonstruáljon egy digitális tévéadást. Jól mondom, Mikrobi? – fordult a magyarázat után a projekcióhoz.

– A következtetés helytálló. De ne szólíts Mikrobinak, azt nem mondtam komolyan, csak a személyiségmodelledet alkalmaztam.

A professzor elvigyorodott.

– Haver, így jártál. Elnézést, tábornok úr... Így legalább nagyobb lesz a képfelbontás, és felvételt készítünk mindenről, amit látunk, későbbi elemzés céljából.

Dr. Michaels érkezett vissza egy katona és egy nagy lapostelevízió kíséretében. A tagbaszakadt tiszt az asztalra helyezte a tévét, majd távozott.

– Mikrobi, elemezd az egység működését! – szólt Robert, és bekapcsolta a televíziót.

A projekció néhány másodpercig hallgatott.

– Megtörtént.

– Kezdd meg az adószimulációt!

* * *

A rákövetkező hetekben az időkapszula – olvasva Robert tudattalan időnyomában – feltárta annak az időszaknak a történetét, ami a sziklába kerülése után Raferita életeiben történt.

Miután a gömböt a televíziós rendszerrel együtt átköltöztették egy alkalmasabb helyiségbe, a professzor egyre több időt töltött a virtuális valóságban. Kérésére a gömb a tenyérinterfészen keresztül történő bejelentkezést valós idejűvé változtatta, így a külső szemlélők is tanúi lehettek minden eseménynek, amit ő a virtuális valóságban látott, és felvétel is készülhetett mindenről.

Sylvia és a többi tudós sokszor figyelte az eseményeket a szobát egyik oldalról határoló üvegfal mögül. Dr. Cynthia Michaels sorra cserélgette a diszkeket a felvevőben, és felcímkézte őket.

Egy napon Cowen tábornok magas rangú tiszteket fogadott a tárgyalóban, közösen elemezték a professzor által az időkapszulából kinyert felvételeket.

– *És ez a lélek, aki akkor Raferita néven élt, és tanította a Földön az első Homo Sapiens Sapiens-törzseket* – regélte az időkapszula, miközben a televízió képernyőjén mutatta a kor emlékeit –, *majd a halála után E'juope néven született újjá egy kezdetleges törzs gyógyító sámánjaként a mai Franciaország területén, az utóbbi egymillió Geodisz-évben, megközelítőleg ezer életem át tanítóként, vezetőként és feltalálóként kísérte az emberiséget ezernégyszázharminckilenc testvérével együtt, majd a Robert Lance-ként élt életében érkezett el az ideje annak, hogy megkezdje a felébredési műveletet.*

A tábornok leállította a lejátszást.

– És ez így megy tovább. Döbbenetes történelmet mutat be ez az eszköz.

A vezérkari főnök végignézett a többi admirálison.

– Megértem a lelkesedését, tábornok – szólalt meg mély, erőteljes hangján. – Nyilvánvaló, hogy ön bízik az embereiben, bizonyára mindegyikük kiváló szakember és megkérdőjelezhetetlen a lojalitásuk, de nekünk az a dolgunk, hogy felmérjük az esetleges veszélyforrásokat.

– Igen, uram – bólintott a tábornok.

– Ha ez mind igaz, márpedig az alapján, amit bemutatott arról, hogy milyen nyomok vezettek el az eszközhöz, és látva a professzor munkásságát is, nos, nem zárhatjuk ki a lehetőségét annak, hogy az idegenek szándékai nem azok, amelyeknek látjuk.

Kopogtak, és nyílt az ajtó a tábornokkal szemben. Robert sietett be.

– Uram, megvannak! Oh... Elnézést a zavarásért! – látta meg a magas rangú tiszteket.

– Jöjjön be, professzor!

– Uraim...? – Robert megkerülte az asztaltársaságot.

– Professzor Robert Lance, bemutatom Dresden vezérkari főnököt, valamint Ryan tábornokot, Gates tábornokot és Robson tábornokot – mutatott végig a jelenlévőkön a tábornok.

A vezérkari főnök határozottan biccentett.

– Professzor...?

– Vezérkari főnök úr...?

– Professzor...?

– Tábornok úr...?

– Professzor...?

– Tábornok úr...?

– Professzor...?

– Tábornok úr...?

– Professzor! – szólt Cowen.

– Táb... ööö...

A tábornok szenvtelen arckifejezéssel nézett Robertre.

– Nos, ööö, hol is tartottunk? – kérdezte Robert kissé zavartan elmosolyodva.

– Azt hiszem, azt mondta, hogy megtalált valamit – emlékeztette a tábornok.

– Ó igen! Engedelmével! – mutatott a lejártszóra, és kicserélte a benne lévő lemezt a kezében tartottra.

A kijelzőn a forgó Földbolygó sematikus képe jelent meg. A forgás lelassult, és pöttyök bukkantak fel a kontinensek egyes pontjain.

Robert izgatottan nézett a tábornokra, a tábornok pedig értetlenül vissza rá, de a professzor lelkesedésének szele őt is elérte.

– Mondja, kérem, miket talált!

– Nem miket, tábornok úr. Kiket! A többieket! Az időkapszula képes érzékelni az aktuális helyzetüket! Körülbelül háromszázan vannak. Negyvenheten az USA területén – karikázta be ujjával a területet.

A tábornok felváltva pillantott a kijelzőre és vissza Robertre, aki megrendülten hozzátette:

– Megtalálhatjuk a többi Kölcsönvettet!

Cowen kisvártatva bólintott.

– Értem, professzor. Kérem, nyugodjon meg, és foglaljon helyet! – Egy szabad székre mutatott.

Robert leült.

– Egy ideje már elemezzük a felvételeket a vezérkari főnökkel. Az eddigi eredményeink és a felvételek fényében a vezérkar elfogadta, hogy egy intelligens földönkívüli faj nyomait találtuk meg, sőt azt is, hogy bizonyos szokatlan értelemben ön is közékjük tartozik.

Robert bólintott.

– Ez nagyszerű, uram.

– Nem esszük olyan forrón a kását, professzor. A vezérkar nincs meggyőződve arról, hogy ez nem egy rejtett inváziós stratégia része.

A professzor torkát első reakcióként csak egy megrökönyödött nyögés hagyta el.

– Professzor, önnek milyen hozzáfűznivalója van ehhez? – fejezte be a mondandóját a tábornok.

Robert érezte, hogy Cowen mellette áll, sőt hogy szándékosan szembesítette a helyzettel. Tudta, hogy ahogyan most reagálni fog és amit mond, az kulcsfontosságú. Elméje magasabb sebességbe kapcsol.

– Értem, uraim. És valójában meg is értem az aggályait. Vezérkari főnök úr, elmondaná hogy pontosan mi az oka aggodalmaiknak?

A Cowen-éhez hasonló korú magasrangú tiszt lopva körbepillantott az asztaltársaságon.

– Az ismeretlennel állunk szemben, professzor. És az idegenek emblémája vagy szimbóluma, ami a Phoboson lévő építmény oldalán van, és a gömbön is megtalálható, nem a legnagyobb jószándékról árulkodik.

– Értem. – Robert megpróbált nyugodt maradni. – Uram, tisztelettel, egy fejlett földönkívüli fajról beszélünk. Ön szerint emberi mércével kell nézni a dolgokra? Az aspektusunkat ahhoz tudnám hasonlítani, mint ahogyan egy..., bocsánat, ezt tisztán tudományos megközelítésből mondom, egy gorilla észleli a mi fejlett emberi életünket, eszközeinket. Tekintsenek erre egy párhuzamként; talán egy kutya számára nem ijesztő egy állatambulancia, csak mert nincsen kolbászillat? Az az ábra egy

Rorschach-teszt, legalábbis számunkra, emberek számára. Tudják, azok a szimmetrikus pacás ábrák, amikben valaki denevért lát, másvalaki meg pillangót, ugyanabban az ábrában.

Kényelmetlenül bólintottak.

– A bázison megkérdezett száz főből nyolcvankilenc az angyal, béke, óvás, fény szavakat használta a jel láttán. Hét fő karmot, horogkeresztet, fenyegetést mondott, és általában kellemetlen érzésekről számolt be, négy fő semleges, tárgyilagosan reagált.

A főtisztek hallgattak.

– De persze nem tagadom, a szúnyogok is szépnek látják a szikráztatót... Rendben, tekintsük át akkor azt, amit tudunk. A katonaság egyik számítástechnikai szakembere betört egy fizikus tanár tudományos feljegyzéseit tartalmazó adattárba, majd azok alapján az itteni tudósok áttörést értek el az itt folyó kutatásokban. Igaz? Most természetesen ezt minden indulat nélkül kérdezem, csak a közös nevezők meghatározása céljából.

– Igen, professzor.

– Köszönöm, vezérkari főnök úr. Ezután megkeresték ezt az embert, aki kényelmesen és özvegyként talán kissé megcsömörlötten éldegélt, szigorlatokat javított, és felkérték őt a közreműködésre. Ezt követően az illető százévnit dobott az Egyesült Államok űrtechnológiai fejlettségén, és még további pár száz évvel fogja előrehelyezni a közeljövőben, hiszen ez még csak a kezdet, még csak pár éve kezdtük a munkát.

A vezérkari főnök egy pillanatra Cowen tábornokra nézett, majd tétován bólintott a professzornak.

– Majd kiderült, hogy a különös fejlődés háttérében, és az illető tudós szokatlan szakértelmének is a háttérében egy szokatlan magyarázat áll: a földönkívüli eredet. Helyesen foglaltam össze így tömören az utóbbi néhány év történetét?

– Igen, professzor.

– Köszönöm, uram. Most tételezzük fel, hogy támadó szándékú földönkívüliek állnak a háttérben. Ha szabad ezzel kapcsolatban kifejtenem az elméletemet. Illetve nem is! Bizonyára látták már a Phoboson talált monolit felvételeit.

– Igen.

– Láthatóan nagyon régi. Tehát önök szerint ez a földönkívüli faj épít a Phoboson egy hatalmas valamit abban a korban, amikor

az emberiség a Földet még laposnak hitte, és vár az elfoglalásával akkor, amikor a legkönnyebb lenne a dolga?

Hallgattak.

– Majd miután várt pár százezer évet, amíg már az akkor még vadászó-gyűjtögető életmódot élő helyi főemlős, a későbbi ember olyan szintre fejlődik, deee... tévedjünk, és várjon csak néhány ezer évet, hogy az emberiség már atombombákat gyártson, eljusson a Holdra, lézergyűkkel védje a bolygóját, és még sorolhatnám, majd valamilyen furmányos módon beépíti az ügynökeit, akik közül az említett tudós még továbbfejleszti a leigázandó vagy kipusztítandó faj védelmi képességeit, és így stratégiai előnyhöz juttatja a bennszülötteket. Teljes tisztelettel kérdezem: ha önök lennének a gonosz földönkívüliek helyében, ilyen töketlen stratégiát választanának?

Mindenki hallgatott. A vezérkari főnök egy tollat forgatott az ujjai között. Robert tudta, hogy nyert. Miközben beszélt, sorra nézett végig a főtiszteken.

– Uraim, ez a faj amiről beszélünk, idejött és megteremtett minket, vagyishogy átformálta a helyi főemlőst, de még keresztelkedett is velünk, ezért tűnik úgy, mintha hiányozna egy láncszem a törzsféjlődésünkben, szóval ez már csak szemantika. Tehát megteremtettek minket, majd velünk maradtak, hogy egyengessék a fejlődésünket. Még a Biblia is ír róluk: Óriások valának a földön, az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak – nem szó szerint idézve. Mi az ő gyermekeik vagyunk! Ma ők átlagemberek, valószínűleg semmit sem tudnak a valódi kilétükről, ahogy én sem tudtam róla. De most felébredhetnének! – bökte meg az asztal felületét az ujjával. – Félünk mi a szüleinktől?

Robert egy szusszanás múlva folytatta.

– Azokról beszélünk, akiknek a létünket köszönhetjük, akik nélkül ma talán épp csak elkezdenénk kis kunyhókat építeni, és abban gondolkodni, hogy talán holnapra is félre kellene rakni abból, amit gyűjtögettünk. Csak az USA-ban negyvenhét olyan emberről beszélünk, mint én, aki az eddigi eredményeket egymaga elérte az önök vállára állva! Negyven-heten! – tagolta a számot. – Nem akarnának egy ilyen csoportot az emberiség szolgálatában és az önök vezénylete alatt?

A tábormokhoz fordult.

– Tábornok úr, elmondtam a véleményemet a kérdéssel kapcsolatban. Engedelmével folytatom a kutatást és az előkészületeket, természetesen parancsra várva.

Felállt, és bólintott a főtiszteknek.

– Uraim...? – köszönt el, és kimasírozott a tárgyalóból.

A vezérkari főnök körbepillantott a főtiszteken, majd összenézett Cowen tábornokkal, és egy halvány mosolyt engedett megmutatkozni a szája szegletében. Az ujjai közt még forgatta egy pár másodpercig a tollat, aztán lerakta.

– Hát, Matthew... Nem mondtad, hogy a professzor ilyen egy meggyőző figura...!

– Igen, uram – felelte a tábornok elmosolyodva.

Kedves Olvasóm! Eddig tartott az Ammara első 9 fejezete. Ez nagyjából a regény 50%-át teszi ki, és a történet java még hátra van.

Ha továbbolvasnád, kérlek, támogasd alkotói munkámat azzal, hogy megvásárolod a teljes verziót az eredeti webáruházban vagy a www.ammara.hu oldalról kiindulva (érdemes ügyelni arra, hogy a magyar verziót vásárold meg, egyes áruházakban az angol verzió is kapható), valamint azzal is, hogy a teljes könyv elolvasása után értékeled a művet a webáruházban és a moly.hu-n.

Köszönettel, Howard L. Braden